

Het dagboek van
(de haarclip van)
Marie Claire

Het dagboek van
(de haarclip van)
Marie Claire

LOT MULDER

Spectrum

Omslag en illustraties: Lola Vogels

Auteursfoto: Rachel Ecclestone

Opmaak: Elgraphic

isbn 978 90 00 40213 7

isbn 978 90 00 40455 1 (e-boek)

nur 450

© 2025 Lot Mulder, @dehaarclipvanmarieclaire

© 2025 Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam

Eerste druk, 2025

Spectrum maakt deel uit van Uitgeverij Unieboek | het Spectrum bv,

Postbus 23202

1100 DS Amsterdam

www.spectrumboeken.nl

Spectrum Lifestyle Boeken

[spectrumboeken](https://www.instagram.com/spectrumboeken)

[dehaarclipvanmarieclaire](https://www.instagram.com/dehaarclipvanmarieclaire)

[dehaarclipvanmarieclaire](https://www.tiktok.com/@dehaarclipvanmarieclaire)

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Inhoud

Voorwoord	7
1. Knaldrang	9
2. Linked-In-poppenkast	17
3. Lege cocktail	34
4. Solli-era	53
5. Loonstrook incoming	76
6. Eerste dag	89
7. De meterkast	110
8. Horror-hospi	118
9. Scherven brengen geluk	134
10. Nummertje 12	156
11. Gold Package	166
12. Brief aan mezelf	179

Voorwoord

Lieve lezers! Wat waardeer ik het enorm dat jullie dit boek in handen hebben. Dat betekent dat je het hebt gekocht, gekregen of misschien wel geleend van een hg'tje of vvv'tje ;) In ieder geval, dank voor de moeite!

Op 16 mei 2020 besloot ik op een brakke dag een Instagram-account aan te maken. Elke dag plaatste ik dezelfde haarclip met een herkenbare quote. Ik streef ernaar om mijn volgers te laten lachen, een spiegel voor te houden en hier en daar aan het denken te zetten. Wat ik nooit had verwacht en had durven dromen was dat dit mijn fulltimebaan zou worden. Dit heb ik aan jullie te danken. Afko's werden een nieuw leven ingeblazen en mijn account groeide plots uit tot een community. Ik maakte een podcast, bracht twee scheurkalenders uit, schreef een *afkowobo* en gaf een feest voor mijn volgers.

Het idee van een boek was er al een tijdje. Het schrijven van fictiecolums voor *LINDA. Meiden* vanuit Marie Claires perspectief zette mij aan het denken: waarom schrijf ik geen boek? Niet zomaar een chronologisch verhaal. Herkenbaar, ironisch, ongemakkelijk, grappig, aangedikt, maar toch ook echt. Het startpunt is wanneer ons Marietje is afgestudeerd en geen flauw idee heeft wat ze aan moet met haar leven. Je volgt haar op de voet naar sollicitaties, wanneer ze confrontaties aangaat met vriendinnen, als ze de stoute schoenen aantrekt of als ze zichzelf meerdere malen keihard tegenkomt. Marie Claire maakt van alles mee, het zal je verbazen.

Mochten jullie een review willen achterlaten, is die zéér welkom natuurlijk. Dit kan via mijn DM @dehaarclipvanmarieclaire, via marieclairemakesmoves@gmail.com (die kom je nog een paar keer tegen in het boek) of op de site waar je het boek hebt besteld!

Ik wil graag Spectrum bedanken voor het vertrouwen en het feit dat zij wederom met mij iets wilden uitgeven. Lieve Noëlle, Marit, Annemiek en Antje: jullie zijn hele grote toppertjes. Zonder jullie support had ik dit niet kunnen doen. Megadank!

Ook bedankt aan mijn andere cheerleaders: mijn wife, mijn ouders, mijn broers en mijn vriendinnen! En mijn teckels die ook een *guest appearance* maken... ;)

Het universum van Marie Claire is oneindig, lieve mensen, dankzij jullie!

Geniet van het boek en laat je verrassen door de bijzondere avonturen die Marie Claire beleeft in haar dagboek. Ze is een bijzondere griet, daar kom je vanzelf achter.

Liefs,
Lot (Marie Claire)

1. Knaldrang

Mijn vriendinnen en ik hadden afgesproken om het zomerseizoen af te sluiten. We hadden namelijk nog niet genoeg aan de fles gezeten de afgelopen weken – correctie: de laatste drie maanden. Nog een laatste avond borrelen, voordat het ‘normale leven’ weer begint. Lees: die *rat race* van tentamens, werk, prestatiedruk en verwachtingen waar we met z’n allen gezellig in zitten. O ja, met ondertussen de vraag of je ook nog ff je sociale leven wilt onderhouden én af en toe jezelf een sportles in wilt hijsen om je goed te voelen en in shape te blijven? Ja die. Pff, hele mond vol. Want wie is er deze zomer afgestudeerd en heeft nog geen idee wat ze met haar leven aan moet? *Cou cou, c’est moi*. Inderdaad een goed idee om nog één avondje hiervan weg te vluchten in een glas wijn. Problematisch? Zeker, daar heb ik gelukkig genoeg zelfreflectie voor. Maar mag ik even?

Deze bijeenkomst wordt zoals altijd geïnitieerd in onze groepschat ‘Plan De Champagne’ .

Marie Claire: Wie morgen borrelen? 🍷 Kan bij mij, ben alleen thuis Xx

Puck: Wil je stunten schat? Ik ben bij 🍷

Marie Claire: Neee niks gek, gwn paar wijntjes

Puck: Tuurlijk schat, ik heb alweer knaldrang hoor...

Suus: Ik heb een date maar geen hoge verwachtingen dus haak daarna wss aan... 😊

Puck: Beste mindset schat, no expectations no disappointments 🍷

Eef: Gezel. Zal ik dan gelijk uit werk komen of m’n laptop nog ff thuis droppen?

Suus: Dat HP ding? Is toch van de zaak?

Eef: True. Kan me eigenlijk gestolen worden. Ben er rond 19:00 ofz. Moet ik iets meenemen? @Marie Claire ✨🦋💖

Marie Claire: @Eef ja een update van jou en je situationship.

Puck: Indd ik hang aan je lippen morgen @Eef

Eef: En hij aan die van mij gister.

Marie Claire: 🙄🙄🙄

Esra: Ben bij m'n ouders dit weekend... enjoy liefsten. En succes met je date @Suus!

Suus: Tnx sgt 🙌

Lynn: Flo en ik komen na ons yogalesje!

Marie Claire: Nou namasté girls, gezellig. Tot morgen 🙏🙏

Ach. Ik houd van m'n vriendinnen. We zitten niet áltijd op dezelfde golflengte, maar als het om wijn gaat, dán gaat het ineens heel makkelijk.

Kort na zessen gaat de bel op deze heerlijke nazomerse vrijdag. Het is niet te heet, maar warm genoeg om een hele avond te vertoeven en te *yappen* op mijn balkon, dat de oppervlakte van een postzegel heeft.

Puck is natuurlijk de eerste. 'Heee toppertje!' zegt ze met een brede lach en doorrookte sjek-stem zodra ik de deur open. Puck is zo'n type met een aanstekelijke energie, ik word altijd direct vrolijk van haar. Ook als ik bloedchagrijnig ben lukt het haar in een mum van tijd een lach op mijn gezicht te toveren. Dit effect heeft ze op iedereen overigens.

'Hoe is het, Puckie?' We lopen mijn woonkamer binnen, waar de balkondeuren al zijn geopend.

Ze begint een verhaal over haar werkdag. Ze werkt sinds vorig jaar fulltime bij Bol, waar ze eerst stage liep tijdens haar afstuderen. 'Tsja, schat, we hadden een *offsit* day om te sparren over de social strategie van komend seizoen,' zegt ze.

Terwijl ze doorratelt, vraag ik wat de term *offsit* betekent en ga ik tegelijkertijd intern met mezelf in beraad over wat haar functie ook alweer is. Want eerlijk, alle functies van je vriendinnen bijhouden is een 9-tot-5-baan op zich, toch?

Ons gesprek wordt onderbroken door de bel. Eef staat voor de deur en ik spot Suus aan de overkant die haar fiets op slot zet. 'Suus?! Jij had toch een date?!' Ondertussen geef ik Eef een knuffel. 'Die lul heeft 'r last minute afgezegd. Hij moest nog *studer*. Op een vrijdag!?' zegt ze terwijl ze doorloopt naar binnen. Ik geef Suus een knuffel: 'Het nieuwe fucking studiejaar is nog niet eens begonnen. Deze *guy* heeft niet eens de moeite genomen om een goede smoes te bedenken! *Whatever, his loss!*'

Ik schenk direct een glas wit voor haar in tegen de schrik. Terwijl Puck en Suus de wandelende *red flag* in kwestie verbaal de grond in boren – met oneliners als 'Geef de gemeente anders zijn adres, dan kunnen ze 'm meenemen als ze het grofvuil doen!' en 'Wedden dat hij een partyknak tussen z'n benen heeft zitten?!' – maak ik de borrelplank klaar. Dat is geen straf met deze letterlijke *trash talk* als achtergrondgeluid.

Lynn belt me. 'Schat, Flo en ik komen er nu aan. Heb je nog iets nodig?!' Die zijn altijd zo attent, houd ik van. 'Neem maar een extra zak ijs mee, schat, verder heb ik alles! Dank, schat, tot zo!' Je kunt nooit genoeg ijs hebben, toch? Ik smijt het aan de lopende band in m'n wijnglas op zo'n avond. Helpt ook tegen de kater.

Inmiddels zijn we compleet en zit iedereen al goed in de olie. We bestellen pizza's bij Crosta, wat letterlijk 'korst' betekent in het Italiaans. *Creative*. Op een borrelplank kun je tenslotte niet leven als je in de wijntrein zit, dat is een fout die ik in het verleden vaker heb gemaakt. Een goede bodem is belangrijk, mensen. Niet alleen voor de dag daarna, maar ook om de *juice* die op zo'n avond wordt *gespild* te verteren.

Het eerste emo-gesprek van de avond begint wanneer Suus vraagt naar Flo's relatie. Ach, die lieve Flo. Die schat zei nog zo dat ze het bij een spaatje ging houden omdat ze morgen een vriendin moest helpen verhuizen. Inmiddels is ze een paar glazen verder en begint ze te snikken. Flo heeft al jaren een relatie met Luca en wij luisteren met regelmaat naar de twijfels die ze over hem heeft. Het is oprecht een leuke vent, een genot voor het oog ook. Sportieve bouw, mooie lach en z'n *resting face* is een hele geile blik. Weet-ie zelf ook. Maar goed, daar ligt het allemaal niet aan. Hij is er ook weleens bij op verjaardagen en aan leuke praatjes geen gebrek. Of ik hem volledig vertrouw weet ik nog steeds niet, maar goed.

Er is alleen één terugkerend thema waar zij zich dood aan ergert, hoe leuk ze het ook hebben: zodra gesprekken te persoonlijk worden, klapt hij dicht of maakt hij er een grap van. Flo voelt zich daardoor alleen op emotioneel vlak, alsof ze een deel van zichzelf moet wegstoppen. Heel eerlijk, voor mij is dat een *major red flag*. Ik zou mijn partner dan ook vriendelijk de deur wijzen wanneer ik in haar schoenen zou staan. Maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan, dat weten we ook. Ze hebben het leuk, ze kunnen lachen en de aantrekkingskracht is er.

‘Ik vind het gewoon zóó lastig,’ zegt ze snikkend. ‘Ik weet dat ik voor mezelf moet kiezen, maar we hebben het soms ook zo leuk samen!’ Flo blijft optimistisch. Zoals altijd, dat is het hele probleem. Optimisme is een mooie eigenschap, maar binnen een relatie moet je soms ook réalistisch zijn.

‘Soms?’ Ik voel me verder niet geroepen om de *bad cop* te spelen, maar gelukkig neemt Puck deze taak al op zich voordat iemand anders iets kan zeggen. ‘Lieverd, ik ga nu even heel bot zijn. Luca is echt een leuke vent. Dat weet iedereen die hier zit. Maar je moet het toch echt vaker leuk hebben dan alleen *soms*. Tuurlijk heeft elke relatie imperfecties en kan het niet altijd mooi weer zijn. Maar constant twijfelen? Jullie relatie is ook niet in balans. Sorry. Maar je verdient echt beter. Praten over je gevoelens, je emoties en diepere gesprekken voeren dan “hoe was je dag?”, is *the bare minimum*. Ik zeg dit alleen omdat ik van je houd, schat.’

‘Inderdaad!’ voegen Suus en Lynn nog toe in koor.

‘Ik snap dat je het lastig vindt om voor jezelf te kiezen, maar als je zo doorgaat blijf je jezelf wegcijferen, lieverd,’ zegt Eef.

Flo weet dat het waar is; ze veegt haar tranen weg en heft haar glas, dat inmiddels weer bijgevuld moet worden. ‘Ik houd van jullie! Komt allemaal goed!’ zegt ze en ze lacht haar verdriet weg. Ik hoop echt dat ze Luca een keer loost.

Flash forward: dit was de allerlaatste keer dat ik me zó erg had misdragen.

Een *classic* avondje ‘borrelen’ met deze groep zet zich onbedoeld voort in een bloedordinaire tent in De Pijp waar de servetten ons om de oren vliegen. Klinkt onschuldig, hè? Klopt. Tot hier is het nog oké. Het is tenslotte 23:00. Als ik op deze plaats delict een houdini zou gooien, zou ik in feite een mensonterende kater kunnen voorkomen. Zo eentje waar je van ontwaakt door de rillingen van dehydratatie en misselijkheid. Zo eentje die zo erg is, dat het je niks zou verbazen als de bel zou gaan omdat er een rouwstoet voor de deur staat die je escorteert naar je

eigen uitvaart. Snap je wat ik bedoel? Bot voorbeeld, maar dan begrijp je wel over wat voor soort zaken we praten.

Ik bevind mezelf te vaak in zo'n soort situatie. Dat is mijn probleem en óók dat van mijn vriendinnen (*sorry, girls*). Wij hebben geen rem. Wij kunnen onze interne alcoholmotor niet in z'n R zetten of, zoals elk verantwoordelijk mens, een U-turn nemen naar huis op het juiste moment. Wij willen alleen maar gassen zonder na te denken over de gevolgen. Consequenties? *Don't know her*. Gedrag waar de alarmbellen van gaan rinkelen, ja, maar wel gezellig. Je lacht je rot op zo'n avond.

Zo heeft Puck een Russisch alter ego Matroesjka, dat naar boven komt als haar alcoholpromillage op een onverantwoord niveau zit. Het is altijd een feest om haar de hele kroeg door te zien lopen terwijl ze iedereen aanspreekt met een gebrekkig accent. Al die verwarde blikken, sommige mannen die erop aangaan. Prachtig.

Flo heeft vooral vaak een emo-dronk. Over Luca.

Suus heeft een ander dingetje als ze goed in de olie zit. Kleptomanie. Die meid heeft er een handje van om in elk yupperig tentje waar we zijn de Marie Stella Maris- of Aesop-handzeep in haar vintage Chanel-tas te proppen. Alsof het niks is. Ik moedig het niet aan, maar heb er één procent begrip voor in deze absurd dure tijden. Maar laat ik voorstellen dat ik hier niet achter sta.

Dan heb je nog Lynn. Als er bij iemand uit de groep überhaupt nog een rempedaal zou zitten, zit er bij haar een gat in de bodem van de auto. Hij is non-existent. Wat leidt tot zwarte gaten. De enige manier waarop ik haar kan omschrijven als ze aan de drank zit, is het woord *korsakov*. Sorry. Ze verdwijnt dan ineens een paar uur, maakt keer op keer nieuwe vrienden. Ze heeft denk ik wel honderd nummers van toeristen met wie ze een waanzinnige avond heeft beleefd.

En ik. Ik heb een kronkel in m'n hoofd dat ik achter de bar ga staan. Waar we ook zijn. De behulpzame meid in mij ziet vaak rond een uur of twee 's nachts hoe onderbezet het barpersoneel is en helpt dan graag een handje mee. Tijdens zo'n wazige avond sta ik achter de bar alsof ik

de hele tent draaiende houd om mijn denkbeeldige gezin te onderhouden. Met een bloedserieus gezicht neem ik bestellingen aan alsof ik er al jaren werk.

Dit is overigens mijn enige horeca-ervaring, doen alsof. Zou dat tellen op m'n cv? Soms vinden de mensen die daar écht werken het wel grappig, meestal niet. Snap ik ook. Zo ook op deze avond. We belandden uiteindelijk in een zweethut op het Rembrandtplein, dan weet je dat het foute boel is. Volgens mij had iedereen zijn ogen in z'n linkerbroekzak zitten. O wat erg. Maar wat hebben we genoten.

In mijn volledige outfit van gister word ik wakker. Naast mij liggen een stel watjes en micellair water die ongebruikt zijn. Met een knallende kop werk ik mezelf omhoog en kijk ik in de spiegel die tegenover mijn bed staat. De *make-up look* van gister zit nog op mijn gezicht, ik zweer het je. Jongens toch. Hoelang blijven we alcoholisme onder jongvolwassenen eigenlijk normaliseren? Begrijp me niet verkeerd, hè, ik houd van wijn en die druiven houden ook van mij. Het is een wederzijdse relatie van genot en respect. Maar hoe vaak ik wel niet wakker ben geworden de afgelopen jaren en tegen mezelf zei dat ik hier echt mee moet kappen, om het vervolgens de week daarop over te doen... Herkenbaar? Dat stemmetje van je lever dat rond donderdag begint te fluisteren: 'Pssst. Vriendin! Ik heb zin...' Die vicieuze cirkel van knaldrang, vreugde, lust, *hanxiety*, herstel. Hoe kom je daar toch een keer uit? Ik denk dat het antwoord héél veel wilskracht is. Ik zeg niet dat ik ooit nóóit meer wil drinken, hoor. Het is nu ook een beetje de kater die spreekt. Maar het is wel echt tijd om te gaan minderen.

De afgelopen jaren bestonden uit tentamens, Ritalin en wijn. Nu ik dat 'papiertje' op zak heb moet ik wel iets gaan doen met m'n leven. Het enige voordeel aan studeren is dat je daar niet echt mee bezig bent, want dat komt later wel. Maar later is inmiddels nu geworden en op dit moment gaat er een wervelwind aan gedachten door mijn bovenkamer heen. Wat wil ik? Ik moet aan een baan zien te komen, maar ik vind het

wel belangrijk om iets te doen wat ik leuk vind. Hoe ga ik mijn huur blijven betalen? Iedereen weet hoe je brein op volle toeren kan draaien op zo'n dag. Ik heb geen duo meer vanaf volgende maand, ik heb geen idee wat ik wil of wat ik kan. Als ik de omschrijving van mijn studie communicatiewetenschap moet geloven, kan ik héél veel kanten op binnen het medialandschap. Is het erg dat ik geen flauw benul heb welke route ik moet pakken?

Mijn moeder belt. We kletsen wat over de afgelopen week en ik vraag hoe het met oma gaat, aangezien ze de afgelopen maanden wat achteruit is gegaan.

'Heb jij gedronken gisteren?' zegt ze plots. 'Ik hoor het aan je stem. En ook gerookt zeker?! Lieverd, je bent inmiddels vijftientig. Je hebt ook al studievertraging opgelopen.'

Classic dat ze die ook nog even vermeldt.

'Wanneer ga je nou solliciteren? Ik had ook al wat dingen doorgemailed hè, die ik voorbij zag komen.'

'Jaaaa mam, komt goed. Ik weet het allemaal,' zeg ik enigszins geïrriteerd. Aan de andere kant is zij de enige die mij een schop onder m'n *booty* geeft, ik heb het ook nodig. Anders blijf ik werkloos tot ik tussen zes planken lig. Het is in ieder geval duidelijk. Ik moet iets gaan zoeken. Het is tijd voor een 9-tot-5. Ugh, walgelijk idee! Nu al!

2. LinkedIn-poppenkast

Om al een beetje in de vibe te komen van het werkende leven schrik ik wakker van mijn schandalige wekker die afgaat om, jawel, halfzeven 's ochtends. Even voelt het alsof ik in *Ex on The Beach* zit, want dit geluid is net *the tablet of terror*. Ik was genoodzaakt om zo'n geluid in te stellen, want als je mij wakker probeert te krijgen met een harp of spiritueel vogelgefluit, dans ik erop in m'n dromen. Vrijwillig opstaan terwijl de zon nog niet is opgekomen is een vak op zich, hoor. Hoe doen mensen dit elke dag? Op dat vlak mag ik ook nog wat gaan bijspijkeren, wil ik werk vinden. De laatste keer dat ik zó vroeg m'n nest uit kwam, was denk ik voor een vroege vlucht naar Valencia of een ander zonnig oord.

Met pijn en moeite steek ik mijn hand uit om dat ellendige geluid uit te drukken en loop naar m'n kledingkast. Ik trek mijn gloednieuwe sportsetje aan, dat ik van m'n laatste centen heb gekocht om mezelf de sportschool in te motiveren. En een nieuw fitje hoort ook bij mijn nieuwe *work-era*. Aangezien ik nu wil streven naar een leven met iets van een routine, duik ik eerst nog even een lesje in voordat ik achter mijn laptop ga zitten en in de wereld van LinkedIn en vacatures duik.

Onderweg vraag ik me af hoelang ik mijn abonnement eigenlijk nog kan betalen. Ik sport bij een veel te dure toko waar je nog net geen *spa treatment* krijgt als je de les uitkomt. Ik vind het heerlijk; vriendinnen die naar een 'normale' sportschool gaan maken me uit voor luxepoes. Dat weet ik, hier ben ik me bewust van. Helemaal prima, moeten zij weten. Dat jullie nou vrijwillig tussen de *gym bro's* gaan staan op een stairmaster die uit elkaar valt, daar heb ik verder niks mee te maken.

Ik heb altijd al van luxe gehouden en daar kom ik ook voor uit. Het vinden van een baan is niet alleen prioriteit omdat ik klaar ben met studeren en mijn huur moet betalen, maar wat dacht je van het behouden van deze levensstijl? Concessies doen is geen optie. Alsof m'n huur en zorgverzekering nog niet genoeg zijn, betaal ik ook nog

maandelijks m'n wasstraatkosten. En dan heb ik het niet over die van mijn auto, want die heb ik niet. Nee, met 'wasstraat' bedoel ik: mijn wenkbrauwen (die groeien als kool), het bijhouden van mijn blonde manen, manicure & pedicure, het laseren van mijn oksels en in de wintermaanden komt daar nog een spraytan bij. Zonnebank doe ik niet meer, want we weten allemaal dat die cabine gelijkstaat aan vragen om huidkanker. Bot, maar wel de waarheid.

Ik zie m'n wasstraatroutine als een investering in mezelf. Ik zie er beter uit, dus voel ik me ook beter vanbinnen. Ik raad het iedereen aan. Leg jezelf in de watten, mensen.

Terwijl ik me de naad uit m'n sportlegging zweet in mijn groepsles, onder het genot van een uptempo nummer dat de instructrice van haar *for you page* heeft geplukt, kijk ik om me heen. Wat is het toch eigenlijk een gekke gewaarwording, zo'n les. Je komt met z'n allen samen op een tijd dat de rest van de stad nog in zijn nest ligt te ronken, gaat al je spiergroepen af en terwijl je oncharmant zit te squatten op 'Sandstorm' van Darude worden er ook nog even wat *motivational speeches* naar je hoofd gesmeten als: '*Champions train, losers complain!*' of '*Discipline over motivation!*' Eerlijk, ik houd ervan.

Ik heb een tijdje geprobeerd om zelf naar de sportschool te gaan, oefeningen doen bij apparaten en zo. Rondlopen alsof je weet wat je doet en de hersencapaciteit van een personal trainer hebt. Maar heel eerlijk, ik kwam er al snel achter dat ik 1) geen idee had wat ik aan het doen was, 2) iemand nodig heb die tegen me schreeuwt alsof ik auditie doe voor *Special Forces VIPS*, en als laatste: keiharde muziek nodig heb op standje gehoorschade.

Thuis aangekomen stap ik van m'n fiets af en laat ik een heerlijke zweetafdruk achter op mijn zadel. Dan weet je dat je hard gewerkt hebt. Ik bel een van m'n huisgenoten. 'Hé schat, kun jij even m'n oplader naar beneden laten zakken? Ik sta voor de deur.' Hoe verzin je het om een elektrische stadsfiets te ontwerpen zonder uitneembare

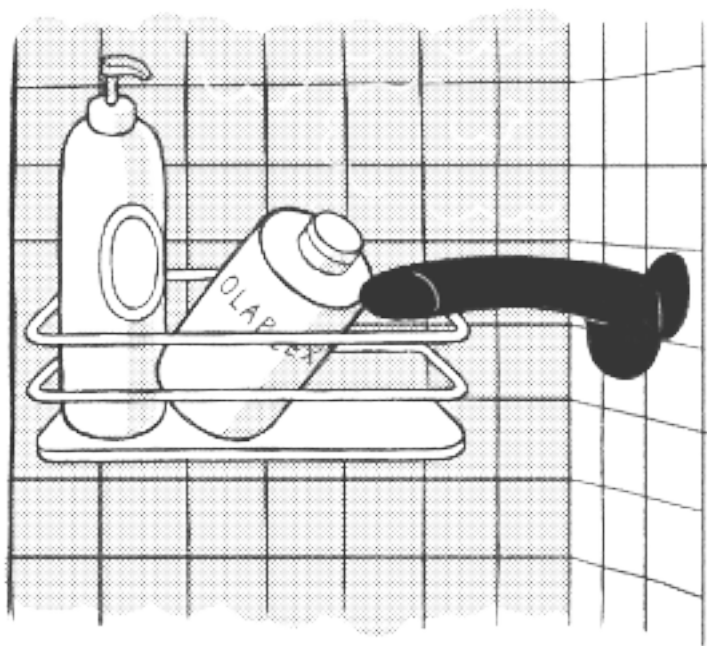
batterij? Idioterie. Je moet er wat voor overhebben om op een VanMoof te rijden als je op driehoog woont, hè.

Ik loop door de gang naar m'n kamer, gooi m'n sportsetje in de wasmand – die ik overigens echt moet wassen voordat er poten aan groeien – en loop in m'n badjas door naar de badkamer.

Nietsvermoedend en onschuldig trek ik het douchegordijn opzij en tot mijn grote schrik signaleer ik het allerergste wat ik óóit heb gezien in een gemeenschappelijke badkamer en geloof me, ik heb héél veel gezien.

‘Wat DE ACTUAL FUCK is dit!?’

Een grote, zwarte dildo zit met een zuignap tegen de muur van de douche aan geplakt en hangt tégen mijn fles Olaplex-shampoo aan. Die gaat meteen de prullenbak in. De shampoo. Die zwarte unit raak ik voor geen haar aan.

Mijn huisgenoot Jazz komt in paniek de badkamer in. 'Wat is er?'

Ik bedek m'n lichaam met het douchegordijn en deel dit beeld, dit stilleven, deze aanstootgevende ervaring. 'Van wíé is deze doodenge cobra die hier hangt?!' vraag ik.

Jazz schiet in de lach en is net als ik van de leg. 'O mijn god. Ja schat, niet van mij.'

Ze komt niet meer bij. 'Lex vertelde al dat zij en Daaf het minder deden, maar ik wist niet dat de nood zo hoog was.'

Ik weet niet wat ik meemaak. 'Ik vind dit níét normaal,' zeg ik terwijl ik m'n telefoon van de wasbak grijp. Ik maak een foto.

💬 Rozengracht 15 🏠 📷

Marie Claire: Ook Happy Monday aan jou @Lex!! 🥰 🥰 👍

[invoegen foto badkamer]

Lex: OMG

Lex: VERGETEN!!!

Lex: Wat erg dit... 🤔 🤔

Lex: Dit zal nooit meer gebeuren, sorry meiden...

Marie Claire: Ik judge niet, schat, maar ik durf m'n Olaplex niet meer aan te raken, dat begrijp je.

Marie Claire: <https://tikkie.me/pay/nieuweolaplex>

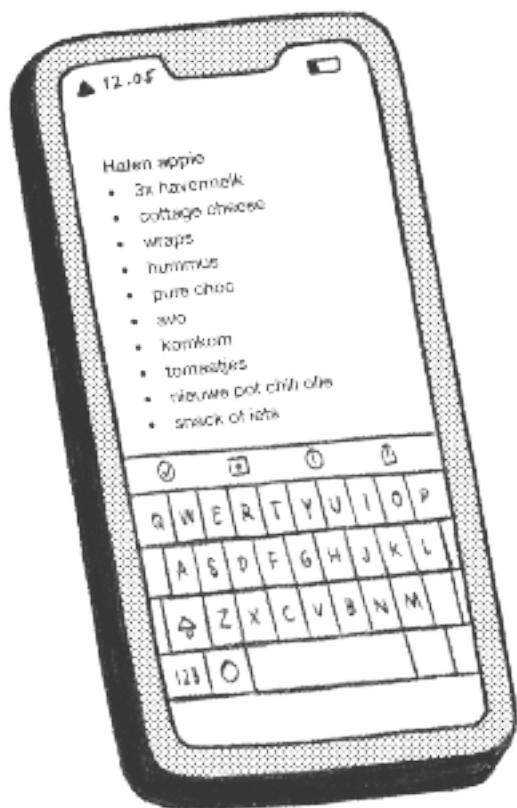
Jazz: 🤔 🤔

Nog een reden om een baan te vinden. Ik wil toch zó graag een eigen studio of iets dergelijks, zodat ik dit soort achterlijke taferelen uit mijn leven kan elimineren. Terwijl ik nog aan het bijkomen ben van deze ervaring, hijs ik mezelf in een ootd'tje (*Outfit Of The Day*) en beweeg ik mezelf de woonkamer in. Ik tril nog even de schrik van het douche-incident eruit met mijn Satisfyer en de dag kan beginnen.

Ik open mijn laptop alvast op mijn favoriete plek aan de keukentafel, met uitzicht op de gracht waar ik aan woon. Ach, zo slecht is mijn huidige woonsituatie nou ook weer niet. *Count your blessings*, hè. Het feit dat ik überhaupt een dak boven mijn hoofd heb moet ook

gewaardeerd worden. Die laptop heeft overigens een kwartier de tijd nodig om op te starten; dat ding heb ik aan het begin van m'n studie aangeschaft met m'n creditcard. Moet je nagaan hoe oud dat bakbeest is, en vergeet de studievertraging niet mee te rekenen.

Terwijl-ie bijna tegen het plafond opstijgt, maak ik nog een havercappu voor mezelf. Zonder benzine gaat dit schip – lees: een baan vinden – natuurlijk niet van wal. Fijn dat Lex wéér met haar klauwen aan mijn havermelk heeft gezeten trouwens, deze meid. *The audacity.*

Ik staar naar mijn bureaublad en open Google Chrome. Playlistje aan om de sfeer op te krikken dan maar? *Monday Motivation*, prima. Klinkt als iets wat ik nodig heb. Waar begin je eigenlijk met het zoeken van een baan als je niet weet wat de fuck je leuk vindt? Als ik kijk naar mijn vriendinnen die al werken, word ik nou niet per se warm van de verhalen die ik hoor. Het bedrijf waar Esra werkt, dat volgens mij iets doet met sales – maar pin me er niet op vast – zit in Rotterdam. Ze mag dan weleens thuis werken, maar het idee om meerdere malen per week in de burgerrups te zitten maakt me al misselijk. *Pass!*

Puck werkt bij Bol, helemaal leuk, maar het lijkt me dan ook weer heftig om bij zó'n groot bedrijf te werken. Die zitten overigens ook niet binnen de Ring volgens mij. Ik wil gewoon een baan waar ik met plezier naartoe ga en op m'n VanMoofje heen kan sjezen. Niet té veel mensen maar ook niet te weinig. Het moet zeg maar niet awkward worden tijdens de lunchpauze, daar kan ik niet tegen, hoor. Van die stiltes, vreselijk. Gewoon mensen van mijn leeftijd, met wie je lekker mee kunt kleppen, leuke baas, goed salaris *obviously*, misschien een dakterras op kantoor, leuke borrels, genoeg vakantiedagen, misschien een *gym*, dertiende maand, bonusregeling op basis van prestaties, ruimte om door te groeien maar ook om fouten te maken, want – *excuse me* – dit wordt ook de eerste keer dat ik mijn *corporate character unlock!*

Wat zijn de kosten van een loopbaancoach eigenlijk? Zou best chill zijn om zo iemand in te schakelen, beetje mee te *yappen* en een duw in de juiste richting te krijgen. Aangezien Google mijn BFF'je is in deze banenspeurtocht, is dit mijn eerste vraag.

'In het algemeen kosten loopbaancoaches tussen de € 50 en € 300 per uur.'

Wat chill! En hoe verwacht je dat ik dit kan betalen zonder dat ik een baan heb, lieve loopbaancoaches? Ik schakel iemand in die wel altijd naar me luistert. Zo snel kan het gaan in het leven, hè, verandering. Ik probeer het kort te houden, want het schijnt inmiddels alweer zo te zijn dat ook dit niet goed is voor het milieu. ChatGPT. Hij wordt mijn loopbaancoach. Of zij, of die.

'Hi lief, welke baan past bij mij?'

'Hi schat! Laten we het samen uitzoeken. Mag ik je eerst een paar vragen stellen?'

'Sure.'

'Wat vind je leuk om te doen in je vrije tijd? Waar krijg je energie van?'

Het lijkt wel alsof ik mezelf zit te registreren voor een datingapp hier. Ik probeer open-minded te blijven, want hoe kom ik er anders achter welke kant ik op moet gaan. Ik sta open voor hulp en inspiratie, ook al is het van een robot. Zo. *Desperate*. Ben ik.

'Ik schrijf graag over m'n leven (dagboeken, wel privé), ik houd ervan om nieuwe mensen te ontmoeten, mensen te ondervragen, ik ben best nieuwsgierig, ik neem initiatief en ik organiseer altijd dingen voor vriendinnen.'

'Welke taken gingen je makkelijk af tijdens je studie of vorige baantjes?'

'Presentaties maken, het schrijven van teksten, overzicht behouden kan ik goed, duidelijk communiceren en ja, ik neem dus altijd de leiding (kunnen mensen soms ook irri vinden trouwens).'

'Leiderschap is juist een goede eigenschap, schat. Je komt over als iemand met een analytisch én creatief brein. Wil je iets met impact doen, of juist iets met zekerheid? Of zoek je avontuur?'

'Alle drie... Is dat erg??'

'Nee hoor. Er zijn genoeg traineeships die jou de ruimte kunnen bieden om te ontdekken wat bij je past!'

Wacht even, een traineeship? Ik ben op zoek naar een baan, hè, niet naar een of andere cursus.

'Vooral op plekken waar meerdere richtingen worden gecombineerd. Denk bijvoorbeeld aan een communicatie- of consultancy-traineeship op de Zuidas.'

Je leert daar van alles: van strategie tot klantgericht handelen, en je wordt intensief begeleid. Dat zou een goede eerste stap kunnen zijn. Heb je trouwens al een LinkedIn-profiel? Dit kan handig zijn om vindbaar te worden voor recruiters!’

‘Wacht even. Je praat veel. Zeg je nou dat ik naar de Zuidas moet om mezelf te ontdekken?’

‘Je hebt je gebruikslimiet voor vandaag bereikt. Kom later terug of upgrade naar ChatGPT Plus om zonder onderbrekingen verder te yappen.’

Godsamme. Denk je net de juiste route in te slaan, is de weg geblokkeerd. ChatGPT Plus, ook dáár heb ik het geld niet voor. Een traineeship? De Zuidas?! De plek waar het genormaliseerd is om een lijn weg te snuiven op hetzelfde bureau waar je laptop en pennenbakje staan? Waar de *corporate daddies* hun trouwring af doen op de vrijmibo in de Blauwe Engel? Ik weet nou niet of ik mezelf daar zie flaneren. Aan de andere kant heeft Chat wel gelijk, je kunt er veel leren. Van de verhalen die ik heb gehoord klinkt het nou niet als een plek waar ik jaren zou willen werken, maar het zou een goede eerste stap kunnen zijn.

LinkedIn. Ook zoiets waar iedereen het altijd over heeft, hoe handig en belangrijk het is om te ‘netwerken’. Kots. Ik heb er nooit aan meegedaan omdat, nou ja, waarom zou ik? Tot twee seconden geleden was ik student, wat had ik moeten melden? Dat ik m’n stageperiode bij Blond Amsterdam succesvol had afgerond? *WHO CARES!* Het moment is echter wel daar. Ik moet er maar aan geloven. Alles voor een mager brutoloonje dat me op de been kan houden.

Huidige situatie? Werkzoekend. Och, mijn ego is hier eigenlijk veel te groot voor, maar daar moet ik me toch echt even overheen zetten.

Upload een profielfoto. Letterlijk op elke foto van mezelf heb ik een glas wijn vast of, nog erger, een peuk. Op andere foto’s maak ik een peaceteken. Dat is misschien iets te informeel. Er is ook niemand thuis, dus zit er maar één ding op. Poseren met een timer. Ik loop naar Jazz d’r kamer, die heeft zo’n iPhone-statief.

Ze doet sinds kort cateringklussen, waaronder nu, (geloof me – heel chill, zo’n huisgenoot, want er is altijd lekker eten). Af en toe post ze dingen op TikTok, ik help haar dan met filmen. We lachen ons altijd helemaal rot. Erg cute, ze is al een paar keer *viral* gegaan en het helpt ’r aan nieuwe klanten.

Al dwalend loop ik rond met dat ding om een passende plek te vinden voor mijn soloshoot. Wat is dit een *humbling experience* zeg. Het wordt uiteindelijk m’n IKEA-kast. Verklaar me voor gek, maar dit is de enige plek in huis waar ik een rustige witte achtergrond heb die ermee door kan voor zo’n formele foto. Hoe kijk je ook op zo’n foto dan? Moet ik lachen met of zonder tanden? Of moet ik serieus kijken? Misschien handig om ook even een blazer aan te trekken. Ik probeer maar wat. Ik ga voor die kast staan, zet de timer aan en begin met een *smize*. *Thanks*, Tyra Banks. Als je niet weet wat dat is, google het maar. Een lachtechniek vanuit je ogen. Het is *iconic*.

Ik bekijk de eerste resultaten. Jezus. Ik trek een kop, mijn god. Alsof ik een latte bestel, te horen krijg dat er geen plantaardige melk is en daar héél erg verward door ben geraakt. Zo kijk ik. Dit kan niet, hoor. Ik zet die verrekte timer weer een paar keer aan en begin nep te lachen, met en zonder tanden.

Ik open mijn mond en zet een lange ‘A’ in, alsof ik bij de tandarts zit om een lach te forceren. Ik probeer ook wat serieuze blikken, ik probeer zakelijkheid uit te stralen, hoe dat er ook uit mag zien. Ik probeer van alles.

Uiteindelijk heb ik 219 foto’s gemaakt. Nou, daar zit vast wel wat tussen! Ik geef een aantal foto’s een hartje in m’n galerij en kies de winnaar uit: een foto waar ik mijn armen over elkaar heb, vriendelijk kijk maar níét met m’n tanden lach. Dit was een hele opgave maar *I DID THAT!*

Volgende stap. *Bedenk een headline*. Een soort Instagram-bio, maar dan zakelijk. Eerlijkheid duurt natuurlijk het langst, maar zoiets als ‘Ik weet niet wat ik wil, maar ik sta op zich (bijna) overal voor open’ gaat mij niet zo ver brengen. Weet je wat, aangezien mijn profielfoto al *boss bitch energy* geeft, zal ik een headline kiezen die deze vibe matcht:

Marie Claire: Schat, je weet wel zo'n zinnetje bij je LinkedIn-profiel 🤔

Esra: Ja?

Marie Claire: Wat moet ik daar neerzetten?? 🤔

Esra: Pfff daar vraag je me wat 🤔

Marie Claire: Ik heb nu 'Ik ben degene die je team miste, nog vóór ze het zelf wisten.' 🤔

Esra: Schat, dat kan echt niet... 🤔

Marie Claire: Hoezo 🤔

Esra: Echt te sassy en te informeel...

Marie Claire: Ja maar ja, zo ben ik toch ook? 🤔

Esra: Schrijf gwn dat je enthousiast bent en dat je op zoek bent naar uitdaging ofz 🤔

Fijn, van die vriendinnen waar je echt iets aan hebt. Moet je nagaan dat dit al een baan heeft. Ik zie de term *hands-on mentaliteit* overal voorbijkomen als ik google naar goede headlines. Daar kan ik wel wat mee: 'Hands-on mentaliteit, high standards. Starter maar geen stagiair.' Nou, dat is toch helder? Check.

Dan hebben we nog de 'Over mij' -tekst. Ik staar een tijdje naar buiten. Wat zet je daar neer? Dit duurt me te lang. Ik zuig wat uit m'n duim waar ik mezelf semi in herken. Want je moet de boel ook een beetje aandikken, zoals iedereen op LinkedIn dat doet.

Ik ben Marie Claire en ik ben géén afwachtende starter. Ik zie kansen, pak verantwoordelijkheid en lever resultaat. Ik werk hard, denk snel en heb te allen tijde overzicht, in elke situatie. Ik ben geen jaknikker, ik knik ook nee. Moet ik koffie voor je halen? Prima. Haal ik ook koffie voor mezelf – op jouw kosten. Ik ben een teamplayer en tegelijkertijd een leider. Ik ben stressbestendig en heb meer in mijn mars dan een 9-tot-5-

mentaliteit. Já, ik ben een creatieve duizendpoot, maar ook een giraffe die wanneer nodig haar nek uitsteekt en een situatie in helikopterview kan bekijken. Zulke creatievelingen zijn er te weinig en ik vul die leegte. Ben dringend op zoek naar like-minded people die weten wat ik waard ben en andersom. Wees welkom in m'n inbox. marieclairemakesmoves@gmail.com

Weten ze gelijk wat voor vlees ze in de kuip hebben. Het zal! *Werkervaring?* Ja, die heb ik dus niet. Daarom ben ik hier, jeez. Faken mensen dat hier of is dat niet echt een ding? Even kijken wat Puck daar heeft staan.

Customer Journey Data Analyst

Bol · Fulltime

dec. 2024 – heden

Utrecht, Nederland

Werkstudent Data Analyse

Bol · Parttime

juni 2024 – dec. 2024

Utrecht, Nederland

Marketing & Data Intern

The Data Factory · Stage

feb. 2024 – mei 2024

Amsterdam, Nederland

- *Ondersteuning bij het onderzoek naar klantgedrag op basis van SEO/SEA (Google Analytics)*
- *Opzetten van A/B-testen op landingspagina om conversies te vergroten*

Bijbaan Klantenservice Medewerker

Ace & Tate · Parttime

sept. 2021 – jan. 2024

Hoofddorp, Nederland

- *Onderhouden van contact met klanten via e-mail, WhatsApp en telefonisch. Ik bood passende oplossingen bij vragen over bestellingen, retouren en onze monturen*
- *Terugkerende problemen van klanten signaleerde ik en koppelde deze terug aan het operations- en productteam ter verbetering van de klantervaring*

Feit, feit, fabel en fabel. Ja, Puck werkt inderdaad bij Bol en daarvoor was ze daar werkstudent. Ik heb haar alleen nog nóóit gehoord over The Data Factory. Bestaat dat überhaupt? En *no way* dat zij drie jaar bij Ace & Tate heeft gewerkt zonder dat ik dit wist. Zij zuigt haar hele cv dus óók uit haar duim. Mensen, wat is er nog *real* deze dagen?

Marie Claire: **screenshot van LinkedIn profiel** Sinds wanneer heb jij bij deze bedrijven gewerkt? 🤖

Puck: Sinds ik een cv nodig had voordat ik bij Bol ging werken? 😊

Marie Claire: Dus dit is niet echt zo? 🙄

Puck: Zeker niet.

Marie Claire: Heeft Bol daar nooit naar gevraagd tijdens je solli?

Puck: Jawel, maar ik heb ze gewoon onder de tafel geluld 🙈

Marie Claire: Dus ik kan gewoon liegen over waar ik heb gewerkt? 🐱

Puck: Schat, zolang jij het gelooft, geloven zij het ook.

Oké. Staat genoteerd. Mag ik nu dan eindelijk poolshoogte nemen op m'n tijdlijn? Het maken van zo'n profiel vond ik al een hele dagbesteding, man. Ik voeg wat mensen toe via het kopje 'Personen die u misschien kent in de Randstad' en begin te scrollen door mijn tijdlijn. Mijn god, dit is eigenlijk nog erger dan ik me had voorgesteld.

Emily van Grootwaarde Jr. Marketing Manager at Young Ones
'Feeling so blessed to work with a team that feels more like family than colleagues... This is something that I do NOT take for granted. Grateful for every brainstorm, every Slack message, every zoom call and shared coffee break. Let's continue making magic together, fam 🙌☕ #WorksFamily #FamilyIsWork #VeryBlessed #Grateful'

Jorn van Houten Co-Founder @ The Online Accountant (TOA)
'2 years ago, I started this dream with my brother @Stan van Houten. Now we're scaling across Europe with a driven team that feels like home, wherever we are. These are not colleagues. These are friends. Always surround yourself with people who inspire and empower you. Follow your dreams, but keep in mind that you'll have to put your social life on hold ;)'
#TheGrindNeverTrulyStops #DontRememberMyLastHoliday'

Su Tong Trainee @ Deloitte
'Week 1 at the Young Professionals Program of Deloitte and honestly, I've never grown this fast since I was in the womb – respectfully @mom ;) Curious of this journey's outcome. Don't worry, I won't forget to enjoy the ride. Will make it count here and you can count on me, @Deloitte.
#ThankfulForEverySecondAndMinuteOfThisJourney'

Zoë Schulp | Freelance Creative | Content Strategy | Personal Branding
'When you do what you love, Mondays hit harder than my Satisfyer Pro, haha! Just keeping it real! New client + new campaign = new energy. Let's get this party started! #Slayyyy #FreelancingAround #ManifestationIsReal #DontChase #Attract'

Inmiddels heb ik een primatour in m'n mik gepropt. Zo'n pil tegen de misselijkheid, ja, die je eigenlijk slikt als je wagenziekte wordt. Wat is dit een poppenkast zeg, ik ben er helemaal onwel van geworden. Die Emily is ook niet helemaal honderd hoor, gevalletje steekje los. Als je pretendeert je collega's te zien als familie, gaat er toch héél veel mis of ligt het aan mij? Ik snap dat je elkaar vijf van de zeven dagen in een week ziet en spreekt hoor, schat, maar vergeet niet dat hetgeen wat jullie verbindt werk is. Niet bloed, schat.

Zo zie je maar. Zo gek is die 'Over mij'-tekst van mijn profiel nog niet. Iedereen op dit medium is helemaal de pan uit geflipt, man. Ze zouden allemaal nog 'Toneelschool Amsterdam' achter hun naam moeten plakken, joh, wat een acteurs en actrices allemaal. Je collega's zien als familie? Houd toch op! Niet meer thuis willen zijn omdat je het zo leuk vindt op kantoor? Wie?! Houd je voor de gek? En waarom schreeuwt iedereen zó hard hoe goed het gaat? Ik dacht dat Instagram fake was. Zoë Schulp ook, die tut zat bij mij op de middelbare en deed toen al alsof ze het wiel had uitgevonden toen ze op de vrijmarkt de eerste was met een digitaal pinsysteem. Die is nog steeds niet helemaal lekker in haar paasei, zo te zien.

Er is wel een conclusie die ik kan trekken uit deze tijdlijn vol met grappenmakers: iedereen is *delusional as fuck*. Prima, dan ben ik dat ook. Er is één ding dat zeker is: ik ben niet contactgestoord en ik ben goed met woorden. Het gaat uiteindelijk toch om hoe capabel je bent en wat voor indruk je achterlaat bij je potentiële werkgever in zo'n gesprek.

Ik stel een standaardmailtje op dat ik bij elke vacature kan aanpassen. Sorry hoor, maar ik ga niet voor elk bedrijf een nieuw mailtje typen. Er zullen vast heel veel mensen zijn die dat wel doen, maar ik spaar m'n krachten nog even. Al helemaal omdat ik niet eens zeker weet of ze mij gaan aannemen.

Onderwerp: URGENT! Nieuwe aanwinst in je mailbox ;)

Hi Team [bedrijf],

Toen ik jullie vacature voor [functie] zag, dacht ik: dit kan wel lachen zijn.

Mijn naam is Marie Claire. In het Latijn staat dat voor: scherp, allergisch voor mensen die uit hun neus zitten te vreten en iemand die niet te stoppen is. Dat is niet waar, maar zie je hoe creatief mijn brein werkt? Ik weet zeker dat ik een goede toevoeging kan zijn voor jullie team als jullie ook op mijn frequentie zitten. Ik ben zeker geen meeloper. Ik toon initiatief, durf te pitchen en steek m'n hand in het vuur voor dingen die mij motiveren. Last-minute projectje? Ik ben sneller dan het licht en 'stress' staat niet in mijn vocabulaire. Ik ben op zoek naar een werkplek waar ik meters kan maken én kan handelen naar mijn creativiteit. Mijn cv heb ik erbij geplakt, dan hebben jullie alvast een idee met wie je te maken hebt.

Wanneer zullen we kennismaken? Dan vertel ik wat ik voor jullie kan betekenen. Ook benieuwd wat jullie voor mij kunnen betekenen trouwens. Let me know.

Groet en fijne dag!

X Marie Claire

06-17006794 (Je kunt me gewoon appen haha)

Er zijn een aantal vacatures in het bijzonder die mijn aandacht trekken:

Content creative – Tim’s Chocolatey

Waanzinig. Meedenken over toffe campagnes en te allen tijde gratis chocola chappen. Ik teken ervoor.

Front Office Receptionist – Soho House Amsterdam

Als ik hier nou even een baan krijg inclusief een membership, kan ik af en toe onder werktijd even een rondje lopen (in de sauna).

Volgens mij hebben ze ook een zwembad op het dak daar, sorry maar *goals!* Helemaal mijn straatje.

Social Media Manager – Advocatenkantoor Van Zaalen & Partners

Een beetje tiktokken en *stories* maken, klinkt als muziek in de oren. Ik zit zelf genoeg op social media en ben op de hoogte van de laatste trends. Het zit op de Zuidas en als ik ChatGPT moet geloven, moet ik daar zijn. Aan hippe koffietentjes ook geen gebrek, ik kan er heen vanuit m’n sportschool want die is op steenworp afstand én er lopen knappe mensen rond dus ik zal me niet vervelen. Sowieso denk ik heel *juicy* om daar te werken, zal genoeg reuring zijn! Ik neem ’m mee.

Officemanager – ¡SoDeMeater OP!

Een start-up in vleesvervangers. Cool! Naast het feit dat ik zelf vegetariër ben, denk ik dat het ook wel goed op m’n (echte) cv zal staan. Het is een optie!

De salarisindicaties voldoen aan mijn eisen, ze hebben allemaal een Joe & The Juice, STACH óf SLA om de hoek én ik zie bij elke vacature de mogelijkheid staan om hybride te werken. Als ik de term ‘hybride werken’ zie staan, visualiseer ik mezelf op een strand. Niet in Scheveningen, Noordwijk of Bloemendaal. Op Bali, met een laptop open waar ik af en toe met m’n muis beweeg zodat ik online blijf op Teams. Klinkt als muziek in de oren. *To be continued.*

3. Lege cocktail

Ik zit bij een van m'n favoriete *undercover* koffietentjes in het centrum. Soms, als ik geen zin heb om mensen tegen te komen en vrijuit wil praten, ga ik naar zo'n plek. Dit zijn plekken die voornamelijk populair zijn onder de toeristen. Plekken waar ik me vooral geen zorgen hoeft te maken om exen, onenightstands of vage kennissen tegen te komen. Van die cafeetjes die net modern genoeg zijn voor een havercappu, maar waar je niet op *overnight oats* of dadelbites hoeft te rekenen. Gewoon een stuk appeltaart met slagroom of een kleffe tosti met plastic kaas. Helemaal prima.

Lynn is onderweg. Zij is een van de weinige vriendinnen met wie ik nog kan afspreken op een maandagochtend. Zij werkt momenteel even niet. Het ging de laatste tijd wat minder. We zagen het al een tijdje misgaan toen ze de afgelopen maanden voornamelijk aan het partyen was. Ze deed eigenlijk niks anders. Veel drugs ook. Niks tegen een pilletje hier en daar, maar als het gebruik van sporadisch naar wekelijks gaat, gaan er bij mij wat rode vlaggen van halfstok naar waaiend in de lucht. Telkens als een van ons een gesprek probeerde aan te gaan over hoe het met haar ging, wimpelde ze het af met een 'gaat prima!' Wat gepaard ging met een geforceerde lach. Als je dan doorvroeg, veranderde ze snel weer van onderwerp. Het is lastig om iemand die niet echt een 'prater' is, slecht te zien gaan. Niet voor jezelf, maar je wilt dan zo graag helpen of iets kunnen doen. Maar hoe doe je dat dan? Direct vragen naar iemands gemoedstoestand is sowieso iets wat te weinig wordt gedaan. Tuurlijk, vaak overval je iemand met een vraag als 'Hoe gaat het nou echt met je?' Veel mensen zitten ook echt niet op zo'n confrontatie met hun eigen staat van zijn te wachten. Moet je nagaan als je dit vraagt aan iemand die geen 'prater' is.

Afgelopen zomer zaten we op het terras zonder Lynn. Esra en Suus kwamen met het idee om een interventie te doen, de volgende keer als we compleet zouden zijn. Dit klinkt heel heftig trouwens. Niet letterlijk een interventie, meer een *light* versie. Ze is niet verslaafd of zo. Nou ja, misschien verslaafd aan vluchten. Het ging gewoon slecht en we moesten haar helpen. Het kon niet langer zo en de enige manier in dit soort situaties is direct zijn op een liefdevolle manier.

De week daarop zaten we bij mij op het balkon. 'Waarom kijken jullie allemaal zo serieus? Is er iemand dood of zo?' zei Lynn. Ze keek nerveus en begon op haar nagels te bijten. We keken elkaar aan. Wie opent dit gesprek? Hóé open je zo'n gesprek?

'Schat, er is niemand dood, maar we maken ons zorgen om je,' zei ik kalm.

Lynn haalde haar schouders op. 'Hoezo? Met mij gaat het goed, hoor!' Zoals gewoonlijk probeerde ze dit thema te ontwijken. Logisch. Het is ook niet leuk, maar wel nodig.

'Ik denk het eigenlijk niet, schat,' zei Esra voorzichtig. 'Ik snap dat het lastig is om hierover te praten, maar wij willen er voor je zijn. We willen iets doen om je te helpen.'

Het raakte Lynn. Het klinkt misschien gek, maar op dat moment dacht ik wel: dit is goed. Lynn huilt namelijk nooit.

'Ik weet dat ik iets moet doen, ik weet dat ik hulp moet zoeken.' Ze snikte. 'Maar ik weet niet waar ik moet beginnen. Ik heb het gevoel dat ik al te ver heen ben. Te ver om me ooit nog beter te voelen.'

Suus sloeg een arm om haar heen. 'Ik heb een hele goede psycholoog die ik je kan aanraden, schat.' Lynn zuchtte.

'Anders weet ik er ook wel eentje, hoor, is een vriend van m'n ouders. Z'n praktijk zit bij het Westerpark,' zei Puck.

'Praten jullie allemaal met iemand of zo?'

We begonnen te lachen.

'Ja schat, ik vind het héérlijk om elke week even te ventileren bij die tut van mij, hoor.'

Tuurlijk kan het soms zwaar zijn, maar het is zo belangrijk om dingen niet op te kroppen.'

Esra pakte een zijden Prada-sjaaltje uit haar tas en gaf het aan Lynn. 'Hier lief, sorry. Heb geen tissues.' We lachten.

Het was een confronterend gesprek voor Lynn, maar het heeft haar een duwtje in de juiste richting gegeven. Sinds kort praat ze met een psycholoog, ze gebruikt geen drugs meer en is voor nu even gestopt met drinken. Het gesprek met de meiden heeft me aan het denken gezet. Je kunt maar beter eerlijk zijn, direct. Als je bepaalde vraagtekens hebt of vermoedens bij iemand, vraag ernaar. Wees eerlijk. Het kan iemand zo erg helpen, ook al is het misschien oncomfortabel om te doen. Ze begon ook in te zien dat ze haar levensstijl, op zijn zachtst gezegd, wel wat gezonder kon insteken. We gaven haar ruimte, ze verbleef bij d'r ouders en vandaag is het de eerste keer dat ik haar weer in het echt zie.

Met een grote glimlach staat ze voor m'n neus. 'Dag lieverd!' Ze ziet er goed uit, beter. Ik omhels haar, niet te vluchtig. Ze krijgt even een goede ik heb je gemist en het is goed zo-knuffel. 'Je ziet er goed uit, lieverd.'

'Het gaat ook goed!' Ze gaat naast me zitten en schuift haar stoel naar de richting van de zon. 'Eerst niet, dat weet ik nu. Ik zie dat ook in. Maar ik heb me in tijden niet zo erg mezelf gevoeld of zo? Ik ben er nog niet, maar ik leer mezelf steeds beter kennen. Ook nu ik met die psych praat. Niet alleen met haar trouwens. Ook met anderen. Ik leer heel erg dat het niet altijd goed hoeft te gaan en dat ik ook de minder goede dingen kan delen. Bijvoorbeeld met jou!'

Ik ben trots op haar. We praten bij. Het is lang geleden dat ik een dieper gesprek met haar heb gevoerd. Voorheen praatten we alleen over welke feestjes ze achter de rug had en welke er op de planning stonden. Ze vertelt hoe de saaiheid soms confronterend was toen ze bij haar ouders verbleef, die in Westkapelle wonen, of all places. 'Ik probeer nu ook te mediteren. Ja, I know. Totáál niks voor mij, maar

Janna, mijn psycholoog, kwam hiermee.'

De zon breekt ondertussen door, op een passend moment.

'Hoe bevalt dat? Lijkt me zo lastig om lang stil te zitten. Word je dan niet ziek geconfronteerd met je gedachten?'

Ze laat de app zien die ze hiervoor gebruikt. 'Nou, het is echt een kwestie van oefenen of zo; klinkt gek, maar je gaat die stilte chill vinden als je het vaker doet. En het hoeft helemaal niet lang te zijn, hoor. Kan ook een paar minuutjes. Al zijn het er maar drie, je begint de dag echt wat minder gejaagd of zo.'

Ik vertel Lynn over de vacatures waar ik op heb gereageerd. Het is fijn om elkaar weer even goed te kunnen spreken.

Lynn lacht. 'Als jij op de Zuidas gaat werken, hebben we in ieder geval altijd genoeg juice.'

'Denk je dat het echt zo erg is daar?'

'Die verhalen worden toch niet zomaar verzonnen. Iemand uit m'n hockeyteam werkt bij een consultancybureau daar. Het hele bedrijf kreeg letterlijk een keer een mail of men wilde stoppen met het snuiven van de bureaus op kantoor.'

'O mijn god, stel dat ik daar ga werken.'

'Dan zul je je niet vervelen, schat.'

'Ik ga voor je duimen, schat!' Ze stapt op haar fiets en blaast me een kus toe. 'Keep me posted!'

Jazz is in de keuken bezig voor een cateringklus die ze vanavond heeft. Ik hoor Lex vanuit haar kamer af en toe wat zakelijke termen door haar Zoom-meeting gooien. *'It's the customer journey that counts, David. You of all people should know that! You're the CEO for Christ's sake!'* Ze praat ook altijd met een aangedikt Brits accent; ik lach inwendig.

Dus, iedereen is thuis vandaag, dat komt zelden voor. Mij hoor je verder niet klagen, ik heb noise cancelling en word af en toe ingeschakeld als testpanel voor Jazz.

'Hier, proef eens. Vega kimchi-dumplings, moet vanavond naar een expo. Genoeg kruiden?'

Ze zijn nog warm. 'Fucking lekker.'

Ze kijkt tevreden.

'Hoeveel moet je er maken?'

Ze zucht en lacht tegelijk. 'Tweehonderd. Dus ik ben voorlopig nog niet weg. Ik ga dit wel filmen voor TikTok, denk je dat mensen dat wel leuk vinden?'

Ik open m'n laptop. 'Tuurlijk! Lekker, schat. Als ik nog iets moet proeven dan hoor ik het wel.'

INBOX marieclairemakesmoves@gmail.com

19 ongelezen | 234 gelezen

Vandaag, 11:13

Van: Soho House Amsterdam

Onderwerp: Re: URGENT! Nieuwe aanwinst in je mailbox ;)

Hi Marie Claire,

Bedankt voor je interesse in de functie 'Front Office Receptionist' bij Soho House Amsterdam.

Na het bekijken van je profiel denken we dat jouw achtergrond en stijl goed zouden kunnen passen bij onze unieke member experience. Omdat de functie op zeer korte termijn vrijkomt, nodigen we je graag uit voor een gesprek bij ons. Bij voorkeur morgen, als je agenda dat toelaat.

Laat ons zo snel mogelijk weten of je kunt.

Groet,

Beatrice

Talent & Culture Manager

Soho House Amsterdam

Vandaag, 11:45

Van: Marie Claire

Hi Beatrice! Mega dat je terugmailt.

Tuurlijk kan ik morgen langskomen, schikt 9:00?

Let me know en fijne dag schat!

X Marie Claire

Vandaag, 09:40

Van: Advocatenkantoor Van Zaaen & Partners

Onderwerp: Re: URGENT! Nieuwe aanwinst in je mailbox ;)

Beste Marie Claire,

Dank voor je mail en interesse in onze functie. Verfrissende mail, indrukwekkend ook. Ik wil graag kennismaken om te horen hoe jouw creativiteit en energie bij ons tot hun recht kunnen komen.

Heb je overmorgen tijd om langs te komen op ons kantoor? Het liefst ergens in de ochtend.

Met vriendelijke groet,

Reinier van Eeghen

Head of Marketing & Communication

Vandaag, 11:52

Van: Marie Claire

Hi Reinier! Wat top om te horen dat je m'n mail kon waarderen.

Overmorgen heb ik zéker tijd, ik ben tenslotte werkloos hè ;)

Misschien kunnen we daar dan verandering in brengen?

Tot dan!

Marie Claire

Gisteren, 22:33

Van: DE VINTAGE BOETIEK

Onderwerp: *Bedankt voor je bestelling Marie Claire! Order no. #11992*

Gisteren, 22:29

Van: LaLa Lime Sportswear

Onderwerp: *Thank you for your order babe! We're working on it Xx*

Zaterdag, 12:50

Van: Pathé

Onderwerp: *Ticketbevestiging Ladies Night - Magic Mike 9*

Donderdag, 17:02

Van: ¡SoDeMeater OP!

Onderwerp: *Re: URGENT! Nieuwe aanwinst in je mailbox ;)*

Beste Marieke,

Wat leuk om van je te horen. We nodigen je graag uit voor een kennismaking & burger zonder schuldgevoel! Laat je weten wanneer dit uitkomt?

*Vegetarische groet,
Dennis*

Vandaag, 11:57

Van: Marie Claire

Hi Dennis! Het is 'Marie Claire' haha, niet Marieke. Wel zo handig om de naam van je toekomstige collega te weten ;) Overmorgen doen, ergens in de loop van de middag?

Ik hoor graag van je, Dennis.

*Groet,
Marie Claire*

Donderdag, 11:49

Van: Klarna

Onderwerp: *Je betalingstermijn is verstreken – Let op! Geld lenen kost geld!*

Maandag, 15:32

Van: Tim's Chocolatey

Onderwerp: Automatisch antwoord: *Out of office*

Beste lezer,

Dank voor je mail! Momenteel ben ik op een e-scooter Koh Samui aan het verkennen! Vanaf donderdag 26 september ben ik weer op ons gezellige kantoor nadat ik per schip terug ben gevaren naar ons kikkerlandje. #savetheplanet ;) Kan je mailtje tot die tijd niet wachten?

Neem contact op met mijn fantastische collega's!

Clients & Campagnes: sabine@timschoc.nl

Advertising: tim@timschoc.nl

Hr: shay@timschoc.nl

Groetjes en ik zal de zon meenemen als ik terug ben, haha!

Annelotte

De woorden 'fantastisch' en 'gezellig' geven mij al bepaalde gevoelens in mijn onderbuik, maar goed.

Vandaag, 11:50

Van: Marie Claire

Onderwerp: *Geniet van je vakantie!*

Hi Annelotte!

Geen enkel probleem, mochten jullie nog interesse hebben in een solli dan hoor ik het wel. Geniet van je reis en vergeet niet te smeren, haha!

X Marie Claire

Vandaag, 12:05

Van: Tim's Chocolatey

Onderwerp: RE: *Geniet van je vakantie!*

Hi Marie Claire,

Ik zag je mailtje toch even voorbijkomen via m'n telefoon. Wij hebben afgelopen week een nieuw familielid in het team van Tim's Chocolatey. Gelukkig voor ons, maar helaas voor jou! Heel veel succes met je zoektocht.

Groet, Annelotte!

'Familielid'. Ben ik even blij dat ik deze 'kans' nét heb misgegrepen. Bij nader inzien is het ook niet zo erg dat deze mensen al iemand hebben gevonden. Want even: wat zou mijn rol dan zijn binnen deze 'familie'? De *newborn*?

Ik ging uit nieuwsgierigheid even kijken op Google Maps en het was me ook ontgaan dat je het pontje bij Centraal moet nemen om hun kantoor te bereiken. Die extra reistijd, oftewel minder tijd om te slapen, geef ik met alle liefde door aan hun *newest family member*. Bovendien word ik snel zeeziek, dus om dan elke dag op een pont te gaan staan, *no thanks!* Kom ik daar elke ochtend misselijk binnen, zie je het al voor je?

Toch heb ik met die standaard opgestelde mail van mij drie sollicitaties binnengesleept. Wie had dat gedacht? Ik in ieder geval wel.

Jazz vroeg afgelopen weekend aan mij waarom ik niet op meer vacatures had gereageerd – terechte vraag. De rest leek mij gewoon niks, ik ben selectief en dat is een sterke eigenschap. Zoals mijn lieve moesje altijd zegt: '*Never settle for less!*' en zo is het ook, mamsje. Dit geldt niet alleen voor mensen met wie je datet, maar ook voor je werk. Gewoon op elk vlak in het leven. Ik verdien een plek waar ik gewaardeerd word, het naar m'n zin kan hebben en waar ik bovenal genoeg betaald krijg.

Ik mail alle bedrijven terug die met mij willen werken en I call it a day. Ik moet mijn krachten sparen voordat ik straks echt ga werken.

‘Wil je niet mee naar die klus van mij straks?’ vraagt Jazz. ‘Het is een expositie in het Stedelijk Museum. Misschien ontmoet je nog een kunstzinnige gozer met een goede kwast?’

We lachen. Op zich, ik houd van kunst en heb geen plannen vanavond. Hoef ik ook niet te koken en op genoeg appetizers van Jazz kan ik wel leven.

‘Waarom ok niet. Ik heb wel m’n eerste sollicitatie morgen, dus ik moet het niet te gek maken.’

‘Komt goed, schat. Het is een museum, geen techno-rave.’

‘Is er een dresscode?’

‘Niet dat ik weet.’

‘Wat doe jij aan dan?’

‘Oversized blazer, pantalon en m’n Prada-loafers eronder.’

‘Toe maar.’

Eén reden waarom Jazz zoveel klussen aanneemt is dat ze van designermerken houdt – alleen vintage, hoor. Ze kan parels scoren als geen ander. Dat is overigens ook een van de (vele) redenen waarom jij het zo goed met elkaar kunnen vinden: we houden van mooie spulletjes.

Ik trek een co-ord set uit de kast van Massimo Dutti die het altijd goed doet op casual chique gelegenheden. Zo’n setje waar je geen moeite voor hoeft te doen, maar dat er wel leuk uitziet. ‘Goedgekeurd?’

‘I love it.’

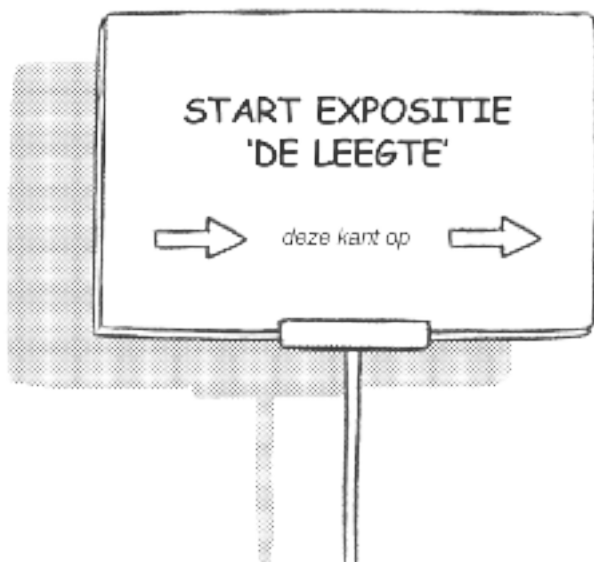
Ik zet m’n fiets neer bij Museumplein en meld me bij de ingang. Jazz is al binnen.

‘Welkom! Mag ik uw naam?’

‘Marie Claire.’

‘Geniet ervan, laat je verrassen door De Leegte.’ De doorbitch trekt er een mysterieus gezicht bij.

De leegte? Waar ga ik precies naar kijken? Ik loop verder en volg de bordjes in strak **Comic Sans**:

Sorry, maar waar ben ik beland?

Ik loop de ruimte binnen en zie allerlei lijsten aan de muur hangen. Lijsten. *That's it!* Er hangt géén kunst. Alleen lijsten! In allerlei verschillende formaten en kleuren. In het midden van de zaal staat één betonnen pilaar met een klein bordje informatie.

Zit ik in *Bananasplit*, of zo? In paniek app ik Jazz.

Marie Claire: Klopt het dat ik in een lege ruimte sta?

Jazz: Omg sorry, dit is echt een megavage expo 🗨️ 🧐

Marie Claire: Waar ben jij? 📍

Jazz: Breng nu de laatste hapjes naar binnen, zoek je zo op.

Terwijl ik onderweg ben naar de pilaar, hopen op enige uitleg over *what the actual fuck* hier gaande is, begint er iemand op een microfoon te tikken. Een oorverdovende piep galmt door de ruimte.

‘Welkom allemaal in De Leegte –’ Hij laat een net te lange stilte vallen. Hij lijkt een beetje op John Lennon in z’n hippie-era. De menigte kijkt elkaar verward en nieuwsgierig aan. Volgens mij ben ik niet de enige die geen idee heeft wat er te gebeuren staat.

‘Deze expositie is in het leven gebracht als tegenbeweging voor de hectiek van het leven. In deze ruimte hangen allerlei werken van verschillende kunstenaars.’ Really? Sorry, maar dan kan ik ook kunst maken. Deze ruimte hangt letterlijk vol met gebakken lucht.

‘De essentie van deze tentoonstelling is de rust vinden in jezelf, ontdekken wat jij ziet en voelt bij elk uniek werk. Alles kan, alles mag. Dit is een expositie van ons allemaal.’

Wauw. Als ik nu in een cartoon zou zitten, verschenen er een stuk of vijf vraagtekens boven m’n hoofd.

Er wordt op m’n schouders getikt. Het is Jazz. John Lennon is ondertussen nog aan het speechen. We fluisteren en lachen tegelijk.

‘Schat.’

‘Schat.’

‘Wat IS dit?!’

‘Normaal heeft het Stedelijk hele leuke dingen, maar dit begrijp ik ook niet helemaal.’ Ik heb iets van champagne nodig om het deze avond wat leuker te maken.

Er loopt iemand langs met een dienblad vol lege glazen. ‘Zijn er nog drankjes?’

‘Dit zijn onze emptiness cocktails. Pak er vooral eentje!’ zegt de serveerster vriendelijk.

‘Is er ook iets wat het promillage in mijn bloed een stoot kan geven?’ vraagt Jazz.

De lach van de serveerster verdwijnt als sneeuw voor de zon. Ze bijt van zich af.

‘Deed jij niet de catering? Heb jij geen werk te doen?’ vraagt ze dwingend aan Jazz.

‘Dat bepaal ik zelf wel, lief.’

Jazz trekt me mee naar achter. ‘Schat, ik zag net een fles rosé-

champagne in de koelcel staan met onze naam erop. Kunnen we mooi die achterlijk lege glazen mee vullen.'

Dat vind ik een goed idee.

We lopen rond door de ruimte met onze (gevulde) glazen. Ik zie meerdere jaloerse blikken van mensen die zo'n verrekte emptiness cocktail vasthebben. Wie houdt je voor de gek met zo'n leeg glas in je klauw? Beduusd staan we voor een grote gouden lijst die ook nog eens scheef hangt. We doen vooral alsof we iets begrijpen van wat hier gebeurt.

'Deze komt wel heel hard binnen, hè?' zegt een zware stem tegen onze ruggen.

We draaien ons om. Voor onze neus staat een genot voor het oog. Ik scan 'm snel van top tot teen. Gespierd, maar niet te. Goede stijl, prachtige ogen. Lekker baardje. Van die zichtbare aderen in z'n onderarmen. Ik krijg het er warm van.

'O ja? Wat voel je hier dan bij?'

Jazz doet mee. 'Je ziet gewoon dat de kunstenaar een traumatische jeugd heeft gehad, een rugzakje met zich meedraagt en écht een verhaal vertelt.'

We schieten alle drie in de lach. Hij stelt zich voor aan mij en geeft Jazz ook een hand. 'Hi, ik ben Kai.' Gaf hij nou een flirterige blik? Hij ziet er wel goed uit. 'En ik heb overigens geen idee wat ik hier doe. Jullie?'

'Wij ook niet,' zegt Jazz.

'Nou ja, Jazz heeft de catering gedaan en ik ben gewoon mee als haar +1,' zeg ik met een ongemakkelijke lach.

Kai stelt vragen. Dat is een unicum op zich, een man die vragen stelt. 'Wat leuk! Hoe kennen jullie elkaar?'

'We wonen samen,' zeggen we in koor.

Kai kijkt naar mij, again. Wat een heerlijk aanzien, deze man. 'O! Hebben jullie een relatie?'

'Zeker niet. Marie is niet mijn type,' grapt Jazz, die trouwens bi is.

'Ach, houd toch op. We zijn huisgenoten. Wat brengt jou hier vanavond?'

‘Mijn vader is een van de kunstenaars, hij heeft er jaren aan gewerkt. Ik ben heel trots op hem.’ We zijn stil. Hij lacht. ‘Nee hoor, ik heb vorig jaar voor m’n verjaardag een Museumkaart gekregen en bedacht vanmiddag dat ik hem pas twee keer had gebruikt. Het Stedelijk leek me een goede optie, maar ik twijfel nu of ik de juiste keuze heb gemaakt.’

‘Anders ik wel.’ Ik kijk naar Jazz.

‘Sorry schat, maar hé! De hapjes zijn tenminste lekker!’ Ze geeft zichzelf een schouderklop.

Ik merk dat ik een minder grote mond heb omdat ik me soort van geïntimideerd voel door Kai. Niet op een negatieve manier, maar meer zo’n je bent fucking hot dus ik weet me geen houding te geven-gevoel.

‘Hé, over hapjes gesproken: ik loop nog even een rondje zodat het personeel hier denkt dat ik de catering héél goed in de gaten houd. Ik zie jullie zo.’

Pardon me. Ze gaat mij nu achterlaten met deze fucking geile gast? ‘Tot zo, schat!’ Ik geef haar een blik waarvan ze weet wat die betekent. Fuck. You. Met haar ogen zegt ze sorry en ze verdwijnt in de menigte.

‘Heb je alle werken al gezien?’ Hij kijkt me indringend aan; ik weet nou niet of hij een grap maakt of bloedserius is.

‘Nee, en ik geloof ook dat ik dat niet wil. Ik denk dat ik naar huis ga. Ik heb morgenvroeg ook een afspraak.’

Hij grijnst. ‘Ik neem het je niet kwalijk, hoor, maar jammer.’

‘Wat?’

‘Dat je gaat.’

‘O.’

‘Ja, echt.’

O. Of ik ben nu héél delusional, of deze man probeert hier iets. Wat ik overigens niet erg vind. ‘Heb ik enige reden om te blijven dan?’

‘Je kunt nog één wijntje drinken met mij? Dan kletsen we nog even gezellig verder. Als je wilt, hoor.’

Natuurlijk wil ik dat, ik wil meer dan alleen één wijntje. In de enkele minuten dat ik hier met hem sta heb ik al meerdere malen gefantaseerd

over hoe ik hem alle hoeken van de koelcel laat zien.

‘Marie Claire?’

Ik zat even vast in een dagdroom. ‘Ze hebben hier alleen maar lege glazen, dus hoe zie je dat voor je?’ Jezus Marie, doe even leuk terug. Kai heeft engelengeduld. Zou hij aanslaan op mijn slappe poging tot hard to get of gooit hij de handdoek in de ring?

‘Er is hier onlangs een nieuw café geopend, Sandberg. Schijnt best leuk te zijn?’

‘Nou, laten we dat maar even gaan beoordelen dan.’

‘Ben je food critic?’

‘Nou, ik ben eerder in between jobs.’ Niet dat ik hiervoor een baan had, maar dat hoeft Kai niet te weten. Deze term klinkt ook wat interessanter. ‘Die afspraak die ik morgen heb, dat is een sollicitatie.’

We lopen ondertussen de zaal uit; door de gangen van het Stedelijk bewegen we ons naar Sandberg.

‘Laten we die sollicitatie even voorbereiden dan.’ Hij geeft me een subtiele knipoog. Dit is de eerste man die ik een knipoog zie geven zonder dat ik het goor vind.

‘Doe mij maar een negroni alsjeblieft.’ Een man die een keer iets anders bestelt dan bier, óók een verademing. De pluspunten blijven binnenstromen.

‘Wat mag ik voor u inschenken, mevrouw?’ De ober kijkt me vriendelijk aan.

‘Hebben jullie natuurwijn?’

Kai kijkt ervan op.

‘Absoluut, waar ben je naar op zoek? Oranje, wit? We hebben ook een heerlijke natuurbubbel op glas uit Zuid-Duitsland.’

‘O heerlijk, doe maar een bubbel.’

Hij knikt. Kai kijkt me bedenkelijk aan.

‘Heb je nog nooit van natuurwijn gehoord?’

Hij proest. ‘Zeker wel, ik heb het alleen nog nooit geproefd.’

‘Je mag het wel proeven, hoor.’

‘Zou je dat wel doen, bij een wildvreemde?’

‘Ik vertrouw je,’ zeg ik teasend.

Hij friemelt (goor woord) aan het papieren tafelkleed. ‘Maar oké, dit wordt je eerste keer?’

‘Excuse me?’

‘Dat je gaat solliciteren!’

‘O!’

‘Wat dacht jij dat ik bedoelde dan?’

Die grijns van hem, I can’t. Ik glijd hier zo van m’n stoel af, terug die expositiezaal in.

‘Never mind. Ja, mijn eerste sollicitatie. Mijn éérste echte baan, als ze me ergens aannemen natuurlijk.’

‘Tuurlijk doen ze dat.’

‘Heb je nog tips?’

‘Jezelf zijn. Laat je niet intimideren en bedenk van tevoren een vraag die je sowieso wilt stellen aan het einde van het gesprek. Het is niet nice als een sollicitant geen vragen heeft, dat komt ongeïnteresseerd over.’

‘Heb je zelf weleens sollicitaties afgenomen, Kai? Wat doe jij eigenlijk? Je lijkt er veel van af te weten.’ Als mijn stoel nog niet kleddernat was, is-ie dat nu wel want terwijl ik tegen hem praat, maakt hij cirkelende bewegingen over de rand van zijn glas.

‘Ik werk voor het bedrijf van mijn vader. We maken meubels.’

Tuurlijk heeft hij ook een aantrekkelijk beroep, ik zie ’m al heen en weer gaan met z’n zaag. Wanneer zet hij mij neer op z’n werktafel? ‘Leuk, wat voor meubels?’

‘Echt van alles, maar wel van kwaliteit. Niet doorsnee. Onze bestsellers zijn marmeren tafels, het natuursteen halen we uit Italië. Verder maken we banken, fauteuils, barkrukken, eetkamerstoelen. Noem maar op.’ Ik merk dat ik onder de indruk ben en van de leg tegelijkertijd. Het is echt een lange tijd geleden dat ik zo’n interessante man tegen ben gekomen. ‘Wauw, wat vet zeg. Doen jullie het met z’n tweeën?’

‘Eerst wel, inmiddels zijn we uitgegroeid naar een team van twaalf

man, maar ik zit toevallig in sollicitatierondes voor een nieuwe meubelmaker. Vandaar.'

'Aha, dus jij doet die gesprekken. Ben je dan streng?'

'Vind je me streng?'

Houd. Op. Met. Mij. Echt, breng een fucking dweil.

'Valt mee. Ik heb geen idee hoe je dat moet aanpakken, maar ik kan me voorstellen dat je een andere rol aanneemt in zo'n gesprek.' At this point I'm flirting back.

'Ik houd er niet van om iemand te intimideren maar ik stel wel de juiste vragen. Ik heb er vijf die ik sowieso altijd stel en de rest improviseer ik op basis van de persoon die tegenover me zit.'

'Doe je dat ook bij je dates?'

'Ik moet je eerlijk bekennen dat ik niet vaak date. Zoiets als dit, dat overkomt me niet dagelijks zeg maar.'

'Noem je dit nou een date, Kai?' Nu heb ik het voor elkaar gekregen om hém in verlegenheid te brengen. Chapeau voor mezelf.

'Als jij je daar fijn bij voelt, dan is dit een date.'

We vroegen elkaar het hemd van het lijf, het was een wederzijds geïnteresseerd gesprek. *Well, that was a first!* Op de dates in mijn verleden was het regelmatig alle hens aan dek om een gesprek te onderhouden, geen stiltes te laten vallen en om me niet te vervelen na het eerste drankje.

Deze avond met Kai was anders. De natuurbubbels vielen in de smaak en het glaasje werd een fles. Ondertussen liep dat oord ook leeg, begon het personeel de tafels op het terras in te klappen en werd ons vriendelijk verzocht te gaan. Ik stelde voor de rekening te splitsen want emancipatie maar Kai stond erop om 'm te betalen, wat ik dan wel weer kon waarderen. We liepen ondertussen naar onze fietsen.

'Deze avond heeft een verrassende wending gekregen.'

'Zeg dat wel, Kai. Had je niet verwacht, hè?'

'Absoluut niet. Toen ik jou en Jazz een hand gaf wist ik gelijk dat ik met jou een gezellige avond kon hebben.'

‘Hé, wie zegt dat ik met jou naar bed ga?’ Wat is dat toch weer voor een rare reactie; ik moet dit gedrag van mij eens gaan onderzoeken met m’n psych. Doe ff normi, Marie.

‘Hé, daar begin jij over, ik bedoelde –’

‘Ik zit je te fucken, ga verder. Heb je nog meer veren voor me?’ Kan ik hem ook gewoon even uit laten praten?

‘Ik hoop je gewoon vaker te zien!’

‘Dat lijkt mij ook heel gezellig.’

‘Mag ik je een knuffel geven?’

‘Zeker.’

We knuffelen. Ik ga niet tegen je liegen, dit smaakt naar meer, maar ik moet écht naar huis. Ik kijk bezorgd naar de tijd op m’n telefoon. Kai merkt het op.

‘Gaat het wel goed?’

‘Het is gewoon nét jammer dat ik morgen die sollicitatie heb.’

‘Want?’

‘Anders hadden we nog even verder kunnen... kletsen?’

‘Dat komt nog wel, we hebben geen haast toch?’ *GREEN FLAG ALERT!*
Deze man heeft inmiddels een hele slinger van *green flags* om z’n nek hangen.

‘Ik kijk ernaar uit.’ Ik geef hem nog één knuffel om het af te leren en dan moet ik echt gaan. Als ik nu naar huis ga, m’n make-up eraf haal, m’n tanden poets én m’n outfit voor morgen alvast klaarleg, kan ik nog zes uur slaap pakken. Net te weinig, maar oké.

‘Succes morgen, ik weet zeker dat je snel ergens een leuke plek vindt.’

‘Thanks, hopelijk tot snel!’

‘Komt goed. Fiets voorzichtig.’

Met pijn in m’n hart, én vooral in m’n foef, scheiden onze wegen. Dit moet ik er even uit trillen straks, anders kan ik niet slapen. Ik fiets op een soort roze wolk naar huis terwijl ik aan het nagenieten ben van deze man. Zo zie je maar dat er mooie momenten kunnen ontstaan op

plekken waar je ze nooit zou verwachten. Geheel onwetend bezoek ik de vaagste expositie in mijn leven en kom ik een man tegen die op het eerste gezicht nùl red flags heeft.

Ik loop niet te hard van stapel, geen zorgen. Maar ik vind het echt héél jammer dat ik morgen vroeg op moet, anders had ik nu op iets anders gezeten dan op het zadel van mijn fiets.

Terwijl ik m'n fiets voor de deur neerzet schiet er ineens een gedachte door m'n hoofd: ik heb z'n nummer niet. Holy shit. Lekker gewerkt, meid, *you had one fucking job*.

4. Solli-era

Terwijl Kai mijn glittertop openscheurt en ik zijn *longsleeve* van Arte over zijn hoofd trek, gaat de wekker af. 6:45. Wat een vernederend tijdstip, triest gewoon. Ik lag net zo lekker te dromen. Terwijl ik ontwaak besef ik: *today is the day* – m'n eerste sollicitatie. Ik voel jammer genoeg dat m'n lichaam die bubbels van gisteren nog moet afbreken en wrijf de krokante stukjes slaap uit m'n ogen. De korrels zou je kunnen verwarren met *parmigiano reggiano*. Ik slinger m'n hand boven m'n nachtkastje, zoekend naar mijn Stanley-cup. Ik vond die dingen eerst echt lijken op een soort kinderbekers, maar dan voor volwassenen. Maar goed, het feit dat het water een hele dag koud blijft, komt mij nu goed uit. Ik voel me net een vis op het droge.

Nadat ik onder de zielige straal van mijn half kapotte douchekop heb gestaan en mezelf in m'n corporate casual-fitje heb gehesen, zet ik mezelf ff in de steigers. Concealertje om de wallen weg te werken, bronzertje hier, flawless filtertje daar. Aftoppen met een setting spraytje, je kent het wel. Charlotte Tilbury is een goede vriendin van mij, kan altijd op haar rekenen.

Het is nog stil in huis. Jazz was later thuis dan ik en Lex slaapt als always bij Daaf. Ik vraag me overigens af wanneer die twee gaan samenwonen; bijna zonde dat ze nog huur betaalt aangezien ze bijna altijd bij hem is, of op werk. Mocht ze op korte termijn verhuizen, dan zal ik vooral haar Dyson Airwrap missen, die ook nu goed van pas komt. De stilte geeft mij ook even de ruimte om in alle rust een bakkie te klappen en mezelf mentaal voor te bereiden. Mijn ontbijt is balanced: twee paracetamol, een zwarte koffie voor de kick en een banaan voor onderweg. Precies de schijf van vijf!

Ik heb meerdere sollicitaties staan deze week. *First stop*: Soho House. Een exclusieve members-only club en hotelketen met locaties over de hele wereld. Mensen komen daar om te werken, te 'netwerken' (walgelijk woord), er zijn leuke feestjes, je kunt er sporten, er is een

sauna, een zwembad op het dak, een bioscoop. Ach, wat is er eigenlijk niet? Misschien mist het wat persoonlijkheid, dat zou ik ze nog kunnen geven trouwens, én waar ik ook goed op ga is het idee om te werken in een luxe omgeving; dat is sowieso ook wel echt een vereiste voor mijn nieuwe job! Voordat ik de deur uitga, neem ik nog even een momentje in de spiegel: *'You got this, queenie!'* zeg ik tegen mezelf en blaas een handkus. Ja, lieve mensen, je moet je eigen grootste fan zijn in het leven.

Vol goede moed loop ik naar mijn fiets; ik probeer 'm te *unlocken* met mijn telefoon, zonder resultaat. Ik waag nog een poging maar de fiets lacht me uit: *'Connecting...'* Niks. O wat erg, niet nu! Het begint ook nog eens te regenen. Wat zeg ik, te hopen. Het valt met bakken uit de hemel. Wat armoedig. *What the fuck universe*, dit hadden we niet afgesproken. Niet vandaag, je zou m'n *back* hebben! Fijn ook die technologie. Laat me verdomme in de steek op de eerste dag van mijn nieuwe era. Ik had 'm ook gewoon moeten opladen. Dat was me gisteravond even ontgaan, nadat ik was verdronken in de ogen van Kai (en de bubbels). Ik overweeg om een Check te nemen maar dat idee wijs ik al snel de deur. Dan is het namelijk snel gedaan met m'n *blow-out*. Die is natuurlijk direct naar de knoppen door zo'n zweethelm. Zou ook zonde zijn als ik onderuitga en m'n facings verspreid liggen over de Stadhouderskade, toch? Met de tram is trouwens ook geen optie. Met dit weer is dat een en al chaos en ruikt het daar naar een hondenkennel omdat iedereen bezweet en natgeregend is, *deadly combo*. Kan niet, ik moet daar fris aankomen.

Dan maar met een Uber. Die prijzen zijn natuurlijk omhooggegaan door het hondenweer, ik schrik me het apezuur. *Momenteel is alleen Uber Black beschikbaar*, staat er. Veertig euro voor een rit van twaalf minuten, zijn ze helemaal gek geworden?! Het kan niet anders. Ik ben genooddaakt een telefoontje te plegen. Aan mijn 'Heee pap!' weet hij al genoeg. 'Het staat met een minuutje op je rekening, ik ga nu weer een meeting in. Ciao.' Mijn redder! 'Love you!' Het gesprek duurde precies

23 seconden. Ik bestel snel een Uber onder het afdakje bij mijn voordeur. Dat je sinds een tijdje kunt aangeven 'liever in stilte' te willen rijden vind ik toch zó chill. Echt mijn favoriete knopje in die app.

Je Uber is onderweg.

Chauffeur: Jamal

Auto: Zwarte Mercedes-Benz S350

Kenteken: TPL-398-V

Aankomst: 1 minuut

Een pluspuntje aan deze stad is dat je hier altijd snel een ritje scoort. Ik stap in bij Jamal en neem plaats op z'n versnellingspook (geintje). 'Goedemiddag dame!' Hij houdt het kort maar is vriendelijk. 'Hi!' Ik spiek mee op z'n Google Maps-scherm en zie dat de aankomsttijd een kwartier te laat is. *Let's hope and pray* dat dit door de vingers wordt gezien door mijn potentiële werkgever, vanwege het rotweer.

Ik probeer even op adem te komen en er valt me ineens iets op aan mijn rechterschoen: er zit een gigantisch gat bij m'n grote teen. *My god*, zwarte schoen. Witte sok. Dit is dan vannacht gebeurd? Ik herinner me vaag dat ik gister ergens was blijven haken toen ik naar de wc ging.

'Meneer, heeft u iets van een zwarte stift of tape?' Ik schiet weer in de stress, volgens mij zit m'n hartslag gevaarlijk hoog. Als dit is wat solliciteren doet met mijn lichaam weet ik niet of ik dit nog vaker ga doen.

'Mevrouw, is een permanent marker voldoende?'

Ik bedank hem vriendelijk en kleur het stuk van mijn witte sok in zodat het gat minder opvalt. Laat ik vooral hopen dat niemand dit ziet.

De zwarte Mercedes met geblindeerde ramen zet me af op de Spuistraat. Overdreven maar passend bij wie ik ben en wil zijn. Ik zet koers naar het gebouw, loop de trap op en hol naar binnen door de draaideur. Er staat een vrouw met Italiaanse uitstraling lachend op me te wachten, ik herken haar van d'r Gmail-profielfoto. Achter haar *sniper*

ik de frontdesk waar ik zal gaan werken, mits dit gesprek soepel verloopt.

‘Marie Claire?’

‘Yes! Hi, goedemorgen!’

Ze geeft me een stevige hand. ‘Hi. Beatrice. Je bent een kwartier te laat.’ Haar lach transformeert in een ijzige blik. M’n hartslag zit in m’n keel.

‘Duizendmaal sorry, ik stond vast in het verkeer!’

‘Het verkeer? Was je niet met de fiets?’

Ik probeer er een grapje van te maken. ‘Heb je het weer gezien!’

Ze lacht terug. ‘Nou, als je van suiker bent weet ik niet of Soho House de juiste plek is om te werken.’ Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ze wijst naar de lift. ‘Geintje hoor!’ Dit was geen geintje. ‘Kom mee, ik geef je even een tour door het gebouw.’

Wat een pittige tante, zeg. Ze laat me alle ins & outs zien. De gym, de spa, alle andere voorzieningen, het restaurant en de verschillende werkplekken.

Het is fantastisch. Of ik er zou kunnen werken als member weet ik niet, het ziet er niet echt uit als een plek waar ik me goed zou kunnen concentreren zonder noise cancelling, maar goed, ik ben hier voor de baan. Het interieur is alles wat ik zou willen in mijn eigen huis. *It’s giving* kunstgalerie in Parijs gemixt met de woonkamer van een stel rijke ouders die een dure binnenhuisarchitect hebben ingehuurd. Snap je? Zachte banken, heel veel kussens, er hangt ook een welvarende geur. Elk hoekje voelt doordacht maar toch ook alsof het allemaal nonchalant in elkaar is gezet. Ik zie mezelf hier wel tussen.

‘Zullen we even naar mijn kantoor, dan praten we rustig verder!’

Oftewel: dan gaat ze mij m’n blazer van het lijf vragen.

Met uitzicht op de Dam zit ik tegenover Beatrice. Ze kijkt naar m’n schoen en trekt een scheef gezicht. Heeft ze het gat gespot? Ik zeg niks en lach als een boer met kiespijn. Dit is het dan, de sollicitatie.

‘Wil je wat te drinken? Thee of koffie?’

‘Theetje klinkt heerlie!’ Ik ben zo zenuwachtig dat ik hier informeel ga praten – dat kan niet. Dimmen.

‘Wat zei je?’

‘Heerlijk, een theetje. Doe maar met gember als het kan.’ Nog bijdehand ook; kop dicht, Marie.

Beatrice pakt de telefoon op haar bureau en belt een collega.

‘Antonio? *Could you bring us a flat white oat and a ginger tea – wait a second.* Wil je met honing?’

‘Lekker!’

‘*And a ginger tea with honey. Asap please! Thank you, dear.*’

Ze hangt op en pakt een notitieblok met pen erbij. Wat een act, die probeert me direct op stang te jagen. ‘Zo! Vertel eens wat meer over jezelf, Marie Claire. Wat is je ervaring, wie ben je? Vertel me alles!’ Ze praat veel met haar handen. Heel afleidend.

Goed, mijn ervaring. *Nada*. Ik ben hier juist om ervaring op te doen, schat. Ik pak m’n duim erbij om er wat fictie uit te zuigen: ‘Nou, zoals je hebt gezien op mijn cv heb ik niet stilgezeten haha!’ Ze kijkt me aan en zegt niks, *not impressed*. ‘Ik was er al vroeg bij in ieder geval! Op mijn twaalfde begon ik met het werken in de delicatessenzaak van mijn oom, echt super –’

‘Twaalf jaar? Is dat geen kinderarbeid?’ Mijn god, er zit niet alleen botox in het voorhoofd van deze vrouw, maar ook in haar hart. Geen gevoel, gewoon nul emoties. *Grab yourself together, Marie*. Hoe dit ook gaat verlopen, ik laat mezelf niet kennen. Ik lach de boel weg en pak door: ‘Ach, ik kom uit een ondernemende familie, dat ambitieuze vuurtje werd dus op jonge leeftijd aangestoken! O ja! Ik heb ook een onwijs groot verantwoordelijkheidsgevoel opgebouwd op mijn veertien verschillende oppasadressen. Vanaf mijn zevende – ik ben een oude ziel hoor, dus ik was al snel volwassen als kind.’

Ik merk dat ik ratel uit ongemakkelijkheid. Voordat ze iets kan zeggen wordt ons gesprek onderbroken door een bronzen hotelrolley die naar binnen komt rijden met mijn *ginger tea*.

‘*Thanks, Antonio.*’ Ze strijkt over z’n arm en ze geven elkaar een

hete blik. Zo, er is hier geen *no-dating policy* in ieder geval. Deze twee wippen honderd procent, ik heb een radar voor dit soort praktijken. *Hot wel.*

‘En ik zag op je cv dat je hostess bent geweest bij Culinaire Entertainment Bureau Meisjes met Klasse. Ken je dan toevallig ook Irene van der Bijl? Die werkte daar ook in die tijd.’

Ik krijg direct een melding van mijn Apple Watch:

Waarschuwing: *verhoogde hartslag gedetecteerd. Mogelijke oorzaken: fysieke inspanning, stress of te veel cappuccino's met havermelk.*

‘Irene... Dan moet je me even helpen, hoor...’ Kut. Wat moet ik zeggen? Ik heb natuurlijk GEEN DAG in mijn leven gewerkt bij die hele toko. Beatrice laat me aan mijn lot over en wacht tot ik iets zinnigs zeg. ‘Irene van hr? Met dat bruine haar!?’ vraag ik zelfverzekerd. Deze gok kan mij de kop kosten.

‘Ja! Van hr, de laatste keer dat ik haar zag zaten er wat grijze plukken tussen, maar die zal ze vast af en toe laten bijwerken haha.’

Om bij te komen van de schrik neem ik een slok van m'n thee waar ik gelijk voor word gestraft. Loeiheet, ik denk wel honderd graden. M'n hele slokdarm lijkt in de fik te vliegen, maar ik laat niks merken.

Beatrice zet het vragenvuur voort. ‘Hé en wat voor type ben jij binnen een team collega's? Val je op of treed je in groepen wat meer op de achtergrond? Neem je snel de leiding?’ Kan deze vrouw ook één vraag tegelijk stellen? *Jesus Christ.*

‘Ik ben het type dat op maandag al bezig is met de planning voor vrijdag. Binnen een team collega's neem ik ruimte in en geef ik ruimte waar nodig. Ik houd van korte lijntjes en efficiëntie. Het enige wat ik nodig heb van jullie is een koffie of zes per dag. En een goed salaris natuurlijk. Haha.’

Vol verbazing staart ze me aan. Ik weet niet of het negatief of positief is, maar op een bepaalde manier lijkt ze onder de indruk.

'Goed. Even over de functie waar je op solliciteert. *Front office receptionist*. Wat is jouw beeld bij deze functie precies?' Oké. Misschien heeft ze de salarisgrap niet gehoord.

'Nou, ik zie het mezelf helemaal doen, hoor. Members en hotelgangers zien ons gezicht als eerste bij binnenkomst. Ja, dat komt wel goed met mijn genen. Ik ben een onwijs warm en gastvrij persoon. Mijn vriendinnen zeggen dat ook áltijd als ik borrels of ententjes host.'

Ze kijkt op haar horloge. 'Momentje, Marie Claire.' Ze verlaat de ruimte.

Marie Claire: OMG!

Marie Claire: Ik zit in die solli en het is doodeng 🙈

Puck: Bij Soho? Wat bedoel je? 😬

Marie Claire: Nee, het gaat om deze vrouw, ik kan haar TOTAAL niet peilen. Ze doet nu ineens houdini midden in ons gesprek? 🤔

Puck: WTF? Komt ze nog terug? 🙄

Marie Claire: GEEN IDEE

Marie Claire: W8 vgm hoor ik d'r stem weer op de gang omg.

Puck: Oké schat blijf ff calma, laat ze zien wie de queenie is hier en je gaat deze shit gewoon slayen 100 100 100 100 xx

Ze neemt plaats op het bureau tegenover me. 'Waar waren we gebleven? Ah, de functie. Het is wat meer dan een borrel organiseren, Marie Claire. Jij bent het visitekaartje van ons huis: representatief, scherp en de gasten altijd een stapje voor. Je beheert de receptie, de telefoon, de member-check-ins en onze inbox. Overzicht en sfeer behouden onder hoge druk is van belang hier. *I think it's also important* – wat gebeurt hier? – *'to talk in our house's second language due to the fact that we have international guests. Is this a problem for you?'* Engels. Mijn zwakke punt. Ik begin rood aan te lopen. 'What the actual

fuck' is in principe de enige zin die ik in vloeiend Engels kan uitspreken.

'You know, Beatrice.' Ik móét mezelf hier onderuit lullen maar houd het kort. Met een gênant aangedikt Brits accent zet ik m'n beste beentje voor en probeer ik wat wijze gezegden erdoorheen te gooien. 'I'm not afraid to put my hands out my sleeves! From the start I will show you: a good begin is the half work. And I know hard working, pays out. Who not dares, does not win you know?'

Dit waren de moeilijkste tien seconden van mijn leven. Ik realiseer me nu dat ik niet op een plek kan werken waar ik constant Engels moet praten. 'I'm sorry, hoor Beatrice, ik moet nog even naar de nonnen for my English!' Mijn god, misschien waardeert ze mijn eerlijkheid?

'Heb jij nog vragen, Marie Claire?'

Zeker. Deze tip gaf Kai natuurlijk ook. Als je geen vragen stelt tijdens een sollicitatie kom je ongeïnteresseerd en onvoorbereid over. Je hebt geen kritisch denkvermogen en ambitie. Ik moet laten zien dat ik dat wel heb: 'Zeker, ja! We kunnen natuurlijk doen alsof het niet bestaat, maar ik moet het toch even checken haha! 3K? Heb je dat voor mij liggen?'

Ze stikt in haar latte, was deze vraag te bijdehand? Had ik mijn directheid in bedwang moeten houden?

'Onze startsalarissen liggen tussen de 2000 en 2600 euro bruto, als je 36 tot 40 uur per week werkt.' Wederom checkt ze haar horloge.

'Afspraakje, Bea?' Ik probeer de sfeer nog enigszins luchtig te houden maar het wordt niet gewaardeerd.

'De volgende sollicitant komt er zo aan, dus ik denk dat wij dit gesprek kunnen afronden, tenzij je nog andere vragen hebt?'

Chill dat ze het vraagt, want er tolde nog één vraagje door m'n hersenpan. 'Ja, jullie hebben natuurlijk ook pilateslessen. Is het mogelijk deze mee te pakken in de werkpauze?'

Ze wijst naar de deur. 'Je hoort nog van ons Marie Claire, succes!'

Succes? Waarmee?

Ik stap verstrooid de lift in en krijg een Gmail-melding binnen:

Dinsdag, 9:39

Van: Soho House

Onderwerp: Terugkoppeling sollicitatie

Marie Claire,

Dank voor je komst vanochtend. Na zorgvuldige overweging hebben we besloten de procedure met andere kandidaten voort te zetten. Aangezien we dagelijks werken met een internationale klantenkring, is een vloeiende beheersing van de Engelse taal (zowel mondeling als schriftelijk) een vereiste en geen leerpunt voor later. We wensen je veel succes bij het vinden van een werkplek die past bij jouw stijl, energie en ambitie.

Met vriendelijke groet,

Beatrice

Talent & Culture Manager

Soho House Amsterdam

‘Zorgvuldige overweging’? ‘Vanochtend’? Tuurlijk schat! Ik ben het gebouw nog niet eens uit. Toch m’n Engels, hè, nou ja. *Whatever!* Ik ben alsnog trots op mezelf, mijn eerste sollicitatie is een feit.

Thuis trakteer ik mezelf op een sessie met m’n Satisfyer. Dat had ik weer echt even nodig. Na de achtbaan van vanochtend zet dit moment van ontlading me even aan het denken.

Zo’n sollicitatie is eigenlijk best confronterend. Het is een spiegel die je voorgehouden wordt, je leert jezelf op een bepaalde manier kennen. Zo is het nu duidelijker dan ooit dat ik in ongemakkelijke situaties een grote bek heb, daar moet ik iets aan doen.

Een beetje gevat zijn is niks mis mee, maar wat er vanochtend gebeurde is het andere uiterste. Já, ik ben trots op mezelf dat ik dit überhaupt heb gedaan en ik weet ook wel dat het me uiteindelijk gaat lukken om een baan te vinden, maar misschien heb ik mezelf een beetje overschat. Een sollicitatie is meer dan doen alsof. Tuurlijk, je laat jezelf

van je beste kant zien en probeert jezelf te verkopen; daarentegen kan het geen kwaad om mezelf iets beter in te lezen bij mijn volgende gesprek. Ik had me namelijk niet bepaald verdiept in het bedrijf. Alles wat ik wist, kwam van de verhalen via via. Ik heb de vacature niet eens goed doorgelezen, ik geloofde het wel. Waarom ik een goede *fit* voor die mensen zou zijn is iets waar ik niet eens over na heb gedacht. Het feit dat ik daar te laat kwam opdraven met een grote teen die m'n sneaker doorboorde: kan niet! De volgende keer pak ik het anders aan, beter. Dit zijn fouten die ik niet nog een keer zal maken.

Twee dagen later bevind ik me op de fiets, onderweg naar jSoDeMeater OP! Vol goede moed race ik door de stad onderweg naar mijn tweede sollicitatie; het is een kleine twintig minuten vanaf thuis. Ik heb eigenlijk niet echt geregistreerd waar het exact is, maar ik volg Google Maps. De man met wie ik contact had, vertelde over een *temporary office* wegens verbouwing. Terwijl ik door het Amsterdamse Bos rijd, geeft mijn telefoon aan dat ik er bijna ben. Ik zet mijn fiets neer bij een klein boshuisje, omringd door een stuk of twaalf stacaravans. Zit ik wel goed? Er loopt een man met rood haar, inclusief te brede glimlach, op me af. Ik denk dat hij rond de vijftig is maar zich een stuk jonger voelt, dat zie ik gelijk.

'Marie Claire! Hi, ik ben Dennis! Leuk dat we even gaan kletsen!' Hij geeft me een stevige, klamme hand die hij te lang door schudt.

'Hi! Ik ben Marie Claire. Dus, dit is jullie tijdelijke kantoor?' Met een neppe glimlach kijk ik om me heen.

'Fantastisch hè, zo tussen het groen? Over twaalf maanden zitten we alweer op de grachten, maar hier zou ik ook wel aan kunnen wennen. *Back to basics!* Misschien komt het doordat ik ben opgegroeid op een boerderij, hoor. Er zijn een aantal collega's die liever tussen betonnen muren zitten. Kom! Ik laat je het even zien.'

Twaalf maanden op deze plek? Zei hij dat nou?

We gaan alle caravans af, elk dezelfde grootte, primitieve en stoffige inrichting inbegrepen. Elke caravan is toegewezen aan een afdeling

binnen het bedrijf. 'En in deze *cabin* zitten onze projectontwikkelaars. Mannen! Even zwaaien!' Vier witte mannen van middelbare leeftijd komen achter hun schermen vandaan en groeten mij met grote ogen. Een kijkt iets te lang naar mijn borsten. Ik laat hem op subtiële wijze merken dat ik die blik heb *gesniperd*. Hij schrikt en duikt snel in zijn computer, waarvan ik denk dat die uit 2004 komt. Het valt me trouwens op dat ik tot nu toe nog geen vrouwen heb gespot.

We lopen verder naar een lange picknicktafel die scheef staat omdat er één poot in de grond is gezakt. 'Dit is wel echt een pareltje hoor, onze *open lucht co-working space*. En ik zie je al denken: wat als het regent? Dan hebben we een partytent die ons droog houdt terwijl jij lekker doortikt!'

Ik lach alsof ik het allemaal reuze interessant vind. Ik ga helemaal niks, Dennis. Deze man romantiseert deze plek duidelijk enorm. In mijn ogen is het een vervallen camping die ooit is verlaten omdat het geld op was.

We komen aan bij zijn *office cabin*, oftewel een vervallen hut met een bureau en twee stoffen stoelen, waarvan ik me sterk afvraag of er straks geen bedwantsen uit kruipen. We nemen plaats. 'Wil je koffie of thee?'

Zeker niet, ik ga niet dezelfde fout maken als bij Beatrice, toen ik bijna een intern derdegraadsje kreeg. 'Nee hoor! Anders moet ik straks plassen haha.' Weet ik veel wat ik zeg.

'Nou dat kan hier, hoor! Van alle gemakken voorzien hier! Achter de *cabin lodge* van *finance* staat een dixi, dan weet je dat in ieder geval.'

Hoe awkward is dit! Ik weet nú al dat ik hier niet wil werken, háál mij hier weg.

Ik gooi er maar even een intelligente opmerking doorheen: 'Dus jullie houden je sinds 2017 bezig met vleesvervangers in de Benelux, hè? Lag er al een focus vanaf het begin op België, Nederland en Luxemburg of zijn jullie in een van de drie begonnen?' Wat vraag ik nou eigenlijk? Het komt in ieder geval geïnteresseerd en kritisch over, denk ik.

'Ik waardeer de nieuwsgierigheid, maar laten we het eerst even over

jou hebben, Marie. Hoelang eet je al vegetarisch?’ Dennis ploft neer op zijn stoel en ik zweer je dat er een stofwolk uit schoot.

‘Pfoe, ik denk sinds mijn veertiende ongeveer? Op dat moment waren er nog veel minder vleesvervangers dan nu, dat was soms best nog wel even pittig!’

Hij kijkt me zorgelijk aan en wijst naar de bril die ik op heb. ‘Sorry, kun jij heel even je bril afdoen? Dan kan ik je wat beter in de ogen kijken.’

Wat is dit voor achterlijke vraag? Tuurlijk Dennis, zonder bril of lenzen zou ik m’n eigen moeder niet herkennen op straat, maar prima.

‘Je vond het aan het begin dus pittig om vega te zijn, wat bedoel je daar precies mee?’

Shit. *Choose your words wisely*, Marie. ‘Nou ja, vandaag de dag word je als consument overspoeld met alternatieven voor vlees. Ze vliegen je om de oren. Als je niet uitkijkt in de supermarkt struikel je over een vegetarische schnitzel zeg maar. Vroeger moest ik het elke dag doen met dezelfde spinazie-kaasrondo van Garden Gourmet. Ik bedoel het juist positief! Ik ben blij met het aanbod dat steeds meer is uitgebreid.’

Dennis trekt een dubieuze blik. ‘Wij spreken hier niet over concurrenten, Garden Gourmet staat bij ons op de *black list*. Heb je trouwens een beetje een beeld van de functie als *officemanager*?’

Ja, dat heb ik Dennis. Niet dat ik hier één dag uit m’n leven ga werken, maar even voor het idee, want dit keer deed ik wél vooronderzoek: ‘Zeker, als officemanager kan ik ervoor zorgen dat alles bij jullie op kantoor soepel verloopt. Van de voorraad bijhouden tot vrijmibo’s, van agendabeheer tot aan het organiseren van teamuitjes of andere praktische zaken. Er zullen geen verrassingen of tekorten zijn. Ik ondersteun jullie team waar nodig.’

Ik kan zijn zucht niet plaatsen.

‘Je klinkt erg enthousiast en ook proactief, Marie Claire. Maar even om misverstanden te voorkomen: wij zoeken vooral iemand die de boel ondertussen ook netjes kan houden. Snap je? Eigenlijk iemand die...

nou ja, een specialist is in het beheren van de omgeving.'

Ik ben in de war. 'Bedoel je iemand die ook kan schoonmaken?' Is hij op zoek naar een soort dienstmeid?

'Dat klinkt ook weer zo gelimiteerd. Zie het meer als een allround functie; iemand die echt verantwoordelijkheid neemt voor de hygiëne in onze werkomgeving.'

Een schoonmaker dus. *Holy shit*, als je dacht dat het niet gekker kon. Deze man probeert mij gewoon voor z'n stacaravan te spannen. Alle respect voor het werk van schoonmakers, maar dit is niet wat ik in gedachten had toen ik hier kwam. Deze man heeft het gewoon vermomd onder een andere naam in die vacature. Ik heb even geen woorden voor deze scène, hoe brei ik hier een einde aan?

'Hé, en om een wat beter beeld te krijgen van jou. Wat doe je precies in je dagelijks leven? Heb je veel vrienden?'

Wat heeft dit precies te maken met mijn vaardigheden, Dennis? 'Nou, ja. Ik heb veel vriendinnen. Ook steeds meer meiden die ik ken van vroeger komen naar de stad verhuizen, wat ik heel gezellig vind! Verder sport ik vaak om lekker fit te blijven –'

Hij slaat op de tafel. 'Leuk dat je sportief bent! Wij doen hier elke woensdagochtend een crossfitles op het terrein. Iets voor jou misschien?'

Zeker. 'Misschien, ja... Nou verder, ik houd er ook van om nieuwe restaurantjes uit te proberen en –'

Hij schudt met zijn hoofd. 'Ik stop je even, Marie Claire, heel leuk dat je zo'n druk sociaal leven hebt, maar wij zoeken wel iemand die volledige focus kan leggen op deze functie.'

Deze man.

'En wat had je dan voor ogen? Dat ik hier te allen tijde ben?' Wauw.

'Tuurlijk heb je een leven naast je werk, begrijp me niet verkeerd, hoor! Sorry, misschien komt het nu fout over. We zoeken gewoon naar iemand die buiten werktijden ook altijd bereikbaar is.'

Nee. Nee Dennis, dit gaat 'm totaal niet worden. Ik begin aanstalten te maken en schud Dennis de hand. 'Dan wens ik jullie heel veel succes

met zoeken, Dennis. Als ik jullie was zou ik de term van jullie vacature even aanpassen voor de volgende sollicitant.' Ik laat hem verward achter en voeg nog wat toe aan mijn *outro*: 'Om verwarring te voorkomen!'

Ik smijt de deur van zijn *office cabin* dicht en verlaat het vervallen terrein. Wát een mafkees. Dan denk je een keer goed voorbereid te zijn, is de werkgever getikt. Dat kan natuurlijk ook, helemaal geen rekening mee gehouden maar blij weer wat geleerd te hebben.

Ik maak een pitstop bij Coffee & Croissants voor een koffie en een croissant. Er is nog wat tijd voordat ik op de Zuidas moet zijn voor mijn volgende gesprek. Wat trouwens de laatste sollicitatie is die ik (voor nu) op de planning heb staan. *This better work!*

Deze tijd kan ik goed gebruiken om nog wat laatste research te doen naar Van Zaal & Partners. Tot mijn verbazing hebben ze nog steeds geen ceremoniële matcha hier trouwens. Ik bestel mijn andere *usual*: een havercappu met twee dubbele shots espresso en een pompje vanille om m'n glucosewaarden een kick te geven. 'Dat wordt dan € 9,50 mevrouw. Wilt u pinnen?' De barista met blauw haar (*no judgement*) kijkt me lachend aan.

Elke uitgave, elke koffie buiten de deur laat mijn hart harder huilen. Ik hoop toch echt op korte termijn een arbeidsovereenkomst in handen te krijgen, want deze beperkte levenswijze is niets voor mij. Ik weet het, maar ja. Ik geef het eerlijk toe.

Als *main character* in mijn eigen verhaal ga ik met mijn laptop bij het raam zitten en staar ik een tijdje naar buiten. Ik lach in mezelf. Het besef dat geen enkele sollicitatie te voorspellen is, hoe goed je ook voorbereid bent, dringt tot me door.

Ik kan nu gaan zitten balen dat ik na twee sollicitaties nog niet ben opgeschoten, maar dat heeft geen zin. Dat is ook niet waar. Het heeft me namelijk inzichten gegeven. Ik ben erachter gekomen hoe je sollicitaties beter kunt aanpakken en ik leer waar ik níét wil werken.

Het doet me denken aan een oude vriendin van de middelbare

school, Rose. Zij had twee jaar geleden een droomsollicitatie bij L'Épique, een groot cosmeticamerk waar ze als klein meisje al fan van was. Nadat ze in de derde ronde werd afgekeurd, omdat ze niet wilde emigreren wanneer nodig, zakte de grond onder haar voeten weg. Ze zag haar droom in duigen vallen. Vandaag de dag werkt ze bij de concurrent en is ze in korte tijd doorgegroeid naar *junior product innovation* voor het opkomende zusterbedrijf Crèminal. Ze leidt daar nu een team van jonge developers en is betrokken bij de ontwikkeling van vegan én dierproefvrije skincare-lijnen. Hoe iconic. Ze heeft echt keihard ge-*girlbossed*. Zelf zegt ze dat dit het beste is wat haar ooit is overkomen.

Moraal van het verhaal? Niet elke tegenslag hoeft het einde van de wereld te betekenen, ook al weet je dat op het moment zelf nog niet. Echt.

Ik open Google en vind een plaatje met de quote *Life isn't about the destination, it's about the detours*. Cliché, maar die stel ik in als mijn nieuwe achtergrond. Dít wordt mijn mantra voor de komende tijd.

Een deel van mijn vooronderzoek bestaat ook uit een stalk-sessie. Degene met wie ik straks een gesprek heb, is Reinier van Eeghen; zijn gezicht komt me vaag bekend voor. Ik kan het niet plaatsen. Misschien lijkt hij gewoon op de gemiddelde corpsbal, want dat is hij sowieso, dat zie je gelijk en kan niet anders met zo'n naam.

Op zijn profielfoto steelt zijn grote, gladde, ballerige bos haar de show. Hij ziet er verzorgd uit, weet wat conditioner is en heeft een rijke lach. Met rijk bedoel ik vermogend. Zelf timmert hij aan de weg, maar honderd procent dat zijn ouders *loaded* zijn. Ja, dat kan ik allemaal opmaken uit zijn profielfoto. Dat noem je mensenkennis.

Hij werkt als *Head of Marketing & Communication* en zijn meest recente posts geven me al een kleine *corporate ick*:

Reinier van Eeghen *Head of Marketing & Communication at Van Zaalén & Partners*

'Wat veel mensen vergeten is dat elk on- & offline platform een andere tone of voice heeft, een andere doelgroep aanspreekt en een andere strategie nodig heeft. Gelukkig had ons team aan experts deze kennis al van tevoren. Dit zorgde ervoor dat onze Law4All campagne via zéven verschillende mediums 50.000+ impressies heeft behaald. #ItsAllAboutTeamWork #ZaalénPartners

Reinier van Eeghen *Head of Marketing & Communication at Van Zaalén & Partners*

'BIG NEWS! Van Zaalén & Partners is unleashing their potential once again! We are expanding to Vienna, Berlin and London! Our in-house architect @Norman Kahn will design a unique building for each city. Each office will have it's own story. For our international clients: this means new colleagues, new faces and that your next catch-up or coffee meeting could be closer to home ;). #ZaalénPartners #NewOfficeNewChapter #ExpandingEqualsGrowing

Momentje hoor. Ik leg héél even een barfje neer op zijn feed. '50.000+ impressies via zeven verschillende mediums'? Ik ben niet echt onder de indruk van Reinier.

Ik heb zelf ooit een TikTok gepost van mijn favo *hidden gem*-koekjeswinkel in de Negen Straatjes en die had meer bereik dan hun hele campagne. Ik denk oprecht dat ik veel kan betekenen voor deze firma op het gebied van *socials*. Niet dat ik veel ervaring heb (behalve het helpen van Jazz met haar content en een gemiddelde schermtijd van zes uur), maar toch. Zo moeilijk kan het niet zijn.

Ik ben benieuwd naar deze vent! Misschien is het niet zo erg als het lijkt op zijn feed. Laten we dat in ieder geval hopen.

Ik heb mijn fiets onder station Zuid gezet en loop door het doolhof aan torenhoge gebouwen heen. Voor een moment voel ik me Serena van der Woodsen die in de eerste aflevering van *Gossip Girl* aankomt op Grand Central Station. Toepasselijk zet ik *Young Folks* even aan in mijn oortjes en loop ik in *full Serena* door de menigte heen.

Even zet ik mijn vooroordelen opzij, haal ik diep adem en observeer ik de drukke, zakelijke omgeving. Ik vraag me af of ik mezelf hier zie werken. Er lopen om de haverklap mannen hand in hand met hun ego voorbij, in pak, polo of bodywarmer-gilet. Iedereen loopt haastig. Stuk voor stuk dragen ze een laptoptas met zich mee. De vrouwen zien er allemaal opgedoft en *fleek* uit. Iedereen die mij passeert ziet er belangrijk uit. Ik weet niet of het een act is, maar ergens... Ja, ik zie mezelf dit ook wel doen.

Het duurt even voordat ik het juiste gebouw lokaliseer. Je zou denken dat elk massief pand ook een duidelijk 'huisnummer' op een raam of deur heeft staan, maar daar heb ik me in vergist. Ik ben nog op tijd aangezien ik deze speurtocht had ingecalculeerd in mijn reistijd. Een gevel met een *overload* aan deurbellen en camera's heet me van harte welkom:

- 1A *De Wit, De Zwart & De Bruin*
- 1B *Lawstars BV*
- 2-4 *QWERTY Advocaten*
- 5-9 *Forza Legal Strategies*
- 10-14 *Strijd, Kracht & Macht*
- 15 *Groot Constantia Finance*
- 16 *Bold & Italic Law*
- 17-20 *Lemon Strategies and Sour Inquiries Amsterdam*
- 21-23 *Kompass Rechten*
- 24-28 *Van Zaalen & Partners*

'Van Zaalen & Partners, met wie heeft u een afspraak?' hoor ik met enige ruis door de speaker.

‘Hi, Marie Claire hier! Ik heb een afspraak met Reinier.’

Het is eventjes stil. ‘Ja hoor, ik zie ’m staan in ons systeem. Je mag naar de 25e verdieping.’

Gelukkig heb ik geen hoogtevrees. De deur gaat open en ik loop naar de lift; het ruikt hier naar welvaart. De hele entree is van marmer. Letterlijk alles. De vloer, de muren, het plafond. Allemaal brandschoon.

Voordat ik arriveer op de 25e verdieping, werk ik nog even mijn mascara bij en haal ik een borstel door mijn coupe. De trilling van de lift laat me uitschieten. Gelukkig heb ik wat make-updoekjes in mijn Longchamp zitten en ben ik net op tijd om de schade aan te pakken.

Zoekend stap ik de lift uit, ik heb geen idee waar ik heen moet. Gelukkig spot ik Reinier in de verte; hij heeft zijn laptop vast en AirPods in. Hij rondt het telefoongesprek dat hij voert af en loopt naar me toe. De gang is lang, dus het duurt even voordat hij mij bereikt. Pas als hij bijna voor me staat, durft hij oogcontact te maken.

‘Marie Claire?’ Ik knik. Hij steekt zijn hand uit, maar ik weet natuurlijk donders goed met wie ik te maken heb dankzij mijn research.

‘Reinier van Eeghen.’ Hij lacht met zijn tanden; ik denk dat hij een keer in Turkije is geweest bij een kliniek, want ze zijn spierwit. ‘Maar dat wist jij volgens mij al haha, ik zag je wel kijken op mijn profiel!’

O mijn god, als het aankomt op LinkedIn ben ik blijkbaar nog echt een nitwit – dat je dat kunt zien! Ik dacht dat ik dat had uitgezet. Mijn Apple Watch trilt wederom, waarschijnlijk weer een verhoogde hartslagdetectie.

‘Hi! Marie Claire, ja! Dat klopt, onderdeel van mijn onderzoek, hè!’ Ik geef hem een knipoog.

Reinier komt prima over. Het is gewoon zo’n ventje dat zichzelf heel tof vindt, zijn leven draait om werken. Het is niet iemand op wie ik zou kunnen vallen. Wel is dit precies het type man waarbij ik weet op welke knoppen ik moet drukken, en op welk moment. Als je genoeg van dit soort gasten hebt gedatet leer je dit ras namelijk wel kennen.

‘Nou, ik ben benieuwd wat je nog meer te weten bent gekomen over ons!’

We lopen door naar een volgende lift zonder knoppen, alleen een pas-sensor. Deze lift geeft me *exclusive vibes*. Reinier haalt zijn pas erlangs en in het ledscherm boven de sensor verschijnt een pijl naar boven. Een robotachtige stem zegt: 'Welkom meneer Van Eeghen.' *Fancy*, hoor.

We gaan niet alleen een verdieping omhoog, maar mijn gevoel zegt dat we opstijgen naar een andere laag van het bedrijf. Een verdieping waar misschien niet iedereen welkom is. Hij leidt me naar een eigen kantoor, met op de deur zijn titel: REINIER VAN EEGHEN – HEAD OF MARKETING & COMMUNICATIONS.

'Neem lekker plaats!' Zijn kantoor heeft uitzicht over de hele stad en de inrichting is mogelijk geïnspireerd op de set van *Suits*: designerstoelen, meerdere lijsten met diploma's en prijzen, een platenspeler die waarschijnlijk nooit wordt gebruikt, een schaakbord dat er duurder uitziet dan mijn eerste maandsalaris, een koffiemachine van zes ruggen, en de classic fles whisky met een bijpassende set kristallen glazen valt natuurlijk ook niet te missen.

Hij zet een glas water met citroen voor mij neer, geen idee waar hij dat vandaan heeft getoverd, maar fijn. Reinier neemt plaats.

'Mooi kantoor heb je zeg. Zelf ingericht?' Egootje strelen, check! Hij krijgt al wat kleur op zijn wangen, enkel van deze opmerking. Dit wordt appeltje-eitje.

'O, nee hoor! Ik heb niet zó'n goede smaak, de meeste meubels zijn van mijn voorganger. Ik ben recent pas naar dit kantoor verhuisd en vond het eigenlijk wel prima zo. Je zou m'n huis eens moeten zien, dat is een wereld van verschil haha.' Hij heeft direct spijt van die laatste zin – iets te flirty, Reinier. Oppassen.

'Dus je hebt onlangs promotie gemaakt?'

Daar is hij trots op, hoor. 'Yes, afgelopen zomer ben ik *Head* geworden. Daarvoor was ik werkstudent, dus ik heb flinke stappen gemaakt.' Zo snel kan het dus gaan hier, mooi vooruitzicht. 'Maar we zitten hier voor jou. Ik ben wel benieuwd –' Hij pakt een HEMA-schrift uit zijn bureaulade waarin ik met een snelle blik een zelf geschreven

vragenlijstje inclusief gekras spot. Grappig hoe ik mij zó niet-geïntimideerd voel op dit moment; dit is denk ik een van zijn eerste sollicitatiegesprekken. Alleen maar chill. Ik voel me relaxed.

‘Wat is je favoriete drankje, Marie Claire?’

Ik lach binnensmonds. ‘Ik denk een goed glas bubbels.’

Hij noteert het gelijk. Hoezo wil hij dit weten? ‘Ja, je lacht. Maar je favoriete drankje kan veel zeggen.’ Hij kijkt op van zijn schrift. ‘De bubbels vertellen mij dat je graag het leven viert, maar deze momenten zorgvuldig uitkiest.’

Goh, zo heb ik er nooit over nagedacht. ‘Wat is jouw favoriete drankje dan?’

Hij grinnikt. ‘Ik waardeer je interesse, maar het gaat nu even om jou. Als je wordt aangenomen mag je me alles vragen, dat beloof ik.’

Oké Reinier, daar houd ik je aan.

‘Dus. Wij zijn op zoek naar versterking op het gebied van social media.’ Ik knik. ‘Ik doe nog veel meer, maar om je even een idee te geven: momenteel houd ik me dagelijks bezig met onze positionering en zichtbaarheid, bijvoorbeeld via de LinkedIn-pagina, SEO, SEA, eventuele offline advertenties. Er ontbreekt alleen nog iets binnen ons bedrijf en dat is onze aanwezigheid op TikTok en Instagram. Ik moet je eerlijk bekennen dat deze twee platforms niet mijn *specialty* zijn, dus zou ik graag iemand daarop zetten.’ Hij stopt met praten. Volgens mij is het mijn beurt.

‘Ja, dat snap ik.’ Hij blijft stil. Oké, ik herpak mezelf. ‘Het is ook megabelangrijk dat je als bedrijf aanwezig bent op deze apps. Mag ik vragen of jullie een specifiek doel voor ogen hebben hiermee? Als in: willen jullie meer volgers, nieuwe klanten of gewoon af en toe viral gaan?’

Daar heeft Reinier duidelijk nog niet over nagedacht. Hij kaatst ’m terug. ‘Wat zou jij doen als je de touwtjes in handen zou hebben, Marie Claire?’

Bingo. Daar heb ik natuurlijk al over nagedacht.

‘Leuk dat je het vraagt. Als ik jullie kanalen onder handen zou

nemen zou ik gaan voor een wat jongere *tone of voice*. Dit is interessant voor bijvoorbeeld oriënterende rechtenstudenten, huidige klanten of potentiële nieuwe partners. Denk een beetje *Gen-Z meets Corporate*. Van Zaalen & Partners neemt zijn volgers mee voor een transparant kijkje achter de schermen –’

Reinier maakt ondertussen aantekeningen. ‘Ik heb ook even gekeken naar wat *best practices* en wat opviel is dat de meest succesvolle contentstrategie binnen jullie vak juist niet de gelikte, strakke video’s zijn maar meer de realistische, rommelige beelden. Dus een *day in the life* van een collega, wat jullie eten met de lunch of een grappige uitleg van jullie meest complexe juridische termen, zou goed kunnen werken. Zo heb ik nog wel wat meer ideeën, hoor. Hé, hoelang duurt jullie traineeship trouwens? Dat was even niet duidelijk in de vacature.’

Reinier is nog niet klaar met schrijven, hij is duidelijk onder de indruk.

‘O, het duurt een halfjaar tot een jaar. Het hangt ervan af hoe het uitpakt. Mocht het goed verlopen, zijn wij bereid eerder een vaste functie aan te bieden.’

Hij bladert door zijn schrift alsof hij zoekt naar een vraag die hij mij nog moet stellen. ‘Ah! Daarover gesproken: ben jij van plan op korte termijn aan kinderen te beginnen?’

Deze schiet me even in het verkeerde keelgat, ik geef gas terug. ‘Wat heeft dit te maken met mijn capabiliteit?’

Hij stopt een wilde lok van zijn vette bos haar achter zijn oor. ‘Ja sorry, misschien een persoonlijke vraag. Ervan uitgaande dat je traineeship een succes is, zoeken wij wel naar iemand die minimaal de komende vijf jaar kan knallen voor ons.’

Terwijl ik een slok van m’n citroenwater neem, denk ik na over mijn antwoord op deze achterlijke vraag. ‘Néé, Reinier, ik ben niet van plan op korte termijn moeder te worden, mocht dit me überhaupt gegund zijn. Zo vanzelfsprekend is het namelijk niet voor ieder mens met een baarmoeder om daaraan te *beginnen* –’

Hij opent zijn mond om mij te onderbreken maar ik ben nog niet klaar.

‘En los daarvan vind ik het erg geestig dat jullie pretenderen modern en vooruitstrevend te zijn met die slogan *Progressive, modern & protective of all your rights*, terwijl jullie op dit vlak zélf nog een jaar of dertig achterlopen. Sorry, maar de status van mijn baarmoeder hoeft ik niet te verantwoorden, ik ben hier om te werken. Als iemand zwanger wordt, hoeft dat niet ten koste te gaan van het bedrijf, hè? Dus tenzij jullie de mannelijke sollicitanten dezelfde vraag gaan stellen, zou ik deze ook even doorkrassen in je schoolschriftje.’

Ja, luister. Als je over dit soort dingen tegen mij gaat beginnen, dan ben je bij mij echt aan het verkeerde adres. Dan kun je een werkgever zijn die gaat bepalen of ik de baan krijg, het interesseert me niet.

Hij zwijgt even, z’n wangen zijn inmiddels getransformeerd in twee *pink lady*-appeltjes. Ik leun rustig naar achteren en geniet van het uitzicht terwijl ik hem laat zweten. Ik loer naar de stad en haar snelwegen op de achtergrond met Reinier op de voorgrond, die inmiddels een deuk of twee in zijn ego heeft.

Hij slikt even, neemt met trillende handjes een slokje van zijn water. ‘Sorry, Marie Claire, je hebt volkomen gelijk. Ik kreeg door van hogerop dat ik dit moest vragen, maar nu je het zegt is dat natuurlijk absurd om te vragen. Zijn er nog dingen die jij wilt weten?’

Zeker Reinier, nu ik hier toch zit. ‘Excuses aanvaard, niet meer doen, hè, Rein?’

Hij knikt.

‘Ik heb zeker nog een aantal vragen. Allereerst zou ik graag aangeven dat ik de mogelijkheid wil hebben om *remote* te werken. Dit doet verder niets af aan de kwaliteit van mijn werk, maar ik móét een paar keer per jaar even uit-*tunen* en tot mezelf komen. Naar mijn ervaring gaat dat wat beter op een strand met uv-index 9 dan hier. De drukte, de duiven, de toeristen... Dat begrijp je wel, toch?’ Alles wat ik zeg wordt genoteerd, mijn gevoel zegt dat dit een goed teken is.

‘Heb je al een plek op het oog?’ Hij wijst het idee dus nog niet af.

‘Zeker. Bali of Kaapstad. Mijn voorkeur gaat overigens wel uit naar Zuid-Afrika, aangezien er daar nauwelijks tijdsverschil is. Fijn om zo ook de korte lijntjes te behouden, kunnen we lekker snel blijven schakelen ondanks de tienduizend kilometer afstand, haha.’

Reinier lijkt enthousiast te zijn, maar ik durf nog geen conclusies te trekken. Hij staat op, slaat zijn schriftje dicht en geeft me een hand. ‘Leuk je gesproken te hebben, Marie Claire, je hoort snel van me. Mag ik je nummer?’

Ik geef hem een tik op z’n schouder. ‘Reinier! Ik werk hier nog niet eens, even *calma*, hè!’

Hij krabt achter zijn oren en lacht ongemakkelijk. ‘Ik bedoel, mochten we je willen aannemen. Dan bel ik je even op!’

O, *abort mission*. ‘Ik zit te grappen, hoor. Hier.’ Ik geef mijn nummer en verlaat het pand.

Wat de uitslag van deze sollicitatie ook moge zijn, dit voelt als een plek waar ik mezelf wel zie werken. Ik geloof dat het een modern en jong bedrijf is en mocht er nóg zo’n middeleeuwse opmerking worden gemaakt, dan schroom ik niet om mijn mond open te trekken. Ik gok dat een eigen mening in deze bedrijfscultuur wel geaccepteerd wordt. Reinier kon het in ieder geval uiteindelijk wel waarderen dat ik geen jaknikker ben.

De schuifdeuren van de entree en tevens uitgang gaan open en wat ik daar tegenover het kantoor spot, doet mijn hart sneller kloppen. Iets wat ik nog niet had gezien toen ik hier een uur geleden naar binnen liep: een zuurdesembakkerij inclusief *cold pressed juices*. *This is a sign from the universe*, dit wordt mijn plek. Dit is mijn plek. Ik hoor hier.

5. Loonstrook incoming

Kleddernat loop ik mijn sportles uit, zowel van de intensieve work-out als van de bloedgeile instructeur. Op zijn dumbbell zou ik wel willen zitten. Het is een Australische vent, ik gok dat hij rond de dertig is. Terwijl zijn zware stem door de zaal klinkt met wederom heerlijke *motivational quotes* als '*Sweat is your body's way of showing progress y'all!*' of '*They say life has it's ups & downs. I CALL THEM SQUATS!*' kan ik alleen maar denken aan hoe ik op hém wil squatten.

Sorry hoor, verder ben ik niet oversekst. Mocht je dat denken. Het is alleen een tijdje geleden sinds ik heb gewipt én ik zit ook in mijn ovulatie op dit moment. Dan gaan die *cravings* gewoon door het dak, althans, bij mij wel.

Terwijl ik nog naweeën voel van deze *Australian experience* gaat mijn telefoon. Het is een nummer dat ik niet herken. Ik kan nog weleens belangst hebben, waardoor ik selectief ben met welk onbekend 06'je ik opneem. Maar toch, misschien gaat het wel over die sollicitatie van vorige week. 'Hallo?'

'Marie Claire?' Of is dit weer een scammer? 'Daar spreek je mee, ja. Wie is dit?' Ik hoor klinkende glazen door de telefoon. 'Er staat hier een fles champagne voor je klaar met je contract, gefeliciteerd! Je hebt de job!'

O mijn god, ge-wel-dig! 'Dat meen je niet, Reinier!'

Mijn rationele brein geeft tussendoor een belangrijke prikkel: ik moet dat contract natuurlijk even doorlezen voordat ik mijn handtekening eronder zet. Als er één ding is wat ik van mijn vader heb geleerd – naast het belang van sparen, waar ik helaas de afgelopen tijd niet naar heb geluisterd – is dat je nooit een krabbel onder iets mag zetten zonder het goed doorgelezen te hebben. Ik heb ooit jaren vastgezetten aan een abonnement op de *Donald Duck* omdat ik de kleine lettertjes niet had gelezen.

‘Nou ja zeg, wat een geweldig nieuws! Superbedankt voor deze kans, echt waar! Hé, Reinier. Zou je het contract misschien even kunnen mailen naar marieclairemakesmoves@gmail.com? Dan lees ik het even door en kom ik bij je terug.’

Het is even stil. ‘O! Uh, ja natuurlijk. Laat je dan weten of je akkoord bent? Dan proosten we snel!’ Hij beseft direct wat voor zakelijk vlees hij in de kuip heeft gehaald, denk ik zo.

‘Joe!’ Ik heb gewoon een baan. Mijn god! Al mijn bloed, zweet en LinkedIn-tranen worden beloond. Eindelijk weer een inkomen. *Weer een inkomen*. Hoor mij even. Het enige inkomen dat ik tot nu toe gestort heb gekregen was duo. Goed, je begrijpt dat ik blij ben. Het feit dat ik me mijn basis-*essentials* zorgeloos kan permitteren vanaf nu is voor mij al een last van m’n schouders. Zonder zorgen op het terras, geen zweethandjes meer bij de zelfscan omdat ik bang ben dat de angstaanjagende tekst GEEN SALDO op het pinscherm zal verschijnen. Geen haan die ernaar kraait als ik even een pedicure wil doen of een blow-out meepak voordat ik naar een feestje ga.

Een baan! Op een leuke plek en met leuke mensen (denk ik). Ik kan het niet geloven.

Héél even sta ik stil bij dit moment terwijl de stad doorleeft. Ik laat even bezinken wat dit betekent. De wind (de afvoer van het ventilatiesysteem van de sportschool) wappert door m’n haren, de zon schijnt op mijn bezwete hoofd. Dit is mijn moment.

Ik stap gauw op een Check, helaas zonder haarnetje (gatver) en rijd naar huis.

Onderweg beseft ik hoe blij ik ben om deze nieuwe fase in te gaan. Ook schiet me een artikel te binnen dat ik ooit las over de helmen van deelscooters. Zo gaat dat met een overgestimuleerd brein, mijn gedachten schieten alle kanten op.

Ik zeg trouwens dat ik een artikel heb gelezen, maar dit betekent eigenlijk dat ik een TikTok heb gezien hierover, dat hoeft verder niemand

te weten want 'een artikel gelezen hebben' klinkt gewoon veel belangrijker en intelligenter. Onthoud dat mensen.

Anyways, die helmen. Een onderzoek heeft aangetoond dat die dingen gewoon schimmels kunnen bevatten, hè, besef hoe pauper? Nu ik even herinnerd word aan deze informatie, besluit ik dat dit mijn laatste keer is op zo'n ding. Of ik neem zelf iets van bescherming mee.

Voordat ik onder de douche stap maak ik een proteïneshake in de keuken. Je begrijpt dat ik liever véél te veel geld uitgeef aan een *Almond Affairs*-shake van mijn favoriete *juicebar* Pressed & Blessed op de grachten. Helaas kan ik het me nog even niet permitteren om deze te halen wanneer ik wil. Veel mensen vinden het onzin om mee te doen aan de kapitalistische praktijken die in de *overpriced shake scene* plaatsvinden. Ik vind het passend bij mijn welvarende levensstijl.

Jazz komt de keuken ingelopen, al snel volgt Lex in haar zijden pyjamaset. 'Lieverds, ik moet jullie iets vertellen!'

Ze kijken me nieuwsgierig aan. Ik trommel met m'n handen op het keukenblad. 'Ik heb een BAAN!'

Jazz omhelst me en springt enthousiast heen en weer. 'Ach schat! Ik ben zo blij voor jou. Nu hoef je nooit meer in de min te staan in onze wie-betaalt-wat!'

Ik kan Lex' gezichtsuitdrukking even niet plaatsen, ze klappt in haar handen.

'En ik ga samenwonen met Daaf!' Wacht even. Ik heb héél even een error. Ik vertel groot nieuws aan hen en zij dropt deze bom. Ik ben blij voor haar maar ook verward. Dit is veel verandering, veel nieuws. Ik tel tot tien. 'Wat leuk, schat! Waar? Wanneer?'

Jazz zegt niet zoveel. Ze lacht alleen een beetje. Ik ken die blik, we denken ongetwijfeld hetzelfde.

Jazz en ik zijn trouwens altijd al beter geweest samen. We zijn oprecht goede vriendinnen geworden sinds we met elkaar zijn gaan wonen. Ze gaat inmiddels ook om met vriendinnen van mij en ja, we passen gewoon goed bij elkaar. Het is (denk ik) onvermijdelijk om met

de een beter te kunnen opschieten dan met de ander, als je met z'n drieën woont.

Met Lex heb ik nooit echt iets gehad, maar dat komt van beide kanten en dat is oké. Ik heb dit ooit tijdens een huisavond uitgesproken. Je kunt maar beter eerlijk zijn, toch? Ik hoor het mezelf nog zeggen: 'Weet je, sommige mensen mag je wel en sommige niet.' De nood was hoog, ja. We hebben verder ook geen verwachtingen van elkaar. Jazz staat hier hetzelfde in, sterker nog, die heeft al helemaal niks met Lex. Het verschil tussen mij en Jazz is alleen dat ik het nog kan opbrengen om een praatje te maken, vriendelijk kan doen en seminormaal met haar kan leven in huis.

Maar even, het is toch wel totaal misplaatst om dit nieuws gelijk over mijn goede nieuws heen te gooien, of ligt het aan mij? 'Ja. Echt een wonder. We hebben een huis gekocht in Haarlem, samen. Ik ga er volgende week uit! O, ik ben ook zó blij dat het gelukt is. Deze markt is niet normaal.'

Zo'n wonder inderdaad, het is ook niet zo dat haar vader in de *Quote 500* staat of zo (wel dus). Maar oké, in Haarlem. Volgende week. Dus ik heb niet alleen een nieuwe baan, maar moet ook gaan zoeken naar een nieuwe huisgenoot. Chill! 'Nou, gefeliciteerd! Hoelang wist je dit al?' Want waarom de *fuck* meldt ze dit een week van tevoren?

Ze lacht en rolt met haar ogen. 'We waren er natuurlijk al een tijdje mee bezig, maar het is nu een week of twee definitief.' Ze dacht niet even: laat ik de meiden op de hoogte stellen zodat ze alvast een hospi kunnen organiseren?

Jazz komt ertussen. 'Nou, gefeliciteerd, Lex. Marie, zullen wij vanavond even zitten over het organiseren van een hospi?'

Lex heeft door dat Jazz haar niet trekt. 'Ah, meiden, als ik iets kan doen?'

In koor zeggen we: 'Nee.'

Met schone haartjes neem ik plaats aan het kookeiland en open ik het contract dat Reinier heeft gemaild.

‘Denk je dat Lex’ vriend met de zuignap ook mee verhuist?’ Ik schiet in de lach.

Jazz is ondertussen met een zuurdesemstarter in de weer, het meel vliegt alle kanten op. Als je een foto zou maken van deze *crime scene* in de keuken, kun je het ook vergelijken met een uit de hand gelopen *after* door al die witte strepen overal. *If you know what I mean.*

Ik waag een poging tot het doorlezen van het contract, maar na de tweede alinea ben ik eigenlijk al uitgetuned, iets met een korte spanningsboog. ‘Schat, heb jij ervaring met contracten?’ Misschien weet Jazz hier iets van.

‘Heel eerlijk –’ Ze praat met een garde in haar hand waar bij elke beweging meel vanaf vliegt. ‘Ik werk nooit met contracten eigenlijk, ik spreek alleen betaaltermijnen af met mijn klanten.’ *Good for her.*

Ik bedenk me dat ik mijn vriend ChatGPT natuurlijk hiervoor kan inschakelen. Kijk, ik kan ook m’n vader bellen, maar die is óf aan het werk óf staat ergens op een golfbaan, dus dan duurt het nog wel even.

Mijn ouders wonen sinds een jaar aan de Côte d’Azur. Ik geef ze groot gelijk en het is een *blessing* dat ik altijd een vakantieadres heb. In Nederland hebben ze ook nog een vakantiehuis in Domburg; ik kan nu al niet wachten om daar af en toe uit te rusten van mijn nieuwe 9-tot-5.

‘Hi schat, zie in de bijlage mijn contract voor mijn nieuwe baan. Kan je even kijken of er rare haken en ogen aan zitten?’

‘Hey girl, omg! Proficiat met je nieuwe baan. Ik heb even naar je contract gekeken en goed dat je het even checkt met me. Ik zie geen méga red flags maar wel een paar oranje waar je even op moet letten:’

Traineeship van 12 maanden met verlenging ‘bij goed functioneren’

- Vraag even wat ze verstaan onder ‘goed’. Is dat van 9 tot 5 aanwezig zijn, of zijn er bijvoorbeeld targets die je moet halen?

Salaris: € 2050 bruto per maand, o.b.v. 40 uur

- Matig! Hier valt meer uit te halen. Vraag of dit onderhandelbaar is na je proeftijd.

Geen vergoeding voor overuren, tenzij vooraf schriftelijk goedgekeurd

- Mijn alarmbellen gaan af. Als je manager dagelijks vraagt 'kun je nog héél even...'? Girl... Leg van tevoren vast wat de standaard werktijden zijn.

Concurrentiebeding van 12 maanden

- Pass! Jij post straks stories en TikToks, geen bedrijfsgeheimen. Laat ze dit aanpassen naar max. 3-6 maanden of nog beter: eruit halen.

30 vakantiedagen

- Op zich netjes. Maar als je toch al wilt onderhandelen over bepaalde zaken, neem dit dan ook gewoon mee. Je kunt het altijd proberen, toch?

Je mag incidenteel worden ingezet op weekenddagen

- Ho ho. Vraag even of daar dan iets tegenover staat, zoals een vrije dag of extra vergoeding; laat je niet kisten, Marie Claire.

Dus: het is geen wurgcontract, maar er valt meer uit te halen! Laat me weten als ik een mailtje moet opstellen voor hr. Dan tik ik het voor je uit.'

Kijk, dit is toch top. Ik weet genoeg. Ik mail Reinier een knaller van een tekst want 'zorg dat je áltijd alles zwart-op-wit hebt staan' is ook nog zo'n les die ik heb meegekregen van m'n ouders.

Hi Rein! Thanks voor je geweldige nieuws net. Héél veel zin om met jullie aan de slag te gaan en onze krachten te bundelen! Ik heb even gekeken naar je contract en er zijn een aantal punten die ik even met je wil bespreken voordat ik iets teken. Lijkt me mega als je hier even naar kan kijken en mij kan laten weten of we elkaar tegemoet kunnen komen hierin ;) Ik heb een aantal opmerkingen in het contract genoteerd in het rood. Zie bijlage!

Hoor graag van je, dan kunnen we er een klap op geven!

*Groetjes,
Marie Claire*

Ondertussen krijg ik een melding van LinkedIn:

Daphne Kleeflang heeft je een uitnodiging gestuurd om te connecten.

Officemanager bij Van Zaal & Partners

Ik heb m'n krabbel nog niet eens op het contract gezet en ik krijg al *invites* van collega's. Intens maar, *accepté*. Je weet het niet, misschien wordt Daphne wel mijn nieuwe *workbestie*!

Ondertussen is Jazz een video aan het maken voor haar kanaal. 'Als je starter eenmaal actief is ga je door met het maken van een desem, dit is de basis voor je zuurdesemdeeg!' zegt ze tegen de camera. 'Mocht je twijfelen over de smaak van je eerste zuurdesembaby, vraag dan aan je yupperige vriend of vriendin hoe het smaakt!' Ze draait de camera naar mij. 'En als die yup dan vraagt wanneer je een bakkerij opent, dan weet je dat je goed zit!'

Ik steek mijn duim op. Jazz stopt met filmen.

'O mijn god, ik krijg ineens een ingeving. Weet je wat jij moet doen?! Jij moet gaan vloggen als je begint met je nieuwe baan!'

'Wat? Waarom?'

‘Schat, dat is toch leuk. Mensen vinden die Zuidas-life echt juicy, hè!’

‘Wie zit daar nou op te wachten? Is het niet heel cringe als ik dat ineens ga doen?’

‘Je ziet toch superveel mensen op TikTok hun volgers meenemen in de corporate wereld?’

‘Maar wat moet ik dan zeggen?’

‘Hoe een dag eruitziet van iemand met jouw baan? Hoe je kantoor eruitziet? Wat je allemaal eet op een kantoordag? Schat, mensen kijken ernaar, hoor!’

‘Ik zal erover nadenken.’

Reinier mailt mij terug met een schappelijk voorstel. Onder ‘goed functioneren’ verstaat hij een aanzienlijke groei van de socials en een goede balans hebben tussen alleen werken en werken in teamverband. Nou, dat komt wel goed, schat, ik hop op die trends en we gaan *sky high*.

Contactgestoord ben ik niet, dus werken in teamverband moet ook geen probleem zijn. Geen zorgen. Mijn salaris is verhoogd naar € 2350 bruto omdat hij mijn ‘pit’ waardeert. Kijk, het is niet wat ik ambieer, maar als ik mijn ego opzijzet kan ik hier (voor nu) genoeg mee nemen. Het betaalt m’n vaste lasten en ik kan nog prima leven.

De overuren vallen onder een tijd-voor-tijdregeling en de standaard werktijden zijn van 9:00 tot 17:00. Dus: als ik drie uur langer doorwerk, mag ik op een andere dag naar keuze drie uur eerder naar huis. Deze voorwaarde klinkt als muziek in de oren, ik lees vooral dat ik daar op een vrijdag al om 14:00 pleite kan en een terras op kan gaan. Ten aanzien van het concurrentiebeding heeft hij erg netjes de termijn teruggevoerd naar een paar maanden: ‘Werknemer verplicht zich ertoe, gedurende een periode van drie (3) maanden na beëindiging van de arbeidsovereenkomst, geen werkzaamheden te verrichten in loondienst, op freelancebasis of anders –’ blablabla. In Jip-en-Janneketaal: mocht ik ooit loessoer gaan daar: dan mag ik drie

maanden geen socialmediawerk doen in deze juridische branche.
Helemaal prima.

Op de voorwaarde 'incidenteel ingezet worden op weekenddagen' komt Reinier terug met het geheel elimineren van deze clausule aangezien dit volgens hem nooit zal voorkomen. Volgens mij ziet het er allemaal goed uit. Ik app Suus nog even voor een laatste blik; die doet een master rechtsgeleerdheid dus het lijkt me dat zij hier toch ook enigszins verstand van heeft.

Marie Claire: Suusje... Xxx 🥰

Suus: Hee LIEF! 🥰

Marie Claire: Kan jij heel even snel dit contract checken op gekke dingen? Als het goed is heb ik alles er al uitonderhandeld maar ff *to be sure* 🤔

Suus: Omg! Heb je een nieuwe baan!? 🥰

Suus: GEFELI 🥳🥳🥳 Blij voor jou ❤️ Daar gaan we snel op proosten!

Marie Claire: Zo lief schat, dank je 🥰 ✨

Suus: Maar natuurlijk check ik het voor je, stuur maar door sgt Xx

Marie Claire: **Arbeidsovereenkomst Marie Claire – Van Zaalen & Partners.pdf**

Suus: Ziet er goed uit hoor, niks gekk lief 🥰

Marie Claire: Je bent een SCHAT! Dank lief. Als ik mezelf toch in de problemen werk dan weet ik jou te vinden!! Mijn lieve advocaat in spe 🥰
⚖️

Suus: Dan moet je het wel bont maken queen want ik ga me specialiseren in economisch strafrecht HAHA 🤔

Marie Claire: Wie weet wat de toekomst mij zal brengen... Misschien ontmoet ik wel een DILFJE die ik ga helpen witwassen... Xx

Suus: DILFJE?

Marie Claire: Googel maar. Thanks schat, ik ga ff verder 🥰

‘Nou schat, ik zie geen oranje vlaggen meer, Suus heeft ook even gekeken. Ik denk dat ik ga *signen*!’

Jazz geeft me een high five. ‘Spannie! Ga je daarheen?’

‘Nou ja, hij had het over champagne die klaarstond. Ga je gezellig mee?’

‘M’n zuurdesem moet toch even voorrijzen, leuk!’

‘Gezellig toch? Ff cheersen!’

‘Leuk. Ik ben nog nooit in een pand op de Zuidas geweest.’

‘Fancy hoor, hier!’ Jazz en ik lopen door de gang van mijn nieuwe werk – ja, dat mag ik nu zeggen. We bewegen ons naar het kantoor van Reinier.

‘Wel góéd fancy hoop ik?’ Reinier verschijnt uit de marmeren keuken, die eruitziet alsof deze nooit wordt gebruikt behalve voor het *stashen* van wijn en champagne. Jazz stelt zich voor. Ik geef Reinier een knuffel zonder hierover na te denken. Hij vindt het niet erg, Jazz geeft me een snelle frons. ‘Zo, gefeliciteerd, Marie Claire. Gezellig dat je Jazz hebt meegenomen. Loop mee. De champagne staat al klaar voor jullie!’

We komen binnen in zijn kantoor. De champagne staat koud in een koeler met ijs. Daarnaast staan met logo bedrukte glazen. Mijn contract ligt klaar op zijn bureau van walnotenhouw. Het stapeltje van A4’tjes, in afwachting van mijn paraaf.

‘Jij ook een glaasje, Jazz?’

Ze knikt. ‘Tuurlijk, daarvoor ben ik hier!’

Hij lacht tevreden. ‘Goede mindset, houd ik van.’

Ik zie een nieuw decoratiestuk staan. Althans, dit was mij in ieder geval de vorige keer niet direct opgevallen. In zijn raamkozijn staat een bronzen beeld van twee handen die elkaar schudden. Er staat op gegraveerd: **VERBINDINGSPRIJS Z&P 2025.**

Uiteraard vraag ik hiernaar, als het nieuwsgierige aagje dat ik ben. ‘Nieuw prijsje gewonnen, Rein?’ Hij kan die informele, grappige toon van mij wel aan, hoor; ik weet dat ik hiermee moet oppassen bij

anderen. Dat heb ik wel geleerd bij mijn gesprek met Beatriceje van Soho House.

‘Zekers! Samen met mijn collega Bas van Finance. Maar we zijn hier om jóúw succes te vieren, Marie.’ Hij schuift de pen mijn kant op.

‘Nou! Fijn dat we eruit zijn gekomen, hè?’ Telkens op het randje met die grapjes, Marie, het zijn de zenuwen. Als *act* blader ik het contract nog even door alsof ik het nalees, wat ik *obviously* niet meer ga doen. Ik bedenk me dat ik eigenlijk niet eens een officiële handtekening heb. Ter plekke verzin ik er een:

A handwritten signature in dark ink that reads "Marie Glorie". The signature is written in a cursive, slightly stylized font. The first name "Marie" is written in a larger, more prominent script, and "Glorie" follows in a similar but slightly smaller style. There is a small heart-like flourish above the 'i' in "Marie".

‘Wil jij ’m poppen?’ Reinier pakt de fles uit de koeler en veegt hem zéér overdreven af met een wit servet inclusief zijn initialen **R. V. E.**

‘Is goed, hoor! Zes keer draaien, toch?’ Ook zoiets waardevols wat ik van huis uit heb meegekregen: draai de draad van de champagnefles zes keer en het feest kan beginnen.

POP! We proosten.

‘En wat doe jij, Jazz?!’ De champagne smaakt naar meer dan mijn budget voor weekboodschappen.

‘Ik heb mijn eigen cateringbedrijf!’

Reinier gooit zijn glas naar achter alsof hij ergens moet zijn, maar volgens mij heeft hij gewoon heel veel zin om even wat stoom af te blazen, want hij pakt de fles weer en schenkt nog een laagje in. ‘Wat leuk. Doe je dat ook voor op kantoren? Wij zoeken nog iemand die op de vrijdagmiddag wat bopla’s kan maken.’

Jazz en ik schieten in de lach.

‘Haha, mijn vriendin praat louter in afkortingen, soms neem ik het onbewust over.’

Jazz voelt zich ook vrij om zichzelf bij te schenken. ‘Ik heb nog geen kantoor als klant, maar bopla’s maken kan ik wel. Als je me even bericht

via @jazzinthekitchen op Instagram kunnen we kijken wat mogelijk is!’

Ik initieer nog een proost. ‘Nou, Rein, nu heb je misschien wel twee collega’s erbij op één dag, joh. Hoe leuk?!’ Het zou wel héél gezellig zijn als Jazz er elke vrijdag is.

Op dit moment ervaar ik zo’n gevoel dat alles samenkomt.

‘Maar jij hebt dus een vriendin, Reinier, wat leuk. Hoelang zijn jullie al samen?’

Deze vraag lijkt een gevoelige snaar te raken. ‘Ja erg leuk. We zijn al twaalf jaar samen.’ Dit kwam niet heel overtuigend over.

Jazz neemt ’m over. ‘Zó, twaalf jaar, wat mooi zeg! Wonen jullie samen?’

Door zijn houding krijg ik het zware vermoeden dat hij ’m eigenlijk wil smeren. Deze mensen zijn al heel lang bij elkaar en de koek is op.

‘We wonen niet samen, nee, maar ik vind het wel chill, m’n eigen *space*.’ Na twaalf jaar. *Right*. Niks tegen ruimte, hoor, moet kunnen en is goed voor een mens. Ik ruik dat er hier iets niet pluis is, maar goed: *not my business*! We kletsen nog wat meer over de sfeer op kantoor en hoe het weekend hier altijd goed wordt ingeluid.

Jazz en ik komen licht aangeschoten thuis en bestellen een pizza. We ploffen neer op de bank, die overigens toe is aan vervanging, maar goed. Ik pak m’n laptop erbij en zucht al het zuurstof uit m’n lichaam.

‘Goed, die hospi. Wat vermoeiend dat we dit moeten gaan fixen.’

‘Ach, schat. Bekijk het positief. We zijn eindelijk van Lex af,’ zegt Jazz. *Mean*, maar waar. ‘Ja sorry, maar we hadden beiden toch niks met haar? We hebben nu eindelijk de kans om weer even wat leven in de brouwerij te toveren. En zo’n hospi is alleen maar chill voor onze wijnvoorraad. We verplichten iedereen een fles mee te nemen, dat komt nooit op natuurlijk, dus dan hoeven wij de komende maand niet meer naar de Gall. Ziet het er nu al wat rooskleuriger uit?’

‘Je hebt gelijk, soms heb ik jouw optimisme ook gewoon even nodig, schat. Oké, hoe gaan we dit doen? Facebook? Of is dat heel *old school*? Misschien gewoon een *story*?’

‘Story om mee te beginnen? Heb jij wat foto’s van ons huis die we kunnen gebruiken?’

‘Niet in opgeruimde staat, nee. Voor een shoot is het nu te donker, denk ik. Tenzij je hele ongezellige beelden van ons huis wilt verspreiden op het wijde web.’

‘Fuck it, dan doen we toch een plaatje van Google. Stockbeeld van een Amsterdams grachtenpandje, klaar.’

‘Prima ja, dat doen heel veel mensen, toch?’

‘Wat dacht je van: *Per november komt er een kamer bij ons vrij en zijn wij dus op zoek naar een vrouwelijke huisgenoot die ons komt vergezellen in ons paleisje aan de grachten! Ben jij 25+ en zit je aan het einde van je studie of werk je al? DM mij of @marieinthecity bij interesse!*’

‘Tag je mij ff, repost ik ’m ook. Dan komen er vanzelf wel wat mieren op deze zoete jam af, hè?’

‘Hopelijk vinden we even een toppertje. Wat is eigenlijk belangrijk voor jou als het om een nieuwe huisgenoot gaat?’

‘Nou, gewoon. Gezellig. Beetje opgeruimd. O ja, ze moet wel ook echt een eigen leven hebben. Jij?’

‘Same. Iemand met wie we af en toe kunnen borrelen thuis, gewoon voor de gezelschap. Open-minded, woke. Ze moet niet de hele dag thuis zijn inderdaad. En o *my god*, als ze een rela heeft, wil ik niet zo’n vriend die dan el-ke dag over de vloer is.’

‘Gatver, inderdaad.’

‘Oké. Gepost! Nou, eet smakelijk, schat. En cheers op onze nieuwe huisgenoot.’ We proosten met onze glazen *ice tea green zero*.

‘Er zit basilicum tussen je tanden, schat.’

‘En jij hebt burrata in je mondhoek, goorlap.’ Jazz kijkt met een vies gezicht naar de bank.

‘Kunnen we niet aan de hospitanten vragen of ze een nieuwe bank kunnen meenemen?’

‘Houd op hoor.’

6. Eerste dag

Badend in het zweet schrik ik voor de zoveelste keer wakker. Ik grijp naar mijn telefoon en zie dat het pas halfvijf is.

Ik heb nooit last van slaapproblemen, al helemaal niet als ik mezelf in slaap tril met mijn Satisfyer, maar dat terzijde. Nee, dit is een gevalletje van gezonde spanning, denk ik. Ik probeer nog even door te slapen. Alsof ik achter een theatergordijn sta te wachten op mijn *cue*, kom ik om zeven uur stipt tevoorschijn uit mijn *crisped sheets* en zit ik rechtop.

Chapeau voor mezelf, want vroeg opstaan gaat bij mij eigenlijk niet van een leien dakje. Ik heb met mezelf afgesproken om vanaf nu maar te doen alsóf ik een ochtendmens ben. Het is tenslotte allemaal een *mindset*, toch?

Vandaag is de eerste dag in mijn leven dat ik mijn VanMoofje pak om koers te zetten naar een andere plek dan Coffee & Croissants, mijn sportschool of de Kalverstraat voor een retour. Ja, voor een retour – ik ben toch niet de enige die *never* shopt in de Kalver en er alleen komt als ik iets moet terugbrengen op de laatste dag van de retourtermijn?

Goed. Voor alles is een eerste keer dus, zo ook vandaag. Voor het eerst in mijn leven maak ik mij klaar voor een kantoordag. Alleen al het woord 'kantoordag' klinkt toch al heel professioneel?

Serius, wie had dat gedacht? Ik, Marie Claire, als *corporate queen*. Vroeger zag ik het stiekem toch altijd anders voor me. Mijn vriendinnen en ik riepen altijd, semigrappend, dat we allemaal een rijke vent zouden zoeken. We waren toen klein, hoor, zonder besef van de realiteit. In dit droomscenario konden we elke dag theetjes drinken of shoppen met elkaar.

Je begrijpt dat ik inmiddels inzie dat onafhankelijkheid het fijnste is wat je voor jezelf kunt creëren, ook al vergt het wat moeite. Tuurlijk lig ik liever op het strand met een fles Haarlemmer Bruin en een glas Aix

Rosé of, nog beter, Whispering Angel. Miraval mag ook. Misschien ook een leuke partner erbij die m'n rug insmeert. Zou ook leuk zijn. Maar dat komt nog wel, er moet ook gewerkt worden. Sinds ik die Zuidas-vibe te pakken heb gekregen, heb ik er wel zin in of zo. Elke vezel in mijn lijf snakt naar rust, reinheid en regelmaat. Iets nuttigs doen en vooral... salaris. Natuurlijk weet ik niet of ik dit werk op de lange termijn leuk blijf vinden, maar *there's only one way to find out*.

En als er één ding is wat ik van mijn ouders heb geleerd is dat het altijd goed komt. In welke situatie je dan ook zit. Het klinkt cliché, dat weet ik. Maar het is wel een troostende gedachte en als je er echt in gelooft, werkt het stressverminderend! Echt. Want wat is het ergste wat er kan gebeuren op mijn nieuwe werk, dat ik ontslagen word? Of dat ik het niet leuk ga vinden? Nou, dan zoek ik weer wat nieuws. Als je iets begint wat je later niet leuk lijkt te vinden, of als je er toch achter komt dat het niet is wat je zocht, zie ik dat niet als falen. Dat is gewoon groeien, leren en jezelf beter leren kennen. Ik ga er gewoon het beste van maken bij Van Zaalen & Partners.

Een ander belangrijk punt voor deze kantoordag is natuurlijk mijn outfit. Toen ik op kantoor was om het contract te tekenen had ik al even gespiekt wat de vibe is en gelukkig is het niet al te conservatief. Gewoon, *business casual*. Ik had eerder al even de tijd genomen voor een Pinterest-bordje zodat ik aan de hand daarvan een outfit kon bedenken. Ik kwam er trouwens wel achter dat mijn *corporate closet* nog wel wat aanvulling mocht hebben, dus plaatste ik gelijk een aantal bestellingen met mijn vriendin Klarna. Je kunt zeggen wat je wilt, maar volgende maand heb ik een salaris waarmee ik deze kan aftikken dus dat geeft mij al het recht om à la minute zo'n financiële stunt te *pullen*.

Om te gaan werken voor die eerste loonstrook is de outfit een zwarte, kanten oversized blazer (zonder mouwen) geworden. Hieronder draag ik een minirok, een zwarte hoge sok met kanten randje en *kitten heels*. Bij gebrek aan de droogshampoo van Sophia Mae (nóg geen geld voor) spuit ik een bus Andrélon Verrassend Volume in mijn

haar om de boel daarboven nieuw leven in te blazen en is de look compleet. Aangezien ik over drie kwartier pas weg hoef, heb ik nog even de tijd om een havercappu te klappen. Terwijl ik de melkschuimer aanzet, check ik nog even m'n appjes.

Jazz: Héél veel succes op je eerste werkdag, hè schat, maak ze gek!!!!

Ik ben op een ontbijtklus voor een influencer-event, heb wat chiapudding met mango voor je in de koelkast gelaten Xxx

Marie Claire: Je bent de beste, schat, megadank. En sterkte daar hahaha.

Wat is het toch een lieverd. Een ontbijtje kan zeker geen kwaad. Tegelijkertijd is het een goed moment om alvast die eerste overdreven LinkedIn-post eruit te knallen:

Marie Claire Social Media Manager at Van Zaalen & Partners
#FIRST JOB KINDA NERVOUS! Yup, you're reading it right: I've officially been hired to hop on the latest trends, make selfies and scroll through my For You Page. Prepare for thumb-stopping content y'all! ;)

All jokes aside, I'm beyond proud (and mildly overwhelmed) to announce that from today, I'll be joining Van Zaalen & Partners as their very first Social Media Manager. I'm just SO SO SO #grateful and #blessed for this opportunity. Special thanks to @Reinier van Eeghen: I will not let you down! Can't wait to grow the firm's social channels with my creativity, intuition, and the right amount of Gen-Z sass!

I wanna give a shout-out to the team for the trust, the freedom, and the warm welcome with cold champagne. That's how I like it. Even though my journey starts today: I'm already grateful for every step.

Want to brainstorm about the legal side of socials or the social side of legal?

Feel free to shoot a private message or email mc@zaalenpartners.com.

#CareerGlowUp #SocialMediaManager #ZuidasEnergy

#MondayEnergy #NewEra

Als er één gave is die ik van nature bezit, dan is het wel het dramatiseren. Van eigenlijk alles. De taal *overdrijven* spreek ik vloeiend. En laat dat nou precies zijn wat je nodig hebt om een beetje uit te blinken in die wereld van LinkedIn.

Vol goede moed stap ik op de fiets. Ik zit er lekker in vandaag en besluit een stukje Vondelpark mee te pakken in mijn fietsroute; het is ietwat om, maar hé: ik heb de tijd, de zon schijnt en ik maak het beste van deze dag!

Deze dag voelt als zo een waarop alles meezit: elk stoplicht is groen, mijn highlights dansen in de wind en af en toe geef ik zelfs een kleine knipoog naar knappe hardlopende mensen die voorbij rennen op hun Hoka's. Er is iets speciaals aan het flirten met een voorbijganger terwijl je op de fiets zit. Kijk, als ik op straat loop, zul je mij niet zo snel een blik zien geven. Man, ik zou willen dat ik dat durf. Misschien moet ik dat overigens vaker doen. Maar mijn 'fiets-flirt-move' werkt áltijd. Sla deze op: wachten tot je oogcontact hebt, wegstijgen, teruggaan naar oogcontact, lachen en dan weer wegstijgen. Sorry, de clou van mijn verhaal: als ik op mijn opgevoerde VanMoof voorbij race, boeit het natuurlijk geen flikker als ik iemand zwoel aankijk want binnen een seconde of twee ben ik als water in een woestijn verdwenen (snel dus). Laf, ja zeker. Maar wel vermakelijk.

Ik kijk naar de tijd op mijn telefoon en zie dat ik nog een kleine twintig minuten speling heb. Een slimme meid is op haar toekomst voorbereid, hè. Een andere kwaliteit van mij is namelijk te laat komen en no way dat dat op mijn eerste werkdag gaat gebeuren.

Een paar meter verderop zie ik een groep agenten staan; ik kom steeds dichterbij. Lief lachen, Marie.

Een van de agenten steekt zijn hand op en maakt een stopbeweging. *You've got to be kidding me.* Het is zo'n ras-Amsterdammer, ik denk wel eentje met een hart van goud, ondanks zijn semi-intimiderende *look*. Hij heeft een kale kop die zo glad is als een bowlingbal. Twee *sleeves* aan tattoos met onder andere de tekst *NO REGRETS* en het logo van Ajax.

'Jongedame, dit kan wel een héél duur grapje worden. Appen op de fiets? Wat was er belangrijker dan uw eigen veiligheid?'

Ik stap van mijn fiets af en gedraag me onwetend. Ik begin met mijn haar te spelen. Sorry, ik weet het! Heel flauw, maar ik kan dit er echt niet bij hebben nu. 'Hi. O! Meneer de agent. Sorry, sorry echt waar! Ik heb mijn eerste werkdag vandaag en checkte alleen de tijd. Ik wil gewoon echt niet te laat komen, dat begrijpt u toch wel?'

Hij krabt even achter zijn oor en lacht naar me met zijn gouden tanden. 'Even kijken naar de tijd, dat is erg verleidelijk op zo'n spannende dag, ja. Nou, het is dat je zo'n knap koppie heb. De volgende keer geef ik je een boete. Honderd zestig ballen, hè, dus niet meer doen. Ook voor de veiligheid van je medemens.'

Bless my genes, I guess. 'Dank je wel, meneer. Ik zal dit niet vergeten, dat beloof ik.' Ben ik daar even goed van afgekomen. Gelukkig was het geen Rollerbank. Ja, die heb je tegenwoordig ook voor e-bikes, hè. Ons Halsema zit overal bovenop. Op zich probeer ik op dit soort plekken wel altijd te letten op mijn snelheid omdat je nooit weet of er controle is, maar mijn fiets kan wel tot 45 kilometer per uur gaan. Heel gevaarlijk, dat weet ik ook. Ik doe echt voorzichtig, hoor! Een oude scharrel voerde 'm ooit op zodat we sneller naar huis konden om te krikken. Ergens best cute, nou ja, ik heb er in ieder geval tot de dag van vandaag nog baat bij. Ik zou trouwens bij god niet weten hoe ik hem weer terugbreng naar de normale snelheid. Zie het als een aandenken aan die gast wiens naam ik alweer vergeten ben.

Ik zet mijn fietstocht voort en ben inmiddels een paar minuten verwijderd van kantoor. Het intermezzo met de agent heeft gelukkig niet voor ernstige vertraging gezorgd. Er vliegen wat gedachten langs m'n kruin over vandaag. Hopelijk heb ik, naast Reinier, chille collega's met wie ik goed kan opschieten. Ik doe ook nog even een schietgebedje, hopen dat ik het werk snel onder de knie krijg. Want heel eerlijk, ik weet dat ik de hele tijd pretendeer een expert te zijn op het gebied van social media, maar zoveel weet ik er nou ook weer niet van, behalve dat mijn dagelijkse schermtijd uit de klauwen is gelopen. Ach, het komt vast goed. Het zijn de zenuwen.

Ik zet mijn fietstocht voort en ben inmiddels een paar minuten verwijderd van kantoor. Het intermezzo met de agent heeft gelukkig niet voor ernstige vertraging gezorgd. Er vliegen wat gedachten langs m'n kruin over vandaag. Hopelijk heb ik, naast Reinier, chille collega's met wie ik goed kan opschieten. Ik doe ook nog even een schietgebedje, hopen dat ik het werk snel onder de knie krijg. Want heel eerlijk, ik weet dat ik de hele tijd pretendeer een expert te zijn op het gebied van social media, maar zoveel weet ik er nou ook weer niet van, behalve dat mijn dagelijkse schermtijd uit de klauwen is gelopen. Ach, het komt vast goed. Het zijn de zenuwen.

Ik zet mijn fiets neer voor kantoor en word op mijn schouder getikt. 'Marie Claire?!' Voor ik het weet word ik enthousiast omhelsd. Mocht de stroom een keer uitvallen op kantoor, zal haar gebit in ieder geval een etage kunnen oplichten. Verrek, wacht even, ik herken deze griet. Dit is Daphne Kleeflang die mij eerder al een vriendschapsverzoek stuurde op LinkedIn!

'omg, ja! Hé Daphne! Nou, wat een warm onthaal!' Haar Louis Vuitton Speedy trekt mijn aandacht, wat een *fashion icon* staat hier voor me.

'Schat, ik zag al gelijk op LinkedIn: die is mijn bloedgroep! Zóó leuk dat je hier komt werken –'

We lopen door de schuifdeuren en pakken de lift. De deuren sluiten

bijna totdat er een hand met bordeauxrode biab-nagels tussen de gleuf wordt gestrekt. 'Wilde je nou zonder mij vertrekken, schat?' Ze geeft Daphne een kus op de wang zonder haar daadwerkelijk aan te raken, ik denk om hun prachtige *natural make-up looks* te beschermen.

'Stel je eens even voor, schat. Dit is ons nieuwe collegaatje.'

Ze doet haar zonnebril af en steekt haar hand uit. 'Aah, de nieuwe *social girlie*. Hi liefje, ik ben Cheyenne. *Pleasure to meet you.*'

Pardon? Reinier vertelde niet dat dit een *bilingual workplace* is. Ik probeer erin mee te gaan, maar mijn handen beginnen al te zweten.

'Haai. *Dear, I am Marie Claire! Nice to meet you!*'

Ze trekt haar rechter wenkbrauw omhoog. '*Ah, I didn't know you're English. Love your spicy outfit by the way!*'

Mijn wangen worden rood. Zijn we al boven? 'Nee, ben ik niet hoor haha!' Is er iets mis met wat ik aanheb? Het zal hopelijk toch niet al te gewaagd zijn.

De liftdeuren gaan open. De eerste die ik zie is Reinier. Hij staat naast een vaas die er erg duur uitziet. Hij lijkt ook mijn outfit even te scannen. 'Ah, Marie Claire. Je eerste dag! Leuk. Nou, we hebben het al goed ingeluid met de bubbels, hè. Heb je er zin in?'

'Hi Reinier! Zeker! Is die vaas nieuw? Fraai ding, hoor!'

'Scherp! Cadeautje van onze grootste klant uit Azië. We hebben er op elke verdieping een staan bij de entree, het zijn gerestaureerde vazen uit de Griekse oudheid, fantastisch, hè? Hé, laten we even naar mijn kantoor gaan. Dan nemen we je taken door. Koffie?'

'Lekker! Een cappuccino met havermelk graag, thanks.'

'Nee, haal jij even koffie. Haha. Dan zie ik je zo.'

'O, natuurlijk.' Ik lach dit onwijs ongemakkelijke moment even weg.

'Wat voor koffie wil je?'

'Doe maar een americano.'

'Joel'

Als een soort truffelhond loop ik door de gangen op zoek naar cafeïne. Alsof ik weet waar ik dit moet halen. Wat is het toch met het verkennen

van nieuwe plekken, ik voel me dan zo'n brugpieper die de weg naar z'n lokaal niet weet. Akelig gevoel is dat, misschien is het persoonlijk maar ik trek het slecht als ik de weg niet weet. Toch probeer ik te doen alsof ik hier hoor en donders goed weet welke kant ik op moet. Al dwalend kom ik de *coffee corner* tegen. *Classic corporate* aankleding deze hoek. Een wand van groene nepplanten die echt genoeg lijken en je denk ik een gevoel van rust moeten aanpraten, een barretje aan het raam met uitzicht op het kantoor van onze concurrent Loyens & Loeff en het allerbelangrijkste: boven de bar staat de schuingedrukte zin *Espresso: Love At First Sip* in neon letters. Ik zie gewoon al een type voor me die de *freelance creative copywriter* was en deze zin verzon. Maar eerlijk, dat is ook een voordeel aan dit soort grote bedrijven: aan alles is gedacht. Op een andere verdieping zit een *salad bar* met *cold-pressed juices*, op elke verdieping zijn gezonde *vending machines* en er is een bedrijfsrestaurant op de bovenste verdieping met elke week een andere gastchef. Sorry maar, *goals!* Dan zul je net zien dat op de vrijdagmiddag alles wat níét op de schijf van vijf staat door ieders neus wordt geboord middels een sleutel, maar goed, dat moeten we nog maar eens zien, plus: *it's all about the balance!*

'Hi, wat kan ik voor je doen?' Mij, schat. De barista is een knapperd. Ik krijg het er warm van. Met hem zou ik wel even de meditatieruimte in willen duiken, want ja, mensen, die is er ook. Even bij de les blijven, Marie.

'Hey.' Ik probeer nonchalant op mijn lip te bijten, maar het komt denk ik over alsof ik een allergische reactie heb. 'Zou ik van jou...' Nu streel ik met mijn handen de toonbank. Christus, ik moet echt kappen. Soms kan ik het niet helpen, als ik oog in oog sta met een knap figuur. De jongen inspecteert vooral mijn gedrag. '... een americano mogen en een cappuccino?'

Hij knikt. 'Wat voor melk wil je?'

Hoe langer ik niet heb gewipt, hoe makkelijker je mij onder de indruk kunt krijgen. De manier waarop hij het woord *melk* uitspreekt, doet iets met m'n onderbuikgevoel. Je weet wel, als je in de auto zit en *full speed*

een heuvel afgaat. Dat voel ik nu, dát veroorzaakt deze latte-god.

‘Wat heb je allemaal?’ Alsof ik niet donders goed weet dat ik een cappuccino met havermelk wil.

‘We hebben koe, uiteraard. Eh... amandel, haver, kokos, erwten, hennep, soja, cashew, rijst, spelt, quinoa... Tja, we hebben eigenlijk alles.’

Zoveel keuze, maar ik weet allang wat ik wil. Ik wil hem. Ik grap: ‘Ik mis alleen nog moedermelk.’ Hij grijnst, gelukkig. Waar haal ik het lef vandaan om grove moppen te tappen bij een barista die ik niet ken? Ik voel me net een soort Katja Schuurman, die zit ook altijd zo lekker in haar chakra’s op een moment als dit. Zij en ik zouden sws *besties* zijn. Oké, nu is het echt klaar. ‘Nee hoor, geintje, zou ik een havercappu mogen alsjeblieft?’

Hij kijkt me aan alsof hij allang wist wat ik ging bestellen. ‘Tuurlijk.’

Ik kijk naar zijn naamplaatje. ‘Dank je, Maurits.’ Terwijl hij in de weer is met de melkopschuimer en ik zijn biceps subtiel heb geïnspecteerd, kijk ik nog wat rond.

Vanaf de 25e verdieping heb je een verdomd mooi uitzicht. Hier kan ik wel aan wennen. We (wij als bedrijf, hoor mij even) zijn omringd door grote spelers als ING, ABN AMRO, Deloitte, Rabobank, Amazon en ga zo maar door. In de verte zie ik De Pijp en de Rivierenbuurt (heb ik ook ooit gewoond, heel ongezellig als je het mij vraagt) en als ik nog verder kijk zie ik de contouren van de A’dam Toren en het Rijksmuseum. Ik zie mezelf hier al helemaal belangrijke telefoongesprekken voeren terwijl ik naar buiten gluur. Met wie ik dan bel weet ik nog niet, maar laat me even fantaseren. Ik kijk voor me uit, naar beneden, naar boven. Misschien zie ik wel een vliegtuig. Ik lach naar degene met wie ik telefoneer, ik beweeg met m’n handen, want dat is wat belangrijke mensen doen als ze bellen. Ik voel me hier als een vis in het water.

‘Marie Claire?!’

Ja? Dat ben ik. Ik word uit mijn dagdroom gehaald. Ik hijs mijn lolbroek weer aan. ‘Hoe weet je mijn naam, Maurits? Dat vind ik wel een beetje stalkerig hoor haha!’

Hij moet lachen. Het valt mij nu pas op dat hij een enorme spleet tussen zijn tanden heeft. Afknapper? Nee, het heeft wel iets. 'Die heb je net gegeven toen ik je bestelling opnam, slimmerd.'

Slimmerd... Hij flirt terug. Oké, ik weet genoeg. Dit wordt leuk en interessant, elke ochtend een koffietje bij Maurits. Die naam alleen al, het past goed bij mijn naam. *Marie Claire en Maurits*. Ja. Ik voel het wel.

'Tuurlijk, dank je. Werk zel!' Alsof ik een model ben dat op een catwalk loopt, vervolg ik mijn weg naar Reiniers kantoor. Uit nieuwsgierigheid kijk ik nog één keer achterom; zou hij mij gevolgd zijn met zijn knappe kijkers? Helaas is hij alweer bezig met een volgende klant. *Rude!*

'Kijk eens, Rein, een americano. *Classy*, hoor!' Ik stap naar binnen in zijn kantoor.

'Dank je wel, topper.' Hij wijst naar de stoel tegenover zich en trekt een lade open. Het nieuwsgierige aagje in mij vraagt zich gelijk af wat er nog meer in die lade zit. 'Allereerst! Kijk eens, hier is je nieuwe werktelefoon.'

Instant kippenvel, *not in a good way*. Het is een Android. Geen highlight op mijn hoofd die content gaat maken met een Android, sorry. Ik schuif het gloednieuwe doosje terug zijn kant op. 'Reinier. Ik waardeer dit cadeau enorm, maar ik kan het niet aannemen.'

'Is er iets mis?'

'Ik gebruik geen Android.' Volgens mij denkt hij dat ik een grap maak.

'Kun je mij vertellen waarom?' zegt hij lachend.

'Nee, ik ben serieus. Ik vind dit echt heel lief, maar dan maak ik alle content voor de socials wel met m'n eigen telefoon. Het gaat gewoon tegen al mijn principes in.'

Reinier kan het hebben. 'Ik waardeer je eerlijkheid, maar leg het me even uit. Ik ben een boomer vergeleken met jou op dit gebied!'

'Als je content filmt met een Android-apparaat ziet het er gewoon uit alsof je het bij wijze van met een rekenmachine hebt gefilmd.'

Respectfully. 'Aan alle mensen met een Samsung of iets in diezelfde hoek: sorry. Ik houd gewoon van Apple. Persoonlijke voorkeur.

'Helder. Hé, heb je al nagedacht over leuke content-ideeën voor komende week?'

Hier was ik op voorbereid, *not*. Ik haal mijn laptop uit m'n Goyard-tas. Al mijn designer-items zijn trouwens nep hoor, ik heb een nummertje van iemand uit Shanghai. Ik hoef 'm alleen maar te appen welk item ik zou willen en hij maakt het na, echt iconic. 'Natuurlijk. Ik heb even een dekkje gemaakt met wat hersenspinsels. Vind je het goed als ik je even meeneem?' Hij knikt. 'Laat vooral weten als je vragen hebt, hè.' Ik open Canva en klik op een sjabloon waar ik tot op heden met geen enkele vinger aan heb gezeten. Het is weer even tijd om mijn *inner* Meerdijk-personage te channelen als de actrice die ik ben. 'Er is sowieso al één doel dat ik voor ogen heb, Reinier, naast *growth* natuurlijk. Ik wil consistentie creëren op jullie kanalen.'

Hij wijst naar me. 'Je mag "onze" kanalen nu zeggen, hè topper. *You're one of us now.*'

Oké, topper. Ik vind er wat van, collega's die elkaar *topper* noemen. 'Ik bedoel niet alleen het posten van minimaal vijf video's per week, maar er moet een rode draad in zitten. Tuurlijk moet er ruimte zijn voor het inspelen op de huidige trends, maar ik zie bijvoorbeeld een paar vaste content-items voor me die wekelijks terugkeren.'

Mijn eerste inspiratiepunt van de Canva-presentatie is de zin *TikTok-series are booming!*

'Ik zie een TikTok-serie voor me, deze kunnen we ook doorplaatsen op Reels, dus twee vliegen in één klap. Het zou geniaal zijn om een van onze jonge advocaten voor de camera te laten reageren op scènes uit *Suits* of zoiets. Als je *views* wilt, gaat dit honderd procent werken.'

Reinier zit ondertussen op zijn laptop te typen.

'Hallo?' Hij kan het hebben.

'Ja, nee, sorry. Ik zit gelijk Jermaine te appen omdat hij hier de aangewezen persoon voor is.'

'O, heel goed. Ten tweede: vakjargon maar dan Gen-Z. Stoffige

termen als *kort geding* en *piketdienst* uitgelegd op een vlotte en grappige manier.'

'Door wie?'

'Nou, door mij. Of door iemand anders van ons die dat leuk vindt.'

'Weet jij wat dat betekent dan?' Reinier grinnelt.

'Nee, maar dat kun jij mij prima uitleggen, topper. Verder. *Fit checks* doen het altijd goed. Lijkt me leuk om zo iets te doen met iedereen die hier strak in pak rondloopt, misschien kunnen we het combineren met jullie prachtige marmeren lift want die is gewoon *aesthetic*.'

'Klinkt goed allemaal. Ik mis nog een *reality*-randje, wat echtheid. Een persoonlijke *touch*. Ik las laatst op LinkedIn dat dat belangrijk is als bedrijf zijnde.'

'Geduld is een schone zaak, hè Rein, daar wilde ik net over beginnen –' Gelul, maar prima. Ik zwets wel verder.

'We moeten op onze Insta-stories en TikTok gewoon open zijn naar onze volgers.' Terwijl ik aan het praten ben weet ik eigenlijk niet eens wat mijn volgende zin zal worden, maar op een of andere manier rolt de lariekoek gemakkelijk over mijn tong. 'Denk bijvoorbeeld aan video's over wat mensen eten tijdens de lunch. Welk wetsartikel beschrijft het best je *mood*? Of voor op een vrijdag: wie er volgens iedereen het eerste is op de vrijmibo?' Wat zit er toch veel inhoud in die duimen van mij. Ik zuig er altijd wel wat bruikbare informatie uit. Erg handig.

'Volgens mij weet jij heel goed welke kant je op wilt met onze kanalen, Marie, ik vertrouw je volledig. Daarom hebben wij je ook aangenomen. Ik zou zeggen: pak die camera en ga lekker aan de slag. Mocht je iets van mij nodig hebben, weet je me te vinden. En o ja! Leuk die vrijmibo-content hoor, maar kijk op dat soort momenten wel even uit met wat je post. Het kan hier soms nog weleens... uit de hand lopen, zeg maar. Haha.'

Uit de hand lopen? Zouden die juicy verhalen dan echt waar zijn? Iedereen ziet er hier zo netjes en ingetogen uit. Tuurlijk, we houden allemaal van een drankje. Maar ik zie het hier nog niet zo snel uit de klauwen lopen. Maar goed, wie ben ik. Ik werk hier net. We gaan het

zien vrijdag. 'Helemaal top, Rein. Komt goed. En jij weet mij ook te vinden, hè. Trouwens, waar ben ik eigenlijk te vinden? Waar kunt ik werken? Krijg ik ook zo'n mooi kantoor als jij?' Ik grap uiteraard.

'Eén verdieping naar beneden. Je hebt Daphne en Cheyenne ontmoet, toch? Je kan bij hen aan het bureau een plekje zoeken! Beneden rouleert iedereen een beetje.'

Helemaal top. Ik huppel z'n kantoor uit.

Ik arriveer bij de dames. 'Hey girls!' Daphne is letterlijk haar nagels aan het lakken terwijl de desktopversie van WhatsApp openstaat. Cheyennes laptop staat op een dik koffietafelboek van Tom Ford. Iconic. Love deze *work vibe*! 'Hey schat! omg zo gezellig. Ga lekker zitten.' Ze maken het zichzelf erg comfortabel hier. Het blijft niet alleen bij markers in pasteltinten en beige post-it's. Nee, ik zie bureaus die luxueus zijn ingericht. Geurkaarsen, handcrème van Aesop, een weckpot met gezonde snacks, kristallen, een *journal*, *hand sanitizer* en een gouden metalen doosje waar lucifers in zitten.

Cheyenne schuift haar stoel naar achter en wijst naar een mini Smeg-koelkast die onder haar bureau staat. 'Deze *mini fridge* is nu ook van jou, Marie.' Ze doet 'm open; hij is volledig gevuld met miniblikjes cola zero. 'Dit is echt fantastisch.' Ze pakt haar Stanley-cup, waar de aanbevolen dagelijkse hoeveelheid aan water met gemak in past. 'Deze komt natuurlijk goed van pas op vrijdag, hè schat, dat begrijp je.'

Daphne blaast op haar nagels. 'Soms al op donderdag, hoor, dan vullen we rond een uurtje of twee deze units met prosecco of pinot grigio. Hoeft verder niemand anders te weten.'

Ik had niet per se verwachtingen van mijn eerste dag, maar ik vind het nu al leuk. 'Daarom hebben jullie die ontielig grote drinkbekers. Ik ga stuk. Waar willen jullie me hebben?' Het bureau is groot genoeg voor zes man.

'Schat, waar je wilt. De rest in het kantoor wisselt vaak van plek, maar aan deze tafel heb je vaste plekken; eigenlijk hebben we onbewust deze plek geclaimd. We zijn geen *mean girls* hoor, maar

soms wordt men wat gek van ons gekakel, dus kiezen onze collega's liever een wat stiller plekje.

'O, dat vind ik alleen maar gezellig, hoor!' Denk ik? Ik installeer mezelf op de hoek en laat een tafel vrij tussen mij en Daphne om wat ruimte te creëren.

Aan het werk dan maar! Het eerste punt op mijn to-dolijst is het uitschrijven van een aantal contentplannen. Zodra ik dit allemaal helder voor mij zie, kan ik hiermee aan de slag en ga ik eens wat views en volgers binnenslepen voor deze juridische contentwoestijn. Zo moeilijk zal het niet zijn om viral te gaan, toch? Reinier wees me er ook op dat hij vanaf nu een wekelijks Excel-overzicht wil hebben met alle statistieken, de *engagement rate*, *likes* et cetera. 'Dan kunnen ze het daar hogerop ook in de gaten houden!' zei hij.

Prima hoor. Ik voeg 'Excel-tutorial kijken' dan ook maar even toe aan mijn agenda, want als er één programma is dat ik niet begrijp, is dat het wel.

Na een aantal uurtjes in mijn scherm te zijn gedoken, hoor ik wat geknaag door mijn koptelefoon heen. Ik denk eerst dat het hoort bij de *brown noise experience* op YouTube, die ik regelmatig opzet als ik focus nodig heb. Als ik opkijk en Daphne een zak wortelen zie wegwerken, leg ik de link. Ik schuif m'n koptelefoon van één oor af. 'Eet smakelijk, schat!'

Ze schuift de zak mijn kant op. 'Neem ruim, lieverd. Ja, je vraagt je vast af waarom ik een kilo van deze oranje penen zit weg te werken, maar ik wil even wat meer caroteen in m'n lijf. Dat schijnt hierin te zitten en zorgt voor een mooie *tan*, snap je? Zag ik op TikTok.' Cheyenne doet haar oortjes uit. 'Daph mag van zichzelf niet meer naar de zonnebank. Dus nu doet ze zich graag voor als Amerigo en hapt ze de wortels lekker uit het vuistje.'

Een van mijn grote kwaliteiten is het geven van stille hints. 'Weet je, Daph, ik heb recent een juicer gekocht. Dat is echt zó chill. Als je die wortels daar nou doorheen gooit. Appeltje, citroen en gember erbij,

nou, dan ben je klaar hoor! Het bespaart je een hoop... geknaag. Zeg maar.'

Ze staart voor zich uit alsof ze hier nog nooit over na had gedacht en is duidelijk onder de indruk van mijn idee. Zo makkelijk kan het gaan, hoef ik in ieder geval niet meer te verwachten dat ze dit soort fratsen nog een keer uithaalt. Kijk, ik ben heel coulant hoor, altijd vriendelijk ook. Maar als het aankomt op omgevingsgeluiden, heb ik toch wel een zelf geconstateerde, zware vorm van misofonie. Dat is natuurlijk erg handig als je op een kantoor werkt en je omringd bent met anderen! *Thank god for noise cancelling.*

Cheyennes telefoon gaat. Haar ringtone is oprecht het deuntje van dat ding in *Totally Spies*, het galmt ook op een bizar decibel-level door de kantoorruimte heen. Waarschijnlijk horen ze het op de etage hierboven ook. Cheyenne neemt op. Meeluisteren naar het gesprek is onvermijdelijk. Ik denk overigens ook dat zij een jaar of 25 geleden uit de foef van haar moeder is gekomen zónder voelspriet, want ze neemt ook nog eens het besluit om hem op luidspreker te zetten.

Ik hoor een licht panikerende stem door de telefoon heen. 'Schat?! *O my god*, ik heb echt even een 112'tje –'

Wat zou er aan de hand zijn? Ik zit op het puntje van mijn stoel.

'Weet jij hoe je glitter van je huid af kunt krijgen?'

Cheyenne vindt het niet erg dat we meeluisteren en kijkt ons lachend aan. 'Huh? Wat bedoel je? Waar zit het?' Ondertussen tikt ze met haar bordeauxrode tengels op het bureau.

'Ja, niet bij mij...' Het blijft eventjes stil. 'Renate, wat is er?' Inmiddels hangen we met z'n drieën om de telefoon van Cheyenne heen.

'Je weet toch wel die *body oil* met glitter?'

'Ja, van Sophia Mae?'

'Nee, Rituals!'

'Nou, zeg op! Wat is daarmee?'

'Nou, ik had die dus op toen Finn bleef slapen vannacht en nu zit z'n hele pik onder de glitter! Hij krijgt het er niet af en nu is hij in paniek.'

We schieten in de lach, maar proberen niet te veel geluid te maken. Cheyenne lacht hardop. 'Hahaha, schat. Even, no judgement, hè, maar ik dacht echt dat er iets héél ergs aan de hand was. Vind je het héél erg als ik hier geen oplossing voor weet aangezien ik mezelf nooit eerder in deze situatie heb begeven?'

Renate huilt en lacht tegelijkertijd. 'Ja, nee, dat snap ik ook. Ik weet gewoon even niet wat ik moet doen. Komt goed. Nou, heb jij ook weer een mooi verhaal voor op kantoor, hè, schat.'

'Laat je me weten hoe het afloopt? Sterkte daar, schat. Dikke kus!' Ze hangt op.

'Nou, Marie Claire, dat is dus mijn beste vriendin Renate. Die zul je nog wel een keer zien op een vrijmibo.'

Ik zoek mijn eigen plek weer op. 'Klinkt als een parel, hoor! Maar, chill? Zijn vriendinnen ook welkom op de borrel?'

'Zeker, het is bijna verplicht zelfs. Reinier heeft nog net niet "hoe meer zielen, hoe meer vreugd" op z'n rug getatoeëerd,' zegt Daphne.

Cheyenne kijkt raar op van een mail die ze binnenkrijgt. 'Zien jullie dit?'

Ik open mijn mail.

Onderwerp: *Reminder! Kledingvoorschriften binnen Van Zaal en Partners.*

Beste collega's,

Hopelijk heeft iedereen een fijn weekend gehad. In ieder geval een hele fijne start van de week toegewenst! Grijp ze bij de noten allemaal!

On a serious note. Wij hebben vandaag een aantal meldingen ontvangen bij hr over bepaalde kledingkeuzes van vrouwelijke collega's... Met alle liefde stuur ik een korte reminder over de kledingvoorschriften binnen Van Zaal en Partners! ;)

Hoewel wij binnen ons kantoor natuurlijk een jongvolwassen sfeer koesteren, blijven we in de kern een advocatenkantoor waarin professionaliteit, ook in uiterlijke keuzes, belangrijk is. We vragen jullie dan ook je kledingkeuze af te stemmen op een representatieve werkomgeving, zeker met het oog op klantbezoeken, interne meetings en de uitstraling van ons kantoor als geheel.

Wat betekent dit concreet?

- Vermijd uitgesproken korte rokken, doorschijnende stoffen en zichtbare lingerie.
- Mouwloze tops en blazers zijn toegestaan, zolang deze niet onder de categorie 'avondkleding' vallen.
- Kitten heels zijn prima, zolang de rest van de outfit passend is binnen een zakelijke context!
- Friendly reminder: Casual Friday is op vrijdag. Niet eerder ;)

We vertrouwen erop dat iedereen zijn, haar of diens gezonde verstand gebruikt en dat ik jullie hiermee voldoende heb geïnformeerd. Bij vragen of twijfels staan wij uiteraard open voor overleg. Ik zit op de 22e verdieping naast de meditatiekamer.

Met vriendelijke groet,

Chantal Frique - hr manager

Het zal toch niet. Oké, *not to make this about me*, maar ik denk dat deze mail een stille hint naar mij is, of is dat te ver gezocht? Ik *sniperde* toch al dat ik een paar blikken kreeg naar mijn outfit?

Daphne en Cheyenne kijken mij grijnzend aan. 'Hmm, over wie zou dit toch gaan?!' Daphne legt een hand op mijn schouder terwijl ze niet meer bijkomt. 'Schat, *no worries*. Dit moet ze gewoon sturen van haar afdelingshoofd. Sowieso vindt ze jouw outfit gewoon *slay*, hoor.' Ergens troostend wat ze zegt, maar gênant? Zeker.

Nadat ik mijn eerste paar video's voor het kanaal heb opgenomen, *editing software* heb gevonden waar een kleuter nog een video in zou kunnen bewerken én de eerste video online heb gezet op onze kanalen, zit de dag erop. Het was me wat allemaal. Mijn eerste *scandal* is al een feit met die 'algemene' mail. Ik heb het al voor elkaar gekregen om een *office crush* te hebben. Mijn collega's knagen aan rauwkost terwijl ze op de luidspreker de gekste dingen tot in detail bespreken. Als mijn eerste dag al bewogen was, ben ik benieuwd naar de rest.

Ik ga ook maar een XL Stanley-cup bestellen, want ik denk dat het nodig zal zijn om deze op donderdag te vullen met wat wijn. Cheyenne en Daphne gingen om 16:00 al weg 'voor een afspraak buiten de deur' oftewel pilatesles. Ik geef ze groot gelijk en zal deze ook zeker een keer *pullen*.

Ik pak mijn tas in en met een content gevoel fiets ik naar huis; wat een bewogen eerste dag. Diep vanbinnen was ik bloednervuus voor vandaag. Tuurlijk, naar de buitenwereld doe ik alsof ik alles weet en overal op voorbereid ben, maar ik had geen enkel idee wat ik me nou eigenlijk echt moest voorstellen bij een fulltimebaan en weet nog steeds niet wat ik aan het doen ben. Iets met *imposter syndrome* of zo.

Terwijl ik die verdomde hakken uit trap, die trouwens totaal niet lekker zitten, hoor ik Jazz al rommelen in de keuken. 'Daar is ze hoor, mijn zakenvrouw!' Ze staat gyoza's te vouwen. Echt, deze vrouw, *I love her*.

Ik geef 'r een knuffel. 'Hier is ze.' Ik zucht uitbundig en neem plaats aan het kookeiland.

Jazz trekt een fles wijn open. 'Ik had nog een bon van de wijnwinkel, ooit van een klant gekregen. Ik dacht: vanavond ga ik eens een mooi flessie halen om jouw eerste dag te vieren, schat.'

'Wat heerlijk. Je bent veel te lief. Nou, ik kan wel een glaasje...' – ik draai het label naar me toe – '*Chenin Blanc* uit Paarl gebruiken. Wat. Een. Dag.'

'Positief of negatief?'

Ik praat Jazz bij terwijl ze het avondeten voor ons afmaakt, waar ik erg dankbaar voor ben want verder dan een Knorr Wereldgerecht kom ik tot nu toe nog niet. Ze vertelt me ook over haar dag en het event waar ze moest werken, waar alleen maar foto's van de appetizers werden gemaakt voor op Instagram Stories maar geen enkele hap daadwerkelijk gegeten werd.

'Jeetje, schat. Geen *kitten heels* meer dus?'

Ik prop een gyoza in mijn mond. 'Nou, die mochten juist blijven. Alles mag, zolang het maar niet op uitgaanskleding lijkt. Hoe weet ik nou wat dan wel en niet mag?'

'Luister, liefje, ze gaan je echt niet ontslaan om wat je daar draagt. Het is tenslotte geen 1900 meer. Deze storm zal na het weekend wel weer gaan liggen, dan hebben ze wel weer een nieuw schandaal waar ze op moeten focussen, joh. Over focus gesproken: wij moeten het even over die hospi hebben. Ik heb echt twintig ongelezen DM's. Jij?'

Ik pak m'n telefoon erbij en open Instagram. 'TWEËËNVEERTIG. *Holy fuck*, waar moeten we dan beginnen?' Ik scrol door de berichten

@zoeysuniverse111

Hey, ik voel echt een hele sterke energie bij jullie huis. Benieuwd of wij als huisgenoten ook op dezelfde frequentie zitten <3 X

@sabinevanderligt

Hee Marie Claire! Ik zag jullie oproep, mijn naam is Sabine (27) en ik houd van salsadansen en koken –

@rutgerdereigerr

Yo Marie Claire! Hebben jullie ook ruimte voor wat extra testosteron in huis of –

@ingegroothuis61

Goedemiddag Marie Claire, ik ben de moeder van mijn lieve Isa. Ze is 24, werkt als vakkenvuller bij –

@jetteweteringsz

Hoi! Mijn naam is Jette, ik werk in de PR en jullie huis is echt zó mijn vibe!

@Mills1997

Hee Marie Claire, ik en m'n naaktkat Mila (heel chill beestje hoor) zoeken samen een nieuw huisje.

@esmeelanus

Girl, als jullie huis op Tinder zou staan?! INSTANT SUPER LIKE! XXXX

Mijn god. 'Oké, ten eerste: negen van de tien berichten zijn walgelijk, opdringerig of allebei. Ten tweede? Ik ga niet vijftig man uitnodigen in ons huis!'

Jazz maakt een kalmerende beweging met haar handen. 'We kunnen er toch een stuk of tien uitnodigen? Dan doen we twee shifts van maximaal een uur of zo. Daar zal toch vast iemand tussen zitten?'

'Oké, maar hoe maken we dan een selectie uit al die mensen in onze inbox? Sorry hoor, ik heb ook nog nooit een hospi georganiseerd, dit is allemaal nieuw voor mij.'

'Heel eerlijk? Scannen. Het is heel erg, maar het is ook een beetje een vleeskeuring. Gewoon kijken naar de profielfoto en de eerste twee zinnen van hun betoog lezen, dan weet je vaak al genoeg.' We scrollen en swipen door de talloze berichten. 'Wat vind je van haar?' Jazz laat

een foto zien van een meisje dat met een oudere man poseert voor de Eiffeltoren.

‘Leuk, ziet er aardig uit! Had ze een leuk berichtje gestuurd?’

‘Ja, helemaal prima. Zal ik haar uitnodigen dan?’

‘Ja, doe maar. Hé, en deze chick ziet er ook best chill uit, alleen is ze wel een beetje spiritueel volgens mij. Wat vinden we daarvan?’ Ik laat het account zien van @zoeysuniverse111. Haar feed is gevuld met foto’s in tempels, *yoga retreats* en video’s waarin ze met tarotkaarten in de weer is. ‘Kijk, ik heb er zelf niet zoveel mee, maar sta er op zich wel voor open. Ik ga in ieder geval niet iemand daarop afrekenen. Als ze chill is, is ze chill. Nodig haar ook maar uit. Toch?’

Aangezien de hosi kort dag is (morgen – thanks, Lex) zijn er wat ‘eerste keuzes’ die het helaas niet redden. Graag of niet, *girls*. We zijn genoodzaakt door te scannen en nog wat meiden te berichten en komen uiteindelijk tot een lijst met elf genodigden.

‘Oké, wat kan ik doen voor morgen?’ Jazz loopt naar de koelkast en laat vol trots de inhoud zien. ‘Ik zei toch dat niemand wat at op dat event waar ik vandaag moest werken? Ik lijk wel gek als ik het in de prullenbak had geflikkerd. We hoeven in ieder geval geen happen te halen voor morgen.’

‘Nou, geweldig, dat is een zorg minder. Wijn hoeven we niet te halen want die nemen ze zelf mee. Ik zal nog even snel een stofzuiger en een dweil door het huis heen halen na m’n werk en dan zijn we *all set*, toch?’

7. De meterkast

Ik heb vandaag mijn eerste thuiswerkdag, inclusief een catch-up call met Reinier en de coo, die mij graag wil ontmoeten. Ik heb 'm even gegoogeld. Melchior Steegeman. Hij heeft een vrouw, twee zoons en is aan z'n gladde kop te zien iemand die weleens buiten de lijntjes van z'n huwelijk kleurt. Op de site elitairejuice.nl, waar ik tot op heden nog nooit van had gehoord, kom ik de volgende kop tegen: '*coo groot advocatenkantoor gespot met high end escort in Izakaya*' en worden mijn vermoedens bevestigd. Afschuwelijk voor die vrouw en kinderen. Hoe dom ben je ook. Waarom denken witte cismannen toch al-tijd dat ze óveral mee weggkomen? En daar moet ik straks mee gaan lullen. Zin in! Kaken op elkaar en lachen naar het vogeltje.

Het regent pijpenstelen vandaag, wat ik eigenlijk heerlijk vind, dan kan ik me goed afzonderen en focussen. Ik heb namelijk genoeg te doen vandaag, want naast de hospi heb ik de afgelopen dagen op kantoor heel veel content geschoten voor de komende week, wat betekent dat ik lekker mag gaan editen. Moet wel lukken met een tutorial hier en een blauwlichtbril daar. Ik begin er steeds beter in te worden, hogere wiskunde is het niet. Het is ook niet alsof ik een *cinematic editor* ben. Terwijl ik m'n koffiebonen aanvul zodat ik genoeg benzine heb om de dag door te komen wordt er aangebeld. Ik loop naar de gang en zie op het scherm een wildvreemde man staan. 'Hallo?' Er staat KPN op zijn shirt.

'Mevrouw, KPN. Glasvezelcontrole. Er is een storing gaande deze week en ik wil even controleren of uw modem nog in orde is, anders krijgt u een nieuwe van ons.'

Sorry maar... *sketchy*? 'Uhm, momentje, meneer.'

Marie Claire: Zou er iemand van de KPN langskomen?!

Jazz: Shit, sorry, vergeten te zeggen ;(

Marie Claire: Maakt niet uit, queen, maar dan weet ik het iig.

Jazz: Goed dat je t checkt xx

Ik sta ook precies nog in mijn pyjamashirt zónder bh en wil deze man geen gratis show geven. In mijn kamer fatsoeneer ik me gauw. 'Kom maar binnen hoor, meneer, drie trappen omhoog en dan bent u er.' Ik tuit m'n lippen in de spiegel die in onze gang hangt en doe mijn haar goed alsof er een date langskomt. Waarom eigenlijk?

'Goedemorgen, dame.' Hij heeft van die lijf grote werkschoenen aan waar bij elke stap die hij zet aarde vanaf valt.

Ik lach naar hem maar inwendig huil ik. Gelukkig moest ik sowieso nog schoonmaken voordat al die meiden vanavond komen. Ik scan zijn naamplaatje. 'Richard. Koffie?'

Richard scant mijn woonkamer en het lijkt erop dat hij dit meidenhuis wel interessant vindt. 'Heel attent, maar nee, dank u. Ik moet zo gelijk door. Waar kan ik uw modem vinden?'

Ik heb trouwens alleen havermelk in huis en ik schat deze man in als een type dat dat iets te woke vindt. 'Door de gang en dan naar links in de meterkast naast mijn bed.' Ik loop vooruit en laat hem zien waar hij moet zijn. Echt mega chill dat hij nu met z'n modderpoten mijn kamer gaat betreden, maar ik ben jammer genoeg niet zo iemand die de ballen heeft om er iets van te zeggen.

'Goed. Ik ben met een paar minuten klaar.'

Ik loop terug naar de keuken om uit ongemakkelijkheid maar een koffietje voor mezelf te zetten. Wat moet je anders als er een monteur in je kamer bezig is, praten over z'n jeugdtrauma's? Toch kan ik niet tegen al te lange stiltes in dit soort situaties. 'Gaat het goed daar?'

Er klinkt wat gerommel uit m'n kamer. 'Yes, zou u even kunnen checken of de verbinding werkt?'

Ik open TikTok en scrol door mijn *for you page* waar ik zonder

pardon in een *live* beland waarin een jongen van ik gok twaalf praat over crypto. 'Ja, het werkt hoor!'

Richard komt stilletjes de woonkamer binnengelopen met zijn toolbox en steekt zijn duim op. 'Nou, dan ga ik er maar van tussen.'

Ik trek de deur voor hem open en bedank hem vriendelijk. 'Werk ze vandaag!'

Hij knikt lichtjes en vertrekt. Lekker kort van stof, Richard!

Ik ga maar even poolshoogte nemen in mijn kamer, kijken wat de schade is. Mijn god. Óveral modderpoten en niet eens het fatsoen om de meterkast te sluiten. *Men*. Plots schiet er een gedachte door mijn hoofd, een vreselijk besef. De meterkast. Die kast is niet alleen de plek waar ons modem staat, maar ook de plek waar ik bepaalde accessoires bewaar. Speelgoed voor volwassenen, zeg maar. O, wat vreselijk. Die man. Toen ik hier kwam wonen heb ik al mijn vibrators, m'n Satisfyer, handboeien, cockrings, verschillende soorten glijmiddel en massage-oliën in één HEMA-mandje geflikkerd en daar neergezet. Een mandje. Zonder deksel. *Open to the fucking public*. Er komt toch niemand, dacht ik. Tot vandaag. O man, arme Richard. Daarom kwam hij zo stilletjes en beduusd de kamer uit. Nu snap ik het. Die arme *middle aged white man* heeft de schrik van z'n leven gekregen. Heeft waarschijnlijk zelf ook een dochter en twijfelt nu aan al z'n levenskeuzes.

Het klinkt nu trouwens alsof ik een of andere dominante meesteres ben met een hele collectie aan pikante items, maar ik was ooit op een *ladies night home party*. Vraag me niet waarom, maar ik heb toen in een lamme bui alles gekocht wat die vrouw aanbood en het daarna nooit meer aangeraakt. M'n Satisfyer is echt de enige die niet onder het stof ligt, maar de rest van de apparatuur: niks tegen, maar niet helemaal mijn ding. Als Richard nog geen trauma's had, heeft hij die nu wel. Ik moet er ook een beetje om lachen. Het is natuurlijk doodnormaal om dit soort materiaal in huis te hebben, niks mis mee. Ik vind het zelfs gezond om je eigen behoeftes te vervullen. Niks om je voor te schamen. Ja, ik heb nog geen partner, dus dan neem ik het heft maar in eigen handen

wanneer nodig. Met mijn niet-preutse vriendinnen heb ik het er weleens over, hoor. Maar zo'n Richard... ik had scherper moeten zijn en zijn ogen moeten sparen. Dit krijg ik niet meer uit z'n geheugen. Sorry, topper.

Twee minuten voordat de meeting begint, klik ik op de Google Meet-link die Reinier mij vanochtend heeft gemaild. Ik weet dat te laat komen een van mijn specialiteiten is, dus probeer ik in zakelijke sferen echt vaker mijn best te doen om dat te vermijden. Een *catch-up call*. Nou, ik ben benieuwd. Reinier komt als eerste de call in.

'Hé topper! Alles goed? Heb je zin in de vrijmibo?'

'Goedemorgen, Marie! Nou, dat kan ik beter aan jou vragen, het is tenslotte je ontmaagding!'

O, van dat woord krijg ik toch zó de kriebels. 'Ja, ik ben benieuwd hoor! De meiden zitten het al de hele week te hypen.'

'Mooi! Ah, daar is Melchior. Voordat ik hem naar binnen laat: hij wil graag "meneer Steegeman" genoemd worden, dan weet je dat.'

Ik ben even in shock. Wat zijn dit voor conservatieve praktijken? Voordat ik iets kan zeggen komt hij de meeting in.

'Reinier, hoe is het, kerel?' Ze lullen met elkaar over mannendingen en welke 'prachtige wijnen' hij gister had besteld in, je raadt het niet, het Izakaya. Je zou denken dat iemand leert van z'n fouten, maar nee, natuurlijk niet. Voor mijn gevoel maak ik niet echt deel uit van dit gesprek. Alsof ik niet echt erkend word op bepaalde momenten. Op mijn andere collega's heb ik niks aan te merken, maar deze 'meneer' krijgt het wel voor elkaar om een bepaalde sfeer te creëren. Het is knap hoe dit soort figuren zo ver verwijderd zijn van de realiteit.

Na een aantal minuten word ik weer 'gezien'. 'Zo, Marie Claire. Leuk je via deze weg te ontmoeten. Hoe bevalt je eerste week?' Zo te horen aan z'n stem heeft hij ook een kilo aardappelen doorgeslikt.

'Insgelijks, Melchior. Het bevalt goed hier, ik heb het onwijs naar mijn zin en kan het ook erg goed vinden met mijn collega's!' antwoord ik politiek correct.

‘Meneer’ trekt zijn wenkbrauw op, Reinier kijkt ook geschrokken naar zijn scherm. Ik weiger toe te geven aan zijn groothedswaanzin en als dat mij de kop moet kosten, prima. Ik denk alleen dat deze man mijn grote bek wel kan waarderen, misschien om de verkeerde redenen, maar goed. Zolang ik niet al te vaak met deze figuur hoef te schakelen, vind ik het best.

‘Ik hoorde van Reinier al dat de socials in een stijgende lijn verkeren sinds je bij ons bent aangesloten. Dat doe je goed. Hoe wil je de content op onze kanalen vernieuwend houden de komende tijd? Ik ben verder geen expert op dit gebied natuurlijk, maar ik kan me voorstellen dat het leuk is om telkens iets nieuws te blijven zien.’

Zónder enkel pardon zie ik op mijn scherm Jazz in haar lingerie mijn kamer binnenlopen. Ik verstijf. ‘Goedemorgen schááát, mag ik jouw Stieglitz –’

Ik draai me om en als blikken konden doden, lag zij nu tussen zes planken. Ze realiseert zich wat er gaande is terwijl ze digitaal oog in oog staat met mijn fucking baas en afdelingshoofd. Ik doe mijn camera uit. ‘Heren. Uhm, sorry. Dat is het, eh, nadeel van thuis werken. Excuus. Mijn huisgenoot moet ook nog even wennen aan het feit dat ik nu fulltime werk. Sorry.’

Gelukkig kunnen de mannen erom lachen, maar holy shit, als je denkt dat het niet erger kon?

Jazz: SORRY! SORRY! SORRY!

Marie Claire: 😞.....

‘Waar waren we gebleven? O ja, vernieuwing. Marie Claire?’ Reinier pakt de draad weer op.

‘Ja, excuus. Nogmaals. Uhm, vernieuwing. Ja, ik heb met Reinier al een aantal concepten doorgelopen de afgelopen week. Deze heeft hij goedgekeurd en een deel hiervan heb ik al uitgewerkt en gepubliceerd. Dit wordt ook goed opgepakt, wat leuk is om te zien. Ik zal elke

maandag bij Reinier de wekelijkse concepten pitchten en in samenspraak hiermee aan de slag gaan. Zonder vernieuwing zullen we ook niet groeien, dus ik zie zeker in dat dit essentieel is.’ Ja, ik kan echt heel goed uit m’n nek lullen, dat blijkt maar weer. ‘Zullen we trouwens nog even de laatste cijfers doornemen, mannen?’ Ik open Clout Chase, ons contentsysteem, en deel mijn scherm. ‘Zoals jullie zien werken de “Gen-Z vakjargon”-video’s erg goed tot nu toe. Ook de reactievideo op een scène uit Suits door onze collega Mike heeft het erg goed gedaan. Die zit al op de 250.000 weergaven en hij blijft stijgen. Daarnaast heb ik nog een video gemaakt van onze gezonde cateringvoorzieningen, wat 30.000 mensen ook erg interessant lijken te vinden. Ik ben eigenlijk erg tevreden met de eerste resultaten die binnenkomen. Hoe denken jullie daarover?’

Melchior is onder de indruk en ook Reinier geeft me een contente blik.

Na het bespreken van de cijfers praten de mannen nog even door over hun komende weekendplannen. Het komt eigenlijk op hetzelfde neer. Ze gaan beiden golfen, Melchior alleen op een ander continent. Classic. Zou hij een eigen jet hebben? Ik open Google even en val met mijn neus in verschillende juicy artikelen.

Mijn eerste zoekterm geeft direct antwoord.

‘Melchior Steegeman privéjet’:

 Quote Magazine – ‘De Zuidas op 10.000 voet hoogte: Melchior Steegeman gespot in nieuwe privéjet?’

 BusinessInsider.nl – ‘Melchior Steegeman: Van toga naar take-off – Dit is hoe de coo van Van Zaanen & Partners zich laat vervoeren.’

 Elite Latest – ‘Kocht topadvocaat Melchior Steegeman een jet op de zaak? Dit zegt zijn parkeerplek op Schiphol over Melchior Steegeman.’

Hoeveel verdient deze man dan wel niet?

‘Vermogen Melchior Steegeman’:

 FD Law – ‘Vermogen Zuidas-coo flink toegenomen en dit is waarom:’

 FD Insider – ‘20 miljoen en tellende: zo investeert Melchior Steegeman zijn geld.’

 Zuidas Updates – ‘Vermogende Steegeman schaft privéjet aan én boetiekhôtel in Basel.’

Mijn mond valt open; wat zou zijn banksaldo zijn? Even. Hóé chill als je miljoenen op je pas hebt staan. Ik zou het wel weten, hoor, ik pak m’n SUITSUIT en vertrek naar een warm land. Misschien wel Spanje, zoek ik daar een lekkere vent die me tapas wil voeren. Smeer ik me af en toe in met SPF50 inclusief bronzer. Ga ik af en toe op z’n padron-peper zitten. Heerlijk hoor.

De mannen zijn plotseling gestopt met praten. Ik klik Google weg en zie op mijn scherm twee verbaasde gezichten. Of ik het delen van mijn scherm nog aan had staan? Zeker.

‘Marie Claire, deze vragen kun je ook aan mij stellen, hoor. Ik zit tenslotte voor je neus!’

O mijn god. O. Dit is erg. Hoe dóm kun je zijn. Ik gebruik Google Meet ook nooit, tijdens m’n studie gebruikte ik weleens Teams. Weet ik veel hoe dat werkt? Wat een boomer-actie. Ik verstijf van de schaamte die door mijn lichaam raast. Het enige wat ik kan doen is doen alsof ik vastloop; wat moet ik anders zeggen? Ik pauzeer alle bewegende spieren in mijn gezicht en houd mijn adem in.

‘Marie Claire?’

Nog heel even volhouden.

‘Ik denk dat ze eruit ligt.’

Buiten het zicht van de camera druk ik mijn laptop uit. Zo. Opgelost?

8. Horror-hospi

Ik heb een Franse slag door het huis gehaald met een stofzuiger waarvan ik me afvraag wanneer de laatste keer was dat we de zak hebben vervangen en een dweil waar een ecosysteem uit groeit. Toen ik hier kwam wonen heb ik geprobeerd een schoonmaakrooster te initiëren, maar na drie weken werd daar niet meer naar omgekeken. Lex was natuurlijk nóóit thuis want die zat alleen maar op d'r vriend of op die plakker uit de douche (*forever trauma*). En Jazz, ja. Jazz kan gewoon heel goed koken en daar blijft het bij. We hebben nu gewoon een soort ongeschreven regel dat ik het huishouden bijhoud wanneer nodig en Jazz het eten fixt. Top geregeld, toch? Als ik straks m'n *cashflow* op orde heb, ga ik wel een balletje opgooien om een schoonmaker in te huren. Gewoon één keer in de twee weken of zo. Tijdens het schoonmaken kom ik nog weleens wat tegen. Een krokante sok onder de bank, een verhard zakje M, een verloren maiswafel of wat dacht je van een afgekloven *chicken wing*? Ik kijk nergens meer van op. Het is in ieder geval weer helemaal spic en span, voor zover dat mogelijk is met de beperkte middelen die we in huis hebben.

'Oké, dus wie komt er met de eerste shift?' vraagt Jazz. Ik grijp naar een appetizer en pak m'n notities erbij. 'Hé, houd je wat over voor onze gasten?!' Met een volgepropte mond lach ik naar haar.

'Ik heb de shifts voor het gemak even verdeeld in meiden die al binnen de Ring wonen en degenen die van buitenaf komen.' Jazz kijkt me aan terwijl ze de laatste flessen spa en fris van het balkon af haalt en koud zet in de koeling.

'Voor het gemak? Waarom is dat gemakkelijker?'

Ze trekt een wenkbrauw op. 'Nou ja, dat is toch echt een ander type mens. Iemand van buitenaf. Het is toch overzichtelijk om dat gescheiden te houden?'

Zij is zo naïef dat ik het soms niet kan laten om met 'r te sollen. 'Je zit mij te fucken hè?' Ik schiet in de lach.

‘Oké, shift 1: die Juliette met die profielfoto op een festival, *clearly* aan de pillen. Bella, die momenteel in Bolo (Bos en Lommer) woont en daar heel graag weg wil. Goeie binnenkomer –’ Jazz steekt haar hand uit naar me. ‘Hoi, ik ben Bella! Ik heb gewoon een dak boven mijn hoofd, maar als ik bij jullie kom wonen is mijn yogastudio dichterbij!’ De voorpret is nu al heerlijk. ‘Dan hebben we nog Valerie, die woont nog bij d’r ouders –’

‘Hoe oud was ze?’

‘Ja, drieëntwintig, eigenlijk net te jong maar ze zag er wel leuk uit. Dan hebben we nog Lisa en Maud, die beiden een lange tekst hadden gestuurd waar eigenlijk heel weinig info in stond. Dat is dan shift 1. En in de tweede shift komen: Sophia, die bij de Cafecito om de hoek werkt, wat in ons voordeel kan zijn. Zoë, die spirituele. Shannice, komt uit Hippolytushoef. Ik moest even zoeken of dat echt bestond en zo ja, waar het zich bevindt, maar goed. Het feit dat die arme meid bereid is om drie uur te reizen met de trein vond ik al voldoende. Louise, die tennist heel hoog, zit daardoor veel in het buitenland. Jo, net afgestudeerd en *open to work* op LinkedIn en als laatste Floor. Over Floor weet ik eigenlijk niks behalve dat ze blond haar heeft. Haar berichtje was vrij kort, maar dat was ergens wel verfrissend tussen al die lappen tekst waar ik mezelf doorheen moest werken.’

Op de een of andere manier word ik ondertussen als een magneet naar de koelkast getrokken. ‘Is deze nog goed, denk je?’ Ik ruik aan de Chenin Blanc van eerder deze week.

Jazz komt naar me toe en ruikt inspecterend. ‘Beetje zuur, maar je kunt het proberen!’

Om halfzeven stipt luidt de deurbel en loop ik naar de gang om de eerste hospitant welkom te heten. Op het scherm van de intercom zie ik een meid met donkerblond haar en een zonnebril op. Ze lacht licht ongemakkelijk naar de camera. ‘Hi! Juliette. Ik kom voor de hospi.’

Ik wijs haar naar boven en wacht haar warmpjes op bij onze voordeur. ‘Hé, wat leuk dat je er bent!’

Ze geeft me een knuffel alsof we al jaren vriendinnen zijn. Houd ik op zich wel van, beter dan een formele hand. ‘Naa! Zó gezellig dat ik mocht komen!’ Ze heeft twee flessen witte wijn meegenomen en ik herken direct waar ik mee te maken heb. Dit is de goedkoopste fles wit in het assortiment van de Dirk. Dit is vloeistof waar je mensonterende katers van krijgt na een beperkt aantal glazen. Dit. Is. *Chateau Migraine*. Tuurlijk laat ik dat niet merken, ze bedoelt het vast goed.

‘Nou, leid me even rond.’ Gebiedende wijs, houd ik niet van. ‘Waar is de vriezer? Dan leg ik ze even koud!’

Jazz loopt op Juliette af en geeft me een blik van een milliseconde. We denken hetzelfde. Dit is een figuur. ‘Hi Juliette! Ik ben Jazz, welkom!’ Ook zij geven elkaar een knuffel. *Just smile*, Marie Claire. De bel gaat ondertussen, wederom.

‘O, ik doe wel even open, hoor!’ Juliette loopt naar de gang alsof ze haar verhuizing al heeft doorgegeven aan de gemeente Amsterdam.

‘Wat de fuck? Staat zij strak of zo?’ Jazz en ik verlagen ons stemniveau. ‘Je zou het bijna denken. En die wijn, schat. *I can’t*.’ We gaan nu al helemaal stuk samen.

Juliette komt terug de woonkamer in met twee meiden die elkaar, denk ik, zijn tegengekomen bij de voordeur beneden. Ik bespeur dat zij ook niet helemaal begrijpen wat hier gebeurt en dat het voor hen onduidelijk is wie hier nou wonen. Als ik mijn vooronderzoek mag geloven zijn het Lisa en Valerie.

Ik stel me voor. ‘Hi meiden! Ik ben Marie Claire, leuk dat jullie er zijn.’ Ze hebben beiden een tas van een slijterij in hun hand. Iets wat ik kan waarderen, ze hebben moeite gedaan.

‘Nou, zó grappig. Wij kwamen elkaar toevallig tegen beneden en we kijken elkaar aan van: *waar ken ik jou van?* Blijkt dat we vorige maand óók samen op dezelfde hospi waren,’ zegt Lisa. ‘Jaa, echt, *what are the odds*. Jullie hebben trouwens echt zó een leuk huis, echt mega unieke meubels ook. Waar is die kast van?’ Ze wijst naar de vitrinekast waar onze verzameling van verschillende wijnglazen in staat. Jazz en ik kunnen er nog weleens een handje van hebben om een glas of twee mee te pikken als we op het terras zitten. Sorry hoor, *sue me*.

‘O, gewoon van IKEA!’ Alles is van IKEA hier, maar fijn dat het toch uniek oogt. Of ze is aan het slijmen, kan ook.

‘Zal ik jullie wijntjes even koud zetten, meiden?’ Juliette grijpt de slijterijtassen uit de klauwen van die arme meiden en loopt naar de keuken. De bel gaat weer.

Ik zie Juliette alweer met die tassen koers zetten richting de gang,

maar ik steek er een stokje voor. Ze moet even dimmen hoor. Ik spring ervoor. 'Ik doe wel open. Juliette, zet jij de wijnen maar koud!' Tja, als ze dan toch bezig is. Op het scherm van de intercom zie ik Bella uit Bolo. 'Haaai! Sorry dat ik wat later ben.' Al hijgend en puffend komt ze naar boven. 'Dit is dus de reden waarom ik weg moet uit Bolo, hoor! Ik kom óveral bezweet aan omdat het zó'n lange tocht is.' Ze steekt haar hand uit.

'Hi! Marie Claire. Hoe ver is het fietsen dan?'

Ze geeft me een klamme, slappe handdruk. 'Hi! Ik ben Bella! Ja, twintig minuten. Echt zó ver!'

Nou, als dat haar perceptie is van een wereldreis, dan is haar bubbel erg klein, denk ik.

Er komt nog iemand naar boven lopen, het is Maud. 'Hooi! Sorry hoor, de deur stond nog open. Wat wonen jullie op een prachtige plek!' Ze maakt een leuke eerste indruk.

Nu we compleet zijn, zitten we met alle meiden in de woonkamer te kletsen. 'Mag er binnen gerookt worden?' vraagt Valerie.

Jazz en ik kijken elkaar aan. 'Liever niet! Maar we hebben wel een balkon hoor,' zeg ik.

Valerie stopt haar pakje sigaretten terug in haar tas en pakt een vape uit haar tas. 'Zo grappig, bij mijn ouders is dat echt geen probleem!' Nou, die muren daar zullen vast geel uitgeslagen zijn. Ze begint te lurken aan dat ordinaire ding, dat lijkt op een lipgloss. Die durft. Na elke zin die uit haar mond komt, neemt ze een hijs en blaast ze onbewust in mijn gezicht. Straks krijg ik nog een nicotinekick. 'Echt, ik zat in de burgerrups hiernaartoe en daarna pakte ik een ov-fiets –'

Ik onderbreek Valerie even. 'De burgerrups?'

'De trein, gekkie! Haha –' Ja, ik snap wat je bedoelt, schat, maar ik wist niet dat er types zijn die dit daadwerkelijk gebruiken in hun vocabulaire. '... maar ik dacht echt, dit is zó mijn buurtje. Ik zie mezelf al helemaal door de stad fietsen met Paco in mijn mandje.' Kijk, dit is dus ook iets wat ik niet trek. Mensen die andere namen laten vallen in een

gesprek en dan verwachten dat ik weet over wie het gaat.

‘Ah, is Paco je vriend?’ vraagt ik.

‘Paco is meer dan dat. Hij is mijn alles! Hij is mijn ruwharige teckel. Ik kreeg ’m van mijn ouders nadat ik vorig jaar geslaagd was voor mijn eindexamen.’

Ik verwerk even alle informatie die zojuist tot mij is gekomen, in combinatie met een walm *Watermelon Ice* die mijn gezicht aanraakt. Bella, die naast Valerie zit, is zelfs van haar à propos. ‘Gefeliciteerd nog!’ zegt Bella.

‘Aah thanks, superlief.’ Dus Valerie heeft een huisdier dat ze, als ik het goed begrijp, mee wil verhuizen? En nog erger, ze is vorig jaar geslaagd voor haar eindexamen? Ze was toch drieëntwintig? Hier klopt iets niet.

‘Valerie, hoe oud ben jij eigenlijk?’

Haar lach verdwijnt van haar gezicht en ze begint rood aan te lopen. Haar ogen worden gelijk waterig. Jazz, die aan het praten was met Maud, Lisa en Juliette, kijkt nu ook even mijn kant op. Iedereen is plots stil.

‘Het spijt me oprecht. Ik dacht: als ik een beetje lieg over mijn leeftijd, kan ik misschien kans maken om bij jullie te komen wonen.’

Ik ben er even stil van. Jazz heeft hier geen moeite mee. ‘Lieve schat, als jij vorig jaar pas geslaagd bent, dan ben jij iets van negentien.’

Ze begint nog harder te huilen. ‘Ik ben achttien, was een vroege leerling.’

What the helly. Jazz staat op, Valerie ook. Die denkt dat Jazz haar een knuffel wil geven en opent haar armen, maar Jazz grijpt langs haar heen naar de tas en jas van die arme meid. ‘Schat, ik snap dat je in Amsterdam wilt wonen. Maar wij zijn echt op zoek naar iemand van vijftientig of ouder. We dachten dat je drieëntwintig was en wilden het een kans geven, maar achttien is echt te jong.’ Jazz kan altijd zo lekker direct blijven in dit soort situaties. Ze leidt Valerie naar de deur en ik hoor haar nog snikken op de gang.

‘Hebben jullie een vriend?’ vraagt Bella.

‘Nee, ik niet. Jazz heeft ook geen partner. Maar we vinden het wel even goed zo!’ *Bold move*, Bella. Ervan uitgaan dat iemand hetero is. ‘Jij wel?’ vraag ik.

‘Jaa! Luuk. We zijn al acht maanden samen –’ Al? ‘We hebben wel een soort latrelatie, hoor. Hij woont in het oosten, dus we zien elkaar wat minder,’ zegt ze.

‘O leuk! Waar in het oosten? Misschien ook extra leuk dan als je elkaar weer ziet, of niet?’

Bella spoelt haar toastje met muhammara weg met een slok van die kerosine die Juliette heeft meegenomen. ‘Gewoon in Oost! Amsterdam-Oost. Ja, ik vind dat echt een lange afstand voor een relatie, hoor!’

Wauw. Ik heb onderschat hoe goed je de mensheid leert kennen op het moment dat je zo’n hospi organiseert.

‘Leuk je gesproken te hebben, Bella,’ zegt Jazz.

Ik ga zitten naast Maud en Lisa. ‘Meiden, sorry. Ik heb jullie nog helemaal niet gesproken.’ Juliette staat alweer in de keuken voor een *refill*, volgens mij zit die inmiddels op wijn nummer vier. Knap, want we zijn pas een halfuur onderweg. Die is gek hoor. ‘Vertel eens, girls! Hoe ziet jullie leven er een beetje uit?’ Ik moet natuurlijk wel even interesse tonen in de tijd die we nog hebben, anders schiet het voor geen meter op.

‘Nou, ik ben vorig jaar afgestudeerd en werk nu als klantenservicemedewerkster bij Ziggo. Heel chill wel, kan gewoon thuis werken,’ zegt Lisa.

‘O, leuk zeg! Hoeveel dagen in de week?’ Ik bedoel, ik hoef niet iemand in huis die de hele dag door thuis aan het werk is, bellend met zure klanten.

‘Elke dag!’

Ik verslik me bijna in de natuurwijn die Maud heeft meegebracht. ‘Zeven dagen per week? Ben je dan de hele dag door aan het bellen?’ Juliette staat ondertussen in haar eentje op ons balkon, met een flinke bel wijn in haar rechterhand en een peuk in haar linker. Lisa grijnst. ‘Jaa,

ik ben aan het sparen voor een wereldreis, ik heb nog 7K nodig en dan kan ik weg!’ Dus zij wil ons huis als kantoor gebruiken om wat tijd te overbruggen voordat ze naar Bali gaat. Zijn er ook normale hospitanten in de zaal? Moet je nagaan dat dit pas de eerste shift is.

Jazz heeft het gesprek donders goed gehoord en komt terug de woonkamer in. ‘Lisa! Ik loop even met je mee naar buiten.’

Lisa was zichzelf net aan het bijschenken. ‘We hebben nog een halfuurtje, toch?’ vraagt ze.

‘De rest wel, ja! Maar wij weten genoeg, we laten je snel weten voor wie we hebben gekozen, goed?’

Lisa lacht als een boer met kiespijn en zet haar volle glas in de gootsteen.

Het valt me op dat Maud niet zoveel zegt; ze is wat stilletjes voor iemand die graag een kamer wil. ‘Ik ben ook heel benieuwd naar jou, Maud! Waarom zou je hier graag willen wonen? Zie je jezelf hiertussen?’

Juliette is inmiddels weer naast ons komen zitten. ‘Ja, Maud! Vertel!’ Dit is zó’n rare griet.

Ook Maud krijgt rode konen. ‘Sorry, Marie Claire, Jazz. Ik wist niet hoe ik het moest zeggen, maar ook ik heb gelogen over mijn leeftijd.’

Four down, one to go. Juliette, *of all people*, is de laatste die is overgebleven. *What the fuck!* Hoe krijgen wij het voor elkaar om bij de eerste shift al *viér* afvallers te hebben, met de minst favoriete hospitant die glimlachend achterblijft.

Nadat Maud met zwetende oksels ook is vertrokken zijn we nog met z’n drieën over. Ik begin als *silent hint* naar onze *last woman standing* alvast op te ruimen. Jazz neemt deel aan de act in de hoop dat de boodschap overkomt. ‘Nou ja, de volgende shift begint over een halfuurtje dus...’ zeg ik.

Juliette staat op. Ze pakt twee waterglazen die op onze bijzettafel stonden en loopt naar de keuken.

‘Heel lief, schat, maar wij ruimen de rest wel op, hoor!’

Ze loopt terug naar de bank. Niet om aanstalten te maken, ze pakt geen jas. Niks.

‘Weet je, ik vind het hier zó gezellig. Ik blijf gewoon nog even tot de rest komt! Jullie zijn zulke leuke meiden.’ Ondertussen pakt ze een sigaret uit haar tas en loopt ze naar het balkon. Jazz en ik kijken elkaar vol ongeloof aan. Deze hele dag voelt als een scène uit *Toren C*.

Ik loop naar mijn kamer. ‘Jazz, kan jij heel even helpen?’ roep ik terug naar de woonkamer.

‘O, kan ik iets doen?’ hoor ik Juliette schreeuwen vanaf het balkon. Ze heeft ook een afgrijselijke, zeikende toon.

‘Nee!’ zeggen Jazz en ik in koor. ‘Hoe de fuck krijgen we dat wijf weg? Sorry, maar ik ben haar echt zat,’ fluister ik.

‘Weet je, schat, wat je ook verzint, het gaat niet aankomen, deze griet heeft geen voelsprietten. We kunnen maar beter eerlijk zijn.’ Daar heeft Jazz een punt. Eerlijk duurt het langst.

Jammer genoeg is confrontatieangst iets waar ik van jongs af aan al last van heb, dus kijk ik Jazz met puppy-ogen aan. ‘Kun jij het alsjeblieft tegen haar zeggen?’

Ze lacht en loopt terug naar de woonkamer. ‘Sorry, ik kan dit echt niet aan,’ fluister ik nog naar haar terwijl ze mijn kamer verlaat. Vanaf de rand van mijn bed hoor ik hoe Jazz op vriendelijke doch directe wijze Juliette de deur wijst. ‘We laten je het uiterlijk morgen weten!’ hoor ik haar nog zeggen. Ze smijt de deur dicht.

Ik beweeg me terug richting de woonkamer. ‘Holy shit, wat een bevalling. Moet je nagaan dat over een kwartier de volgende shift voor de deur staat. Ik kan niet meer.’

Ik schenk mezelf bij en smeer een dikke laag vega filet americain op een wasabicrockertje; ik heb tenslotte nog niks van avondeten op en een *liquid dinner* lijkt me geen goed idee op zo’n avond. Voordat ik een hap kan nemen gaat de bel.

‘Huh? Zou iemand wat vergeten zijn?’ zegt Jazz.

Ik loop naar de deur en zie drie iced matcha’s in het intercomscherm. Er verschijnt een gezicht. ‘Hey girl! Sophia hier. *Sorry I’m a bit early!*’

Ik open de deur. 'De eerste is er al?!' Jazz komt naast me staan, we kijken elkaar bevreemd aan. We lijken wel een stel dat hun kind opwacht na een schooldag.

Sophia komt naar boven. 'Heee! *O my god*, zó erg. Ik ben normaal al-tijd te laat maar ik was al uitgeklokt bij m'n werk en dacht ik kom gewoon alvast. Kijk eens! Deze zijn voor jullie, maar ik zie dat jullie natuurlijk al aan de wijn zitten!' Ze overhandigt de matcha's; op het eerste gezicht zie ik nog geen red flags.

'Nou, wat lief! Geen probleem hoor. Ik ben Marie Claire trouwens, dit is Jazz.'

Sophia geeft ons tegelijkertijd een knuffel. 'Girls, zo leuk jullie te ontmoeten! Jullie begrijpen natuurlijk dat ik na een dag op de zaak wel een drankje lust haha.'

Dit was een hint, denk ik? 'Tuurlijk! Waar houd je van?'

Sophia loopt naar het balkon en kijkt naar buiten. '*This view is SUCH a blessing! I can't wait to enjoy a morning coffee here, wow!*' Zou ze Engelstalig zijn opgevoed of is dit een Gen Z-ding? Ik kijk haar aan terwijl ik in de keuken sta, wachtend op een antwoord. 'Sorry! ADHD! Heb je champagne? Ik drink alleen champagne.'

Excuse me? Bij deze rectificeer ik mijn woorden over de red flags even. 'Ik heb alleen wit of rosé, sorry.'

Ze neemt plaats aan het kookeiland. '*You know what?* Ik maak een uitzondering, lekker. Rosé met ijs alsjeblieft. *On the rocks*. Haha.' Deze meid gedraagt zich alsof ik achter een bar sta en zij de klant is. Wanneer ze Engels praat hoor ik ook een licht Amerikaans accent. Zou ze daar misschien vandaan komen?

'Hé Sophia, waar ben je eigenlijk opgegroeid?' Jazz keert zich naar haar toe.

'Ah, leuk dat je het vraagt! *Born and raised* in Zwolle.'

Ik dacht: nu komt het. Maar deze meid komt gewoon uit een dorp. Intern lig ik plat.

'O leuk! Ik ken iemand uit Zwolle,' zegt Jazz.

'*Girl. Don't even start!* Ik zat je Insta gisteravond te stalken en ik zag

al dat jij haar volgde! Sascha de Wit?! *Like, how do you even know her?*' Zei ze dit echt?

'Jaa, Sascha, haar moeder is een hele goede vriendin van mijn moeder, vandaar,' zegt Jazz.

'*Love that!*' Ik geef Sophia haar glas. '*Thanks girl, cheers!*'

Terwijl Jazz interesse toont in Sophia terwijl ik weet dat we haar al beiden hebben afgeschreven, doe ik open voor Zoë.

'Hé Zoë! Kom binnen. Wat leuk dat je er bent.' Ze heeft een relaxte uitstraling. Ik heb nog geen woord met haar gewisseld, maar ze ziet eruit als iemand met wie ik prima overweg zou kunnen.

'Hi, gezellig! Hé, nu ik jou zo zie, hebben wij elkaar niet al een keer eerder ontmoet?'

Er schiet mij niks te binnen. 'Niet dat ik weet. Misschien?' Dat zou erg toevallig zijn.

'Nou, in ieder geval! Wat een onwijs fijn huis dit! Dank dat ik mocht komen! Kijk eens, ik heb een cadeautje voor jullie.' Ze overhandigt een pakje wierook. 'Er hangt ook echt een fijne en rustige energie hier. Misschien een gekke vraag, maar hebben jullie het weleens gereinigd?' vraagt Zoë.

'Nou ja, ik haal af en toe een doekje door het huis, maar we willen inderdaad wel een schoonmaker nemen. Daar zijn we mee bezig.' Zegt ze nou dat ze het huis eigenlijk vies vindt?

Ze moet lachen. 'Nee, o mijn god, zo bedoel ik het niet. Sorry. Ik heb het over spiritueel schoonmaken. Weet je wel, met salie en zo. Dat je eventuele oude energieën de deur kunt wijzen, zeg maar.' Zoë komt niet over als een zweverig type wanneer ze praat over dit soort dingen. Ze is er vrij nuchter in en ik kan het hebben.

'Joh, ik heb daar nog nooit over nagedacht. Denk je dat dat nodig is hier? Wil je trouwens een wijntje?' Ze knikt en ik schenk haar wat in.

'Nee, helemaal niet, maar het voelt hier zo zen in huis dat ik benieuwd was hoe je dat voor elkaar hebt gekregen. Gebeurt niet vaak in dit soort oudere panden!'

Jazz komt de keuken in. 'Hé Zoë! Ik ben Jazz, wat lief van die wierook.

Wow.' Jazz is even stil en kijkt mij aan. 'Zoë!? Ben jij niet bevriend met Esra?' Es is een gemeenschappelijke vriendin van mij en Jazz.

'Ja, haha. Nou ja, was! Vroeger gingen we heel goed. Jullie ook? Wat grappig! Hebben we elkaar dan nooit op een verjaardag gezien?' We komen erachter dat we Zoë ooit op een verjaardag hebben gezien in de coronatijd. 'Ja, wauw. Dat was de laatste keer dat ik Es heb gezien. Omdat zij naar Roffa ging verhuizen is ons contact een beetje verwaterd! Maar wat mégatoevallig!'

Jazz opent ondertussen de deur voor de volgende klant. Ik hoor een hese en verveelde stem vanuit de gang klinken. Over energie gesproken, er komt een zware naar binnen gelopen. 'Hi allemaal. Ik ben Louise.' Ze kijkt verveeld rond in de woonkamer.

'Louise, hi! Wil je iets te drinken?'

Ze zucht. 'Doe maar een colaatje. Zero graag. Ik moet morgen trainen. Sorry, ik ben een beetje chagrijnig, net een hele belangrijke wedstrijd gespeeld.' Gelukkig hebben we cola koud staan, anders waren de poppen aan het dansen, vrees ik.

'Ah, vervelend! Heb je verloren?'

Ze slaat met haar hand op het kookeiland. Jazz en Zoë schrikken er zelfs van. 'Nee, nog erger. Tuurlijk heb ik gewonnen. Maar in drie sets. Fucking tiebreak. Tegen iemand van wie ik in m'n slaap nog zou moeten kunnen winnen. Verschrikkelijk.' Ze neemt een slok van haar cola zero alsof het een kalmerend drankje is. 'Het was zó messy. Zó slordig. Ik had een backhand van een bejaarde en m'n coach keek naar me alsof hij al m'n sponsordeals zag verdampen.' Ze mompelt nog wat tegen zichzelf. Als je dacht dat het niet erger kon met alle mensen die ik al voorbij heb zien komen in het afgelopen uur, een competitieve tennisster met woedeproblemen kan er ook nog wel bij. Tuurlijk. Jazz knikt begripvol vanaf de bank, maar Zoë durft pas weer te ademen als Louise haar blik afwendt.

Om maar een ander onderwerp aan te snijden begin ik over netheid; ik weet ook niet waarom, maar deze stilte duurt mij in ieder geval te

lang. 'Hé en Louise, ben je een beetje netjes in huis?'

Ze knijpt haar lege blikje bij elkaar alsof het haar tegenstander is en mikt het zonder moeite de prullenbak in. 'Prima. Ik ben niet vies of zo. Maar ik geloof niet in stofzuigen. Daar heb je muizen voor, toch?' Ze grijnst.

Jazz verslikt zich in haar toastje, waarschijnlijk van ongeloof. Sophia tikt op haar glas alsof ze gaat spreken. 'Jazz, *darling*. Kan je mij nog wat bijschenken?' Ik geloof mijn ogen en oren niet.

Saved by the bell. Ik kijk op m'n horloge en realiseer me jammer genoeg dat we nog een uur moeten. Daar zul je Jo en Floor hebben. Inmiddels heb ik mijn vooronderzoek ook niet meer scherp op mijn netvlies dus ben ik even vergeten wat hun achtergrond ook alweer was; we zijn in ieder geval compleet.

Met z'n allen zitten we in de woonkamer een wijntje te drinken. Jazz verdiept zich verder in het tennis-*regime* van Louise en kletst over Esra met Zoë.

'Kan ik misschien even roken?' Goh, dit is de eerste zin die ik Floor hoor zeggen.

'Tuurlijk! Ik ga wel even mee, hoor,' zeg ik.

'Nou, dan ik ook! Mag ik bij een van jullie bietsen?' vraagt Jo.

'Ik heb er nog maar een, sorry.' Dat is de tweede zin die Floor uitsprekt; ze steekt een peuk op.

'Hier, ik ben gestopt maar Jazz rookt af en toe, dus we hebben altijd wel wat liggen.' Ik geef haar een sigaret. 'Hé en waar wonen jullie nu, meiden?'

'Haarlem.' Floor had al een kort bericht maar is in het echt ook een vrouw van weinig woorden. Ze neemt meer hijsen van haar peuk dan dat ze praat.

'Ik woon nu in Den Haag maar mijn master is in Amsterdam, dus vandaar dat ik echt graag hier zou willen wonen.' Terwijl Jo en ik in gesprek zijn is Floor de *main character* van haar eigen scène en staart ze over de grachten.

‘Wat leuk, een master, en wat knap! Wat voor richting?’ We nemen plaats op de bank.

‘Digital Society aan de UvA. Ik doe een onderzoek naar de psychologische drang van jongvolwassenen om alles online te delen.’ Dat klinkt oprecht interessant. Floor hijst ondertussen door terwijl haar sigaret duidelijk al op is. ‘Trouwens, ik had nog een vraagje! Jullie doen meerdere huisavonden per week, toch?’ vraagt Jo. Ik moet lachen. Ze kijkt me aan alsof ze niet begrijpt waarom ik moet lachen.

‘O sorry, je bent serieus. Uhm, wij doen eigenlijk niet echt aan verplichte avonden. We kijken gewoon wanneer het uitkomt.’ Stel je voor, meerdere malen per week.

‘O! Ook leuk. Misschien was dat een ander huis waar ik op gereageerd heb dan. En is het oké als mijn vriend van maandag tot en met donderdag bij mij slaapt? Hij woont in Antwerpen.’

Hè, wat jammer. Ze klonk leuk. Maar de rode vlag wordt alweer gehesen. Is het trouwens een soort manifestatietechniek om in de veronderstelling te zijn dat je de kamer al hebt?

Na het afronden van de tweede shift blijft Zoë nog even hangen. ‘Echt leuk om jullie gesproken te hebben, meiden, doe veel liefs aan Esra. Ik zal haar snel weer eens appen!’ We zwaaien haar uit vanaf ons balkon.

‘Heb jij nog dorst?’ vraag ik.

‘Ja, en honger.’

‘Same.’

‘Sushi?’

‘Indisch?’

‘Ook goed. Ik bestel onze usual.’

‘Kan je extra kroepoek erbij bestellen?’

Mijn telefoon trilt. Het is een melding van Instagram.

@floor023 Hee Marie. Super gezellig net. Leuke meiden zijn jullie en wat een fijn huis. Hopelijk tot snel. X Floor

‘Die Floor stuurt mij een DM.’

‘Wat zegt ze?’

‘Nou, in ieder geval meer dan net. Ze zegt dat ze het super gezellig vond.’

‘Ach zielig, misschien heeft ze wel *social anxiety*. Ik heb haar ook nauwelijks gesproken, alleen toen ze vroeg waar de wc was. Hopelijk vindt ze snel een kamer.’

‘Daarover gesproken: wie was jouw *fave* dan?’ Voordat ik tegenover Jazz plaats kan nemen om van gedachten te wisselen over deze fraaie avond, wordt er op onze voordeur geklopt. We kijken elkaar verward aan.

Ik loop naar de gang en open de deur. ‘Hoi! O, het spijt ons zo dat we te laat zijn.’ Ons? ‘Shannice! Welke verdieping is het?’ Ik hoor een oudere stem de trap op komen. Shannice uit Hippolytushoef. Het was me totaal ontgaan dat zij nog zou komen, dat is nu ook echt te laat. Bovendien heb ik mijn keuze al gemaakt en ik vermoed dat Jazz dat ook heeft gedaan.

Jazz en ik staan beiden in de deuropening. ‘Shannice, sorry. De hospiteeravond is al afgelopen!’ Achter Shannice verschijnt een vrouw van middelbare leeftijd met een meetlint in haar hand.

‘Dag meiden!’ Ze schudt ons de hand. ‘Bianca, moeder van Shannice.’ Ze heeft haar moeder meegenomen, dat lees je goed.

‘Mam, laat mij maar. Meiden, sorry. Het is natuurlijk even reizen en toen werd ik ook nog eens beroofd tijdens mijn overstap in Anna Paulowna dus kon ik jullie ook geen berichtje sturen.’

Met mijn blik zeg ik tegen Jazz wat ik denk: *wat moeten we hiermee?*

‘Hi, Bianca. Shannice. Kijk, Marie Claire en ik waarderen het echt dat jullie helemaal deze kant op zijn gekomen, dat is niet niks. Zéker niet na zo’n hectische reis. Maar we moeten eerlijk zijn. De hospiteeravond

is inmiddels voorbij. Sorry.' Ze staren ons aan alsof hun droom in duigen is gevallen.

'Willen jullie misschien nog een appetizer mee voor onderweg? Jazz is een hele goede cateraar!'

Bianca slaat haar arm om Shannice heen, geeft mij een blik en ze vertrekken in stilte.

Ik schraap de laatste korrels gebakken rijst uit de takeawaybak totdat er niets anders overblijft dan een olielaagje.

'Ik moet tot volgende week denk ik verwerken wat er allemaal gebeurd is hier, Jazz.' Die zit ondertussen een staarwedstrijd te houden met de laatste vegetarische loempia. 'Neem 'm maar gewoon. Ik hoef niet meer.' Ze geeft me een contente blik. 'Zo. Holy shit. Ik moest ook echt even eten. Zo'n hospi is echt intens, man, ik was vergeten hoeveel gekken er ook zijn. Mijn voorkeur gaat sowieso uit naar Zoë. Jij?'

Gelukkig zitten we op dezelfde golflengte. Maar heel eerlijk: Zoë was ook de enige met wie ik een normaal gesprek kon voeren. Ze past er ook wel tussen. Jazz is broodnuchter, ik ben... Marie Claire. Zoë is lekker zichzelf en zweeft af en toe in de lucht. Ja, ik zie het wel voor me.

9. Scherven brengen geluk

Flo: Schat! Zullen we vanavond eten?

Marie Claire: Hee lieverd! Ik heb een borrel op werk, snel een andere keer?

Flo: Jammer! Ik heb je echt al een tijdje niet gezien, lijkt me leuk om snel weer bij te kletsen.

Marie Claire: Jaa sorry schat, die eerste weken op m'n nieuwe werk zijn pittig. Die hospi ook nog erbij. Gebeurt ff veel!

Flo: O ja, snap ik hoor. Vind het gewoon jammer dat ik je minder zie.

Marie Claire: Same! Ik app je snel schat, beloofd! Verder alles goed met je? :)

Flo: Gezeik met Luca. Wilde het daar ook ff over hebben. Maar dat komt wel Xx

Marie Claire: Ahh vervelend, dikke knuffel schat. Je kan me altijd bellen!

Flo: Zal ik doen, buiten kantooruren 😊

Marie Claire heeft dit bericht een hartje gegeven.

Als je een vriendengroep hebt en daarnaast ook nog losse vriendinnen, is het onderhouden van je sociale leven soms al een puzzel op zich. Ik weet het hoor, het is een luxeprobleem. Maar nu ik een nieuwe baan heb, valt het me zwaar. Ik ben net een paar weken bezig op mijn nieuwe werk, begin mijn weg een beetje te vinden en merk dat er veel aan mij wordt getrokken. Op dit soort momenten, als het leven mij even overvalt, er veel tegelijkertijd gebeurt of wanneer er duizenden gedachten door mijn hoofd razen, bel ik mijn moeder, die de storm in mijn hoofd altijd weet te kalmeren. Terwijl ik in de badkamer mijn bronzer van Charlotte Tilbury aanbreng om lekker voor de dag te komen, het is tenslotte vrijdag, facetime ik haar.

‘Mamsjel!’

‘Hallo lieverd. Kijk eens met wie ik ben.’ Ze laat onze twee teckels zien. Soms facetime ik m’n ouders puur om even bij die lieve beestjes in te checken.

‘Ahh, hallo cuties! Jeetje mam, Sjors is wéér aangekomen. Jullie moeten hem echt minder eten geven, hoor.’ Sjors is flink aangekomen sinds hij is gecastreerd twee jaar terug. Echt zielig.

‘Ja, ik heb het al tegen papa gezegd. We gaan morgen naar de dierenwinkel om andere brokken te halen. Hoe gaat het, schat? Ga je naar kantoor?’

‘Oké. Ja, goed. Ik ga over een halfuurtje, ik wilde je nog even bellen want ik zit even ergens mee.’

‘Ach, vertel, lieverd.’

‘Nou, ik merk dat sommige vriendinnen het me soort van kwalijk nemen dat ik er de laatste tijd minder ben of ze minder zie.’

‘Hebben ze dat gezegd?’

‘Nee, dat voel ik gewoon. En ik vind dat ziek oneerlijk want ik heb het gewoon even fucking druk, maar krijg dan een soort schuldgevoel dat ik er minder ben.’

‘Lieverd, ze begrijpen toch wel dat je het even druk hebt nu?’

‘Nou, mam, dat zou je denken. Ik zou dat in ieder geval wel begrijpen, ja. Maar iedereen appt me de hele tijd wanneer ik weer kan hangen of een drankje kan doen – en begrijp me niet verkeerd, dat vind ik heel leuk. Maar nu is het even veel.’

‘Hè, wat vervelend, schat. Misschien werd er altijd al veel van je verwacht, maar merk je dat misschien wat meer. Het is toch ook onwijs wennen voor je, deze nieuwe fase? Het kan je veel energie kosten om een ritme hierin te vinden, dat moet je niet onderschatten hoor, lieverd.’

‘Ja, misschien wel. En ik wil de tijd die ik heb ook gewoon besteden aan vriendinnen van wie ik energie krijg. Flo, die wil mij bijvoorbeeld alleen maar zien zodat ze over Luca kan zeiken. Die stelt nauwelijks vragen aan mij.’

‘Is ze nog stééds met hem samen?’

‘Ja, begin er niet over.’

‘Misschien moet je je ook afvragen welke vriendschappen jouw tijd waard zijn, Marie. Mensen vinden het fijn om met jou te zijn, mede omdat je goed luistert en er voor ze bent. Maar de vraag is of dat altijd wederzijds is.’

‘Daar heb je een punt, mamsje...’

‘En ik weet dat het lastig is, hoor, ik heb dit vroeger ook meegemaakt. Maar je kunt niet iedereen op z’n wenken blijven bedienen. Dat zei oma ook altijd.’

‘Ach, omaatje. Ik mis haar wijze gezegden. Maar je hebt gelijk, mam, thanks.’

‘Tuurlijk, schat. Sjors knikt ook hier.’

‘Dank je, mam. Helemaal niet gevraagd hoe het met jou gaat. Ga je nog wat leuks doen vandaag?’

‘Dat maakt toch niet uit. Ik ga straks lekker yoga doen op het strand met Esther.’

‘Nou, heerlijk, doe haar de groeten. Ik bel je van het weekend weer even!’

‘Is goed, schat, werk ze!’

‘Groetjes aan papa! Dikke kus. Doei Sjors en Billy!’ Ze laat de teckels nog even zien en hangt op.

Ik ben *blesséd* met een moeder met wie ik alles kan bespreken. Ik zie haar gewoon als een *bestie*. Ik kan het met haar hebben over gezeik met gasten, of met chicks, ik kan slap met haar lullen, wijn drinken, lachen, huilen of gewoon helemaal niks zeggen. Ik weet maar al te goed dat dit voor veel mensen ook anders kan zijn; des te groter is mijn dankbaarheid. Ze heeft overigens gelijk, het klinkt misschien hard, maar het is goed om af en toe na te denken over wie je tijd nou echt waard is. Wie zijn eigenlijk je échte vriendinnen? Tuurlijk, bij een paar vriendinnen weet je het zeker: die gaan mee *for life*.

Jazz en Puck bijvoorbeeld. Beiden *for lifers*: we weten alles van elkaar, ze zijn er voor mij en ik voor hen. Het komt van twee kanten, we

doen moeite voor elkaar. Het zijn diepgewortelde vriendschappen. Ja, we kunnen zeker lachen. Maar er kunnen ook diepgaande gesprekken worden gevoerd. We zijn niet bang om onze emoties aan elkaar te tonen. Ik waardeer de band die ik met hen heb enorm.

Esra daarentegen is iemand met wie je vooral héél hard kan lachen. Ik heb met haar de leukste feestjes gehad, we sturen elkaar altijd TikToks door omdat we dezelfde humor hebben, maar zodra ik over gevoel ga praten verandert ze van onderwerp. Ze is leuk, maar oppervlakkig. Zij is geen type vangnet. Dat hoeft ook niet altijd, hè, maar ik breng het nu even in perspectief voor mezelf. *Bare with me.*

Suus is mijn *check-in* vriendin. Ik spreek haar niet elke dag, maar we checken vaak genoeg bij elkaar in hoe het écht gaat. Dan bellen we even, drinken we een koffietje of een wijntje, en praten we bij. *Low maintenance, high quality.* Ik houd ervan. Maar nu mijn moeder dit zo zegt, heb ik inderdaad weleens vraagtekens bij bepaalde mensen.

Met Flo is het altijd gezellig geweest, maar: het is vaak eenrichtingsverkeer. Als we met elkaar afspreken, ben ik degene die de meeste interesse toont en eigenlijk neemt ze vooral contact op in de periodes dat het niet zo goed met haar gaat. Of als ze ergens mee zit. Begrijp me niet verkeerd, daar ben ik voor. Maar het moet wel van twee kanten komen. Dat voelt niet zo. Op de dag dat mijn opa overleed, had ik haar zelfs aan de lijn over haar eigen problemen. Ik luisterde en zette mijn eigen verdriet opzij; achteraf gezien ben ik te lief geweest. Dit klopt niet.

Maar wat doe je op het moment dat je beseft dat iemand niet het beste in je naar boven haalt, dat je de ander eigenlijk niet zo leuk meer vindt? Zeg je dan de vriendschap op? Hoe pak je dat aan? De meeste mensen zullen het wellicht laten verwateren, laten doodbloeden of in het ergste geval iemand *ghosten*. Ergens zou dat wel makkelijk zijn, hè, maar heel ethisch is het niet. De andere partij is misschien geschokt, verward en snapt niet waar de plotse afname van het contact vandaan komt. Is het dan niet het best om gewoon eerlijk te zijn tegen iemand? Het is niet gemakkelijk, nee, dat zeg ik niet. In ieder geval iets om over

na te denken. Gek, hoe dat werkt. Nadat je jaren in elkaars leven bent geweest. Het klinkt nu allemaal heel dramatisch, hoor, maar wel goed om af en toe over na te denken.

Zo heb ik ook nog een vriendinnetje, Leah. Die ken ik al sinds de basisschool, waardoor we (denk ik) allebei het gevoel hebben dat we elkaar af en toe moeten spreken. Wat ons verbindt, is dat we vroeger onafscheidelijk waren. Vroeger, maar nu al lang niet meer. Ja sorry, maar zó vermoeiend. Als we nu afspreken vallen er soms stiltes, daar word je bang van. De ene keer spreken we af in Amsterdam, de andere keer ga ik naar haar toe in Groningen. Zij woont al samen, is aan het 'proberen' met haar vriend en haar leven draait om haar schoonfamilie. Superleuk, ik gun het haar. Wel echt een ver-van-m'n-bed-show, haar leven. Totaal niet erg, maar niet meer zoals het was. Nou ja, tot zover mijn hersenspinsels over de mensen uit mijn leven.

In other news. Het is vandaag vrijdag, wat betekent: vrijmibo! Inmiddels zitten mijn eerste paar werkweken er alweer bijna op en snakt mijn lever dan ook naar een ijskoud glaasje prosecco, waar ik met plezier een afdruk van mijn Essence-lipgloss op achterlaat, zodat men weet welk glas het mijne is. Mijn *friday maquillage* zit in ieder geval op mijn smoel geplakt.

Ik zat nog even na te denken over wat die griet van hr had gemaild en om nog een uitbrander te voorkomen heb ik het vandaag even anders aangepakt. Of nou ja, één tandje lager. Ik heb een *business casual outfit* aangetrokken met, vooralsnog, een kittige touch. Iets minder spicy, maar nog steeds waar ik voor sta. Kijk, je moet begrijpen, die boomers begrijpen het níét. Het begrip *fashion* staat niet in hun vocabulaire. 'Avondkleding'? Ach man, het kwam niet eens in de buurt bij wat ik aan zou doen naar Het Sieraad of een ordinaire avond op het Rembrandtplein. De manier waarop ik me kleed, ga ik voor niemand aanpassen. Concessies doen kan, maar tot op zekere hoogte. Mijn stijl is wie ik ben en geen enkele hoge pief praat mij daarvan af.

Ik sprak Daphne en Cheyenne nog even in onze groepschat – want

ja, die hebben we natuurlijk al – en die zijn het volledig met me eens. Die twee zitten trouwens al de hele week die befaamde vrijmibo op te hemelen als hét moment van de week en menen dat dit mij omver gaat blazen. Je zou denken dat iedereen na een volle werkweek toe is aan een start van het weekend, omringd door vrienden, maar kennelijk is de borrel van vandaag zó'n happening dat men maar al te graag blijft hangen buiten kantooruren om.

Als de *prepared queen* die ik ben, check ik Buienalarm voordat ik mijn fiets pak. Als ik nú vertrek, vermijd ik net de piek. Mocht ik nog een druppel of twee pakken zit ik safe, want mijn haar zit dusdanig in de lak (zondag is wasdag) dat geen slag of stoot het door de war zal brengen.

Als ik mijn fiets neerzet zie ik Melchior afgezet worden voor de deur. Tuurlijk heeft hij een chauffeur, alsof het niet nóg decadenter kon. Hij ziet mij ook, we geven elkaar een knik. 'Hi Marie Claire!' roept hij vanaf een veilige afstand. 'Goedemorgen!' Geen voornaam, geen meneer. Gewoon een korte groet. Loop nu maar door alsjeblieft. 'Bij vragen weet je me te vinden, hè!' Hij lacht. 'Daar heb ik Google voor, hè, dat weet je! Haha.' Melchior loopt naar binnen. Awkward.

Rijke mensen hebben ook altijd zo'n rijke lach. Zo'n lach die iets zegt als: *ik heb geen enkele zorg aan mijn hoofd behalve wat ik vanavond moet koken aangezien mijn privéchef op vakantie is*. Als hij nou even z'n jet pakt naar een ander continent vanmiddag, zou fijn zijn. Hoef ik geen ongemakkelijke smalltalk te voeren op de borrel.

Ik stamp op mijn vintage loafers naar mijn bureau. 'Morning schattie!' Daphne zit al braaf achter haar laptop. Een hand op haar toetsenbord en de ander verstopt in haar ledlamp. Ja, zo'n gellak-lamp. Zou zij die klauwen van 'r elke dag bijwerken?

Ik moet je eerlijk bekennen dat ik na de eerste paar weken nog steeds niet weet waar haar takenpakket eigenlijk uit bestaat. Hetzelfde geldt voor Cheyenne, die trouwens nog nergens te bekennen is. We praten veel aan ons bureau, maar niet over werk natuurlijk. Ik kan me wel iets voorstellen bij een officemanager.

Ik had natuurlijk die fantastische sollicitatie bij *SoDeMeater OPI*,

waar het ook om die functie ging. Maar Daphne zit eigenlijk al-tijd te appen, te shoppen of, nou ja, haar nagels bij te werken. Waar houdt zij zich eigenlijk mee bezig op kantoor? 'Moet je veel doen vandaag, schat?!' vraag ik.

'Schat, mij hoor je niet klagen. Elke vrijdag is hetzelfde riedeltje. De boodschappen voor de borrel heb ik maandag al besteld dus die neem ik straks in ontvangst. Dan ruim ik de boel in en kunnen we van start.' Wat heerlijk voor haar.

'Goedemorgen, lieverds.' Cheyenne komt nog opgedofter dan normaal aanwaaien bij ons hoofdkwartier, oftewel het bureau dat wij gezamenlijk hebben geclaimd.

'Hé schat, wat zie jij er goed uit! Ga je iets leuks doen na werk?'

Ze neemt plaats en zet haar Jacquemus-tas waar alleen een tampon in past op tafel. 'Wat? Nee! Hoezo?' Ze reageert aangebrand terwijl ik een doodnormale vraag stel.

'Gaat het wel goed, schat?' vraagt Daphne.

'Ja, sorry. Korte nacht.'

Hmm...

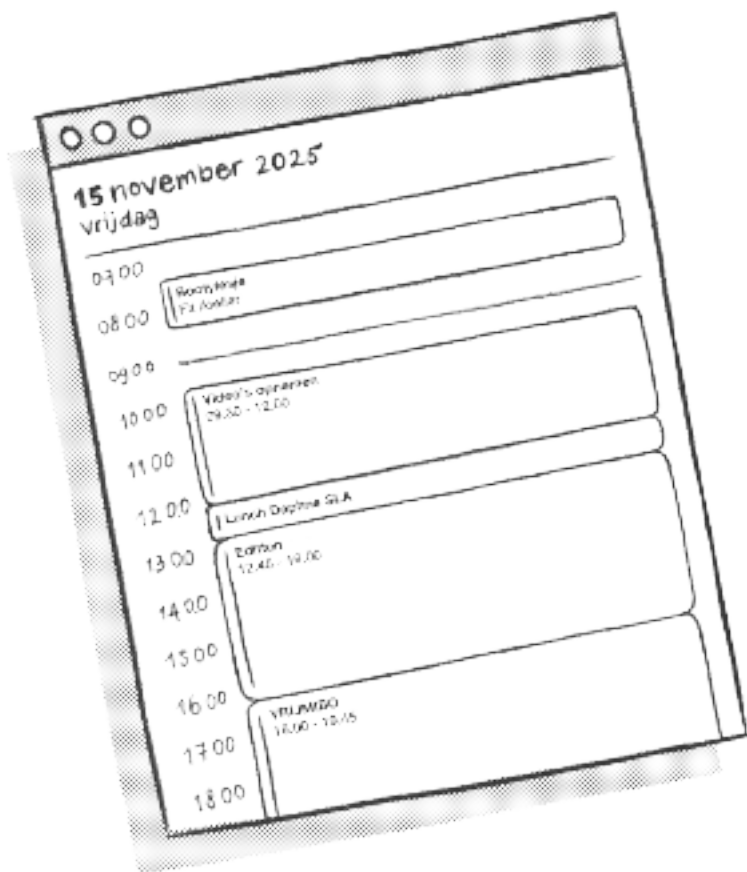

Reinier: Kom jij even naar mijn kantoor straks?

Marie Claire: Yes. Zal ik koffie meenemen? ☕

Reinier: Ja graag, doe maar een dubbele americano.

Er zal toch niks ergs aan de hand zijn? Ik had geen afspraak staan, dacht ik. Ik dubbelcheck het in mijn agenda.

In de rij bij het koffietentje geniet ik van het uitzicht. Niet de stad, maar die snack van een Maurits die weer véél te elegant lattes en *pains au chocolat* over de toonbank aan het schuiven is. Kan hij mij niet even op die counter zetten na sluitingstijd?

‘Marie Claire, zeg het maar.’ Hij weet mijn naam nog.

‘Hi Maurits, hoe is het?’ Er staan drie mensen achter mij die ook willen bestellen, maar die wachten maar even.

‘Wat kan ik voor je doen?’ Hard to get. Ja, dan heb je me, hoor.

‘Dubbele americano graag.’

Daphne: Er is iets met Cheyen hoor 🗣️

Marie Claire: Wat dan?! 😬

Daphne: Ik weet het niet maar ze doet verdacht. Ik vroeg net wat ze na de borrel gaat doen en toen zei ze dat ze lekker op de bank *Stranger Things* gaat kijken 🤔

Marie Claire: Is daar iets mis mee dan? 🤔

Daphne: Schat zij zit NOOIT een avond op de bank, zij kijkt niet eens series?! Ze is altijd de hort op. Ze wilde ook al niet mee lunchen met ons straks 🙄 Niks voor haar...

Marie Claire: Moeten we ons zorgen maken?

‘Kijk eens. Kan ik verder nog iets voor je doen? Geen cappuccino voor jou?’

‘Nee, dank je, ik zit al aan m’n tax. Kan ik pinnen?’

‘Krijg je van mij.’

‘Waarom? Dat hoeft niet, hoor.’

‘Zomaar.’

Ik hoor een zucht die uit iemands tenen komt. Ik draai me om en zie een zeer geïrriteerde vrouw die niet alleen een koffie nodig heeft.

‘Thanks. Er is trouwens een borrel bij ons op de 25e verdieping, begint rond vier uur. Wees welkom.’

Ja, je kunt het ook niet doen. Maurits is niet iemand met wie ik een

diepgaand gesprek kan voeren, denk ik, maar daar nodig ik hem ook niet voor uit. Ik laat hem verrast achter en loop weg. Ik blaas nog een kus naar de extreem geërgerde vrouw.

‘Yes, kom binnen!’ Reinier ziet eruit alsof hij een nacht heeft doorgehaald.

‘Kijk eens, een dubbele americano.’ Ik ga tegenover hem zitten.

‘Dank je, ik heb het nodig.’

‘Niet goed geslapen?’

‘Kort nachtje, ja...’ Hij zegt het met een grijns.

Uhm. *Oké?*

‘Gaaf dit over de meeting met menéer Steegeman? Echt sorry nog daarvoor.’

‘Wat? Nee, joh. Ja, niet zo netjes, maar dat vindt hij alleen maar mooi, hoor. Ik wilde je juist complimenteren voor je eerste paar weken hier. De socials komen al lekker op gang.’

‘O! Nou, dank je. Ik doe mijn best.’

‘Dat zie ik. Ik wilde alleen vragen of je vandaag nog íéts meer dat kijkje achter de schermen kunt geven waar we het over hebben gehad. Misschien wat leuke sfeerbeelden op de borrel straks? Er is vanmiddag ook een mindfulnessworkshop *To do: To Breathe* in de meditatiekamer, misschien leuk om dan wat beelden te delen?’

‘Tuurlijk! Ik had het gezien in mijn agenda inderdaad, ik zal zeker wat content maken, ook op de vrijmibo.’

Er wordt op de deur geklopt, waar ik met mijn rug naartoe zit.

‘Reinier.’

Ik draai me om. Het is Chantal van hr die naar binnen stormt; dit is de eerste keer dat ik haar in levenden lijve zie. Ik herken haar rode bos krullen van haar LinkedIn-profielfoto.

‘Ah. Jij bent Marie Claire.’ Ze steekt haar hand uit. ‘Chantal. Goed dat je er bent, want ik heb een kleine *emergency* en die gaat over jou. Again, haha.’

Mooi dat ze bij dezen ook toegeeft dat die *algemene* mail inderdaad

over mij ging, maar wacht even. Wat heb ik nou weer gedaan?

'Sorry, waar gaat dit over?' vraag ik. Aan Reiniers blik te zien heeft ook hij geen flauw benul.

'Het gaat om je agenda, Marie Claire.' Ze kijkt me aan alsof ik moet weten wat ze hiermee bedoelt.

'Mijn agenda? Wat is daarmee?' Staat hij niet vol genoeg?

'Je hebt, ik denk per ongeluk, je cyclus-app gesynchroniseerd met je werkagenda. Het hele kantoor kan nu zien dat je in je ovulerende periode zit; dat lijkt mij niet de bedoeling.' *Woorden schieten tekort.* Normaal zeg je dat als er iemand is overleden, nou... zo voel ik mij nu. Hoe heb ik dit nou weer voor elkaar gekregen? Als ze hier doen aan een werknemer van de maand, kan ik die voor het komende jaar op mijn buik schrijven met een permanent marker.

Reinier schiet in de lach. 'Sorry,' zegt hij.

'Nee, ik begrijp het, Rein, je mag lachen.' Ik schaam me niet eens super erg, ik ben vooral verbaasd. Hoe kan er zoveel misgaan in zo'n korte tijd? 'Sorry Chantal, ik zet het direct uit. Het zal niet meer gebeuren.'

Daphne en ik hebben een lunchpauze bij SLA. 'Nou, best handig als heel het team weet wanneer je ongesteld bent, toch?' Ze kan niet ophouden met lachen, ik vind het niet erg. Kan er zelf ook de humor van inzien.

'Overkomt mij weer. Echt, *I can't*. Maar schat, even over Chey. Wat is er aan de hand, denk je?'

Er komt een knappe meid met lang blond haar naar buiten met onze bestelling. 'Kijk eens, geniet ervan.' We hebben iets te lang oogcontact met elkaar. Staat er vandaag iets op mijn voorhoofd?

'Thanks.' Ik voel me gevleid en draai me terug naar Daph.

'Weet je, Marie, Cheyenne is altijd heel *outgoing*. Ze vertelt me ook alles. We werken tenslotte al bijna een jaar samen. Maar eerder viel me al iets op. Toen wij in de lift stonden op jouw eerste dag, had ze dezelfde kleding aan als de dag daarvoor. Dat is echt niks voor haar.'

Ik neem een hap van m'n zuurdesembrood met hummus en

avocado; op alleen een salade kan ik niet leven. *I need fucking carbs!*
'Oké, maar dan is ze toch gewoon bij iemand blijven slapen?'

Daphne denkt na, ze kijkt me aan alsof ik haar wederom iets heb verteld wat nog niet in haar was opgekomen. Sowieso heel benieuwd wat er in haar hoofd omgaat de hele dag.

'Wow, inderdaad. Misschien is dat het!' Dat moet die meid toch ook lekker zelf weten.

'Ik weet het wel zeker. Ze zit gewoon even met haar hoofd in de wolken, laat haar maar even.'

Terwijl ik een videoserie aan het editen ben waarin ik mensen op straat interview over hun grootste kantoorblunders en hoeveel ze uitgeven aan kantoorlunches buiten de deur (geïnspireerd op mijn eigen dag inderdaad), word ik op mijn schouders getikt. Het is Jazz, die enkele dagen na mijn tekenmoment daadwerkelijk een *bopladeal* heeft gesloten met Reinier, die vanaf deze week ingaat.

'Hey, boss babel!' We geven elkaar een knuffel.

'Liefjie! Gezellig dat je er bent, wat heb je voor lekkere snackies gemaakt? Daph, dit is Jazz. Een van mijn beste vriendinnen en huisgenoot.' Ik stel ze aan elkaar voor.

'Schat. Ik heb *flatbread* met baba ganoush, spicy mango-hummus, falafel, muhammara, labneh en nog meer. Genoeg om een lekkere bodem te leggen voor jullie wilde borrel! Ik ben nog even in de keuken als jullie mij zoeken.'

Het zal je trouwens verbazen hoeveel geld mensen uitgeven aan lunches buiten kantoor hier. Een vrouw die ik had aangesproken bij de ingang van station Zuid kwam op zo'n 200 euro per maand uit. Ik post nog even wat beelden van de workshop waar ik net snel langs ben gehopt en exporteer de laatste video in. Alles staat netjes in de contentplanner. Volgens mij heb ik geen to-dolijstlist meer en kan ik de wijn- of champagnetrein gaan instappen. Geweldig! Netjes afgerond, complimenten van Reinier: ik ben trots op mezelf. Op zich is het ook al bijna 16:00 uur.

‘Daph. Kladiladi.’ Die arme meid.

‘Wat die la di?’ Ze heeft geen idee, again.

‘Klap die laptop dicht!’

De borrel is deze week op de bovenste verdieping. Omdat de zon plots is doorgekomen is het dakterras op Daphnes initiatief geopend. Ik wist niet eens dat we een dakterras hadden, maar goed. De glazen schuifdeuren gaan open, iedereen is er als de kippen bij. Er is een collectieve behoefte om stoom af te blazen.

Vanaf deze hoogte heb je volledig uitzicht over de hele stad. Prachtig beeld. Het terras loopt al snel vol. Kurken schieten je om de oren, gericht op de panden van onze concurrenten, en er klinken klinkende glazen met dure champagne. Als je echt héél goed luistert hoor je niet alleen het station verderop, maar ook diepgaande gesprekken omtrent

Rolexes die worden gekocht wanneer de targets zijn behaald. Zó interessant, not. Ik zie groepen mensen die ik nog nooit eerder heb gezien. Niet raar, gezien ik altijd in de weer ben met mijn statief, met de girls aan ons bureau zit te kakelen of buiten de deur cappuccino’s aan het lurken ben.

Mannen lopen rond als trotse pauwen in grijze of donkerblauwe maatpakken met matchende stropdassen. Ze geven elkaar schouderklopjes en praten langs elkaar heen over hun prestaties van de week. Er wordt niet geluisterd naar elkaar. Passend bij deze setting. Knap zijn ze wel, getrouwd denk ik ook. Benieuwd of die trouwringen nog af gaan vanavond trouwens. Ze scannen in ieder geval elke vrouw die het dak op komt lopen alsof ze vrijgezel zijn. Classic.

De muziek staat net iets te zacht, gelukkig wordt er genoeg gepraat met elkaar. Ik vang een grap op over de boekhouder van het bedrijf die nog PowerPoint gebruikt. Iedereen lacht, terwijl niemand het écht grappig vindt.

Daphne komt aanlopen met twee glazen champagne. ‘Cheers, lieverd, blij met jou als collega!’ Dat ben ik ook, ik zit hier wel goed.

Leuke werkplek, een prima salaris en collega's van dezelfde bloedgroep Y(up). Voor nu ben ik gewoon heel content. Ik had niet verwacht dat mijn eerste echte baan op zo'n corporate plek zou zijn, maar het bevalt me wel. Tuurlijk, er zijn veel bijzondere types die hier rondlopen. Maar de mindset, de adrenaline en de omgeving... het motiveert me en ik had nooit gedacht dat ik dat zou zeggen.

'Cheers, Daph. Ik vind het ook echt heel leuk met jullie.'

'Wij met jou, schat, we zijn blij dat je hier bent. Zó gezellig.'

'Hé, waar is onze derde musketier eigenlijk?'

'Geen idee. Ze zou wel komen.'

'Ja, ik heb Reinier trouwens ook niet gezien. Gek, die ruikt champagne normaal van een kilometer afstand.' Ik probeer Cheyenne te bellen, maar ze neemt niet op. 'Probeer jij eens, Daph.'

'Geen gehoor. Er was toch een workshop vanmiddag? Misschien daar even checken?'

'Ja, daar zag ik haar inderdaad toen ik content had geschoten voor onze stories. Maar dat is toch allang afgelopen?'

Heel het kantoor is zo te zien het weekend aan het vieren, iedereen is op het dakterras of al weg. We lopen langzaam langs alle vergader-ruimtes, alles is leeg. Ik voel me net een kind dat na schooltijd door de gangen dwaalt. Overal is het muisstil. Het lijkt bijna verdacht, joh.

'Misschien is Cheyenne wel in slaap gevallen na die workshop.' Ik lach zachtjes. Daphne grijnst. 'Omdat het zo saai was?' We lachen.

'Ja, of door de klankschaalceremonie,' fluistert ze. 'Houd op hoor.'

Als we steeds dichterbij de ruimte komen, horen we ineens stemmen. Twee stemmen, een mannenstem en een vrouwenstem. Wacht even. Dit zijn Cheyenne en Reinier. Is dit wat ik denk dat het is?

Mijn ogen schieten naar Daphne; haar wenkbrauwen zitten bijna tegen haar haargrens aan van verbazing. Reinier, die al jarenlang een relatie heeft. We horen het getik van glas tegen glas. Stilte. Dan wat gemompel. Haar lach. Zijn lach. We spieken door de stoffige lamellen die half openstaan.

Ja, daar zitten ze: véél te dicht bij elkaar voor een stelletje collega's. Op een yogamat, met een fles wijn tussen hen in. Zijn op maat gemaakte gilet ligt losjes over een meditatiekussen gedrapeerd. Haar hakken staan naast een klankschaal. Daphne ademt hoorbaar in.

'O. Mijn. God,' zeg ik.

'Ik weet niet wat me meer zen heeft gemaakt, de ademhalingsoefeningen, of wat daarna kwam,' zegt Reinier.

Daphne en ik kijken elkaar walgend aan.

'Laten we het erop houden dat we allebei dieper zijn gegaan dan verwacht,' zegt Cheyenne.

Het kwartje valt, ook bij Daph. We kijken elkaar met grote ogen aan.

'Nee. Dit kan niet!' fluistert Daph.

'Maar hij heeft een relatie!? Echt al héél lang.'

'Ja, maar ja. Mannen.'

'Ik vond hem ook al niet enthousiast over z'n vriendin klinken.'

'Marie, we moeten hier weg. Voordat ze ons zien.'

In slow motion lopen we achteruit. We schuifelen de gang uit.

Geschrokken komen we terug op het dakterras. We lopen naar de bar en halen een fles. Ik moet nog minstens drie glazen champagne achterover gooien om dit te verwerken. Hij heeft gewoon een vriendin. Echt héél erg.

'Moeten we haar confronteren, Daph?'

Jazz komt aangelopen met heerlijke hapjes. 'Lieverds, eerst even een bodem leggen, hè?' Ze ziet dat we grote ogen hebben. 'Wat is er met jullie? Is er iemand overleden?'

Ik stop een falafelbal in m'n mond om bij te komen van de schrik. 'We hebben net iets gezien wat we niet mochten zien, denk ik.' Ik praat met volle mond, maar het kan me niks schelen. Jazz komt dichterbij, ze is geïntrigeerd. Als er iemand niet vies is van wat kokend hete thee (juice), dan is zij het wel. 'Marie en ik waren op zoek naar Cheyenne –' We schrikken; daar komen ze. Reinier en Cheyenne lopen het terras op, we zien ze van een afstandje héél goed acteren alsof ze net niet op

een meditatiepoef hebben gezeten. Ze gedragen zich alsof ze net uit een meeting komen. Wat een poppenkast.

‘Wat?! Vertel.’ Jazz kijkt nieuwsgierig en volgt waar onze blikken eindigen. ‘O. Aha. Een kantooraffaire. Classic!’ zegt ze.

Cheyenne loopt op ons af, we glimlachen en kijken hoe ze steeds dichterbij komt. Ik gris snel de fles van tafel en schenk alsof m’n leven ervan afhangt. Daphne draait zich met een Colgate-smile naar Chey.

‘Hé schat! We hadden het net over je. Zin in een glaasje?’

Cheyenne lacht. ‘Altijd, schat. Cheers, lieverds, op het weekend.’

Niemand zegt wat. Iedereen nipt.

‘Je knoopje is los, schat,’ zegt Jazz tegen Cheyenne.

‘O! Thanks, haha.’

Daar staan we dan, mijn interne ongemak komt bijna uit m’n poriën druipen.

‘Ik ga even paffen!’ Jazz elimineert zichzelf uit deze situatie, terecht.

‘Ik ga wel even mee!’ zeg ik.

‘Jij bent toch gestopt?’

Speel nou even mee, Jazz.

‘Ja, ik wil gewoon even frisse lucht.’

Ze kijkt verward, de andere meiden ook. ‘We staan op een dakterras, Marie.’

Ik geef haar een blik. ‘Ik eh... ga even plassen.’ Wat. Een. Ongemak. Die meiden moeten ook wel denken: *gaat het?*

Een paar glazen later voel ik me zo licht als een veertje. Dat is de *power of champagne*. Of nou ja, vooral een teken dat ik goed in de olie zit. M’n handen tintelen lekker, ik voel me euforisch en van mij hoeft deze avond nog niet te eindigen. Ik heb zin om het leven te vieren. Tijdens mijn theatrale wandeling loop ik via de kantine naar de lift en druk ik maar op een knopje.

Marie Claire: Ik moest helemaal niet plassen, wilde gewoon met je mee gek 🤔

Jazz: OMG... Sorry! 😊

Marie Claire: Maakt niet uit hahaha. Maar ff, hoe juicy dit!? 🍑

Jazz: Welkom op de Zuidas babe, de plek waar monogamie niet bestaat! 😊

Marie Claire: Haha. Ik loop maar even een rondje Xx

De deuren gaan open en ik word verrast. Daar staat Maurits. 'Jou zocht ik!' zegt hij met een grijns op z'n gezicht.

O ja, ik was even compleet vergeten dat ik hem semi had uitgenodigd, maar dit is wel een leuke bijkomstigheid. 'Maurits! Dat je nog bent gekomen, joh. Gezellig!'

'Tja, ik zit alsmaar verstopt in die coffee corner beneden, hè. Ook mijn weekend!'

Ik grinnik. 'Wil je een rondleiding?'

Hij legt zijn hand op mijn schouder. 'Nou, graag. Maar alleen als jij hem geeft.'

Oké, Maurits. Lekker direct.

'Grappig, ik ben hier dus nog nooit geweest terwijl ik elke dag koffie maak voor dit hele pand. Je bent de eerste die me uitnodigt. Tevens de eerste die vraagt hoe het gaat tijdens een bestelling.'

We nemen de lift naar mijn verdieping en ik laat hem mijn werkplek zien. 'Ik zie de hele dag alleen maar rijen met mensen die snel koffie willen, hun stress op mij afreageren en niet eens het woord "dank je wel" kennen.' Als hij zich omdraait om naar het uitzicht te kijken, spring ik op m'n bureau. Ik kruis mijn benen over elkaar, glas nog in m'n hand. Hij draait zich weer om en kijkt positief verrast, hoop ik.

'Je bent altijd welkom hier, hoor,' zeg ik.

Zijn grijns wordt breder. De spanning is om te snijden. Voor ik het weet staat hij tussen mijn benen en zoenen we. Mijn hart bonkt, mijn hoofd draait, maar ik weet één ding zeker: dit ga ik níét op kantoor

afmaken. Ik houd het enigszins classy. In mijn hoofd hoor ik mijn vriendinnen al grappen maken.

‘We gaan dit niet hier doen.’

Hij stopt direct, luistert. Forceert niet verder. ‘Voel je je wel fijn?’ Lief dat hij dat vraagt.

We nemen een Uber naar mijn huis. In de auto kunnen we niet van elkaar afblijven, zijn hand onder mijn rok, mijn lippen in z’n nek. Die chauffeur had de show van z’n leven. Geen zorgen, ik heb hem een dikke fooi gegeven uit schaamte. Eenmaal thuis laat hij me alle hoeken van mijn eigen woonkamer zien. Niet één keer. Ook niet twee. En dat nog voordat Jazz thuiskomt. Op een bepaald moment zat ik ook op haar bureau. Als je dit leest, sorry schat.

De volgende ochtend word ik wakker met een bobbel in mijn rug. Een fysieke bobbel. Ik draai me om. Het is Maurits. Hij ligt daar vredig te slapen. Logisch ook. Na gisteravond mag dat ook wel. Hij wordt langzaamaan wakker.

‘Goedemorgen schoonheid.’ Zijn stem is schor. ‘Maak jij een lekker ontbijtje voor me?’

Oké dan! Ageschreven. Jammer weer. ‘Zeker, ik zal even roomservice bellen! O nee wacht, dit is geen hotel.’ Ik zei al dat ik geen diepgang had verwacht, maar de ‘vrouwen horen achter het fornuis’-instelling gaat mij veertien bruggen te ver. Hij kon goed wippen, maar daar blijft het bij. Eén keer, nooit meer. Hoe krijg ik hem zo snel mogelijk weg? Hoe laat is het eigenlijk? Ik grijp mijn telefoon om de tijd te checken. Wat is dit?

*Negentien gemiste oproepen van Reinier Werk
10 WhatsApp-berichten*

Reinier: Kan je mij zo snel mogelijk bellen?

Reinier: Marie Claire?

Reinier: ?

Reinier: Heel graag bellen zsm.

Reinier: ??????

Reinier: *Heeft een afbeelding gestuurd.*

Reinier: Hallo!?

Reinier: Bel me alsjeblieft.

Reinier: Marie Claire, zodra je dit leest, bel me direct.

Wat is er in godsnaam aan de hand? In paniek trek ik het Ølaf-shirt van Maurits aan en loop ik met een warrig hoofd naar de woonkamer. Er is al leven in de brouwerij zo te zien. Jazz staat koffie te maken voor iemand met een rode bos krullen, die ik volgens mij herken.

Ze draait zich om. Het is fucking Chantal van hr. Aan het kookeiland. Mijn kookeiland, in mijn huis. Allebei in soortgelijke morning-after-outfit alsof het de normaalste zaak van de wereld is.

‘Goedemorgen, pare!’ zegt Jazz met een doorrookte stem.

‘Eh. Goedemorgen. Wat...? Hebben jullie...?’

Jazz heeft zo te zien ook een fijne avond gehad. ‘Ja,’ zegt ze content.

Ik parkeer het even. ‘Sorry.’ Ik loop weg, ik móét Reinier bellen.

Ik stap ons balkon op en bel hem. Hij neemt meteen op. ‘Marie Claire! Ein-de-lijk. Wat is dit in godsnaam?!’ Hij klinkt woedend. Zo heb ik hem nooit eerder gehoord.

‘Wat? Waar heb je het over?’ Wat bedoelt hij?

‘De stories. Die jij hebt geplaatst. Dit kan niet!’

Ik open Instagram en zie in eerste instantie niks geks. De derde story is een video die ik gisteravond heb gemaakt. Je ziet een deel van het team proosten op het dakterras. Gezellige setting, zonsondergang. Iedereen is blij. ‘Cheers to 40 clients that won their cases this week!’

had ik er nog bij gezet. Waar moet ik naar kijken? Wacht even. Ik zoom in op de achtergrond. O. O mijn god. Nee, wat erg. O nee. Daphne en Reinier, lachend. MET EEN SLEUTEL IN HUN NEUS.

‘Reinier. O jongen. Ik haal het er direct af. Ik... Ik had dit niet gezien. Het was laat, ik had gedronken...’ Wat moet ik zeggen? Dit is gruwelijk.

‘Je hebt verdomme tweestapsverificatie aan staan waardoor ik niet eens kon inloggen vannacht om het eraf te halen! Ik probeer je al uren te bereiken!’

‘Het spijt me echt.’

‘Je komt nu. Naar. Kantoor.’

‘Nu? Het is zaterdag?’

Hij hangt op.

Reinier en Daphne, snuivend op een Instagram Story. Dit heb ik veroorzaakt. Ik ren naar m’n kamer en trek snel een outfit aan. Maurits heeft geen idee wat er aan de hand is. ‘Topper, bedankt voor vannacht. Vraag Jazz maar om een koffietje en haal zelf een croissant. Ik moet gaan.’

‘Wat? Huh. Wie is Jazz? Hé! Ik heb je nummer niet eens,’ hoor ik hem nog zeggen.

Ik ben de kamer al uit. Mijn 06 krijgt hij niet.

Verdomme. Mijn fiets staat natuurlijk nog op kantoor. Ik open Check en zie dat er in de straat gelukkig een scooter staat met genoeg batterij. Als ik het zadel opendoe en de helm erbij pak, ruik ik plots een soort, ja, hoe zou ik het omschrijven... bedorven Port Salut-geur.

Ik ril en moet bijna kokhalzen. Ik kan dit niet aan, al helemaal niet met een kater en een paar uur slaap. Ik moet me hier overheen zetten. Het is wat het is, door je mond ademen en gassen. Vijftig kilometer per uur op die linkerbaan, richting de Zuidas.

In de twintig seconden die ik heb in de lift probeer ik mezelf nog te fatsoeneren. Ik zie er zo krokant uit als een ongewassen slip die al een maand in de wasmand ligt te rotten. Aanstootgevende omschrijving, ik

weet het. Just keeping it real with y'all.

In mijn tas vind ik nog een make-updoekje waarmee ik de mascarasporen naast en onder mijn ogen weg kan vegen. Ik haal snel mijn mini-Tangle Teezer door mijn haar, dat erbij hangt als een onverzorgde baal stro, en als laatste redmiddel spray ik een La vie est belle-proefmonster leeg over mijn lichaam. Gore zoete lucht, no offense. Maar het is roeien met de riemen die ik heb.

Als ik uit de lift stap zie ik een schoonmaker een berg scherven opvegen. Het is de vaas uit de Griekse oudheid, verspreid over de hele gang in duizenden stukken.

Ik kom binnen in Reiniers kantoor, hij is vuurrood aangelopen. Woedend. Ik denk dat hij vooral heel kwaad is om het feit dat hij per ongeluk online tentoongesteld is, terwijl hij van de verboden vruchten zat te snoepen. Hij houdt een preek over privacy, juridische risico's en imagoschade. 'Ik zei dat ik een kijkje achter de schermen wilde, niet een exposé. Jezus, Marie Claire.'

Maar hoe kan ik dit over het hoofd hebben gezien? Ik heb niet goed genoeg gecontroleerd wat ik daadwerkelijk ging posten. De bubbels waren al naar mijn hoofd gestegen. Ik had meer falafel in m'n mik moeten stoppen, dan had ik nog een bodem gehad, zoals Jazz dat zei. 'Het spijt me zo, ik snap het als ik word ontslagen.' Daar gaat mijn eerste fulltimebaan.

'Het spijt me. Maar dat is inderdaad wat er gaat gebeuren. Je hebt de reputatie van dit kantoor in gevaar gebracht. Smaad, schending van interne protocollen. Dit is niet oké. Dit kán echt niet.'

Voor zover ik mijn emoties nog kan plaatsen door mijn kater, ben ik volgens mij erg geschokt. Ik voel de champagne nog borrelen in m'n maag.

'Als je dacht dat dit het enige was... Kijk even mee.' Hij draait zijn computerscherm om en laat mij camerabeelden zien van de gang. Er gebeurt vrij weinig maar de tijd rechtsboven in het scherm blijft lopen. Na een halve minuut zie ik mezelf verschijnen, met Maurits. O god.

Al zoenend lopen we richting de lift. Het gaat er ruig aan toe, naast

die vaas. Ik word geconfronteerd met het feit dat ik kennelijk ongetemd aan het tongen was, dat ik de vaas aantikte en dat – terwijl de deuren van de lift achter ons dichtgingen – de vaas tegen de vlakte ging. Ik heb dit veroorzaakt. Brengen scherven geluk? Niet in dit geval.

Gelukkig heb ik goede voorwaarden. Ze geven me een kleine afkoopsom waarvan het me verbaast dat ik daar überhaupt recht op heb. Het is vooral uit medelijden. Reinier benadrukt nog dat hij het jammer vindt. ‘Je hebt veel potentie, Marie. Dit soort praktijken kunnen we helaas niet tolereren.’

Ik stap naar buiten en bied nogmaals mijn excuses aan. Op de gang kom ik Daphne tegen. Ze ziet eruit alsof ze nog niet geslapen heeft, logisch ook. In verband met die sleutel, zeg maar. ‘Hey... Daph. Het spijt me echt.’

Ze kijkt me aan. Geen woorden, alleen een knikje en ze loopt door. Die vriendschap van korte duur kan ik ook vaarwel zwaaien.

Ik druk op de liftknop en vertrek. Met een kartonnen doos vol schaamte en een ervaring rijker. Of armer, ligt eraan hoe je het bekijkt.

10. Nummertje 12

De ruimte waarin ik me nu weer begeef... Het is net een stilleven. Het heeft iets weg van een heel ongezellige IKEA-showroom die door een depressieve interieurstylist is ingericht. Ik zit op een plastic stoeltje dat me dichterbij de diagnose van een hernia brengt. Het ruikt naar goedkope allesreiniger en zweet, angstzweet. Zo'n geur die na je rijexamen in de auto van de instructeur blijft hangen. De felle kleuren van de posters aan de muur in combinatie met het tl-licht waardoor ieders poriën volledig *exposed* worden, zorgen ervoor dat ik overprikkeld raak.

Een cartoon van een lachend condoom met een tekstwolk die zegt: *Had je mij maar gebruikt, topper! Dan had je hier niet gezeten.* Een ander rubbertje, met een paraplu in zijn hand, kijkt lachend naar boven hoe hij alle bacteriën weert die op zijn dak komen. *Storm op komst? Ik sta tenminste droog, kom je erbij?* Lief team van de GGD Nieuwe Achtergracht, het is duidelijk: ik had het veilig moeten doen.

Iedereen in deze ruimte gedraagt zich hetzelfde. Nonchalant met onderliggende schaamte. Bang om een bekende tegen te komen. Waarom eigenlijk? Iedereen wipt en ja, soms doen we dat onveilig. Wat ik trouwens van harte afraad. Ik schets met alle liefde even de situatie, zodat het je misschien afschrikt om net zulke domme keuzes als ik te maken vanaf heden.

Een meisje tegenover me bladert zenuwachtig in een flyer over gonorroe, een man naast haar geeft de uitslag van zijn test al weg door constant aan zijn kruis te krabben. *Mind you*, we bevinden ons nog steeds in een openbare ruimte. Achter in de hoek zit een stel ruzie te maken. 'Het feit dat ik hier voor jóú ben, laat toch zien hoeveel ik om je geef, Denise!' schreeuwt een ploertige man. Die heeft buiten de pot gepist, denk ik.

Het enige waar ik naar kan kijken zijn de schermen die aan het plafond zijn bevestigd. Ik ben 73, we zijn bij nummertje 12. Haal. Me. Hier. Weg. Mijn telefoon is ook nog eens bijna leeg waardoor ik gedwongen word om voor mij uit te staren. Dit leidt tot een confrontatie met mijn gedachten. Hoe krijg ik het voor elkaar. Ik was twee weken geleden véél te hitsig op Maurits gesprongen zonder dat we bescherming hadden gebruikt. Oerdom. Nu moet ik op de blaren zitten. Geen baan meer, maar misschien wel de trotse eigenaresse van een soa. Misschien maak ik wel een *GoFundMe* aan: *Van payroll naar Chlam. Help mij een handje op weg.*

Flo: Tijd voor koffie of wijn volgende week?! 😊

Marie Claire: Schat, zeeën van tijd, ben ontslagen

Flo: Excuse me!? 🙄

Marie Claire: Ja, heel gênant. Maar laten we koffietje doen next week en samen sporten of zo. Dan leg ik alles uit en kleppen we bij Xx 🤗

Inmiddels zit ik aan mijn taks van andermans gekakel en dramatiek, dus besluit ik mij af te zonderen. Ik scroll mijn hele *For you page* door en kom meer te weten over het fenomeen 'eten naar je cyclus'. Tja, wat moet ik anders doen.

Na enige tijd zie ik mijn nummertje verschijnen op het scherm dat met losse schroeven is bevestigd aan het plafond. Ik spring iets te enthousiast op van mijn stoel en zie aan het einde van de ruimte een verpleegkundige verschijnen die haar hand opsteekt. Ze ziet er lief uit.

Gewoon, suf maar ook lief. Ik denk dat ze mijn leeftijd is. Ik loop bij haar naar binnen, ze draagt een naamkaartje.

‘Hi Rianne!’ zeg ik. Ze glimlacht licht en staart me een paar tellen aan. Waarom maken dit soort mensen zo’n situatie vaak ongemakkelijker dan dat het is?

We nemen tegenover elkaar plaats en ze typt (denk ik) uit ongemakkelijkheid wat weg op haar toetsenbord, want in de reflectie van haar bril zie ik dat haar computer op een bureaublad staat. Rianne corrigeert haar bril. ‘Wat is de reden dat je vandaag een test wilt doen?’ Ah, *the elephant in the room*. Ik glimlach breed en leun wat dichterbij naar voren.

‘Nou ja, ik kon me twee weken geleden even niet inhouden. Dat is eigenlijk waar het op neerkomt, Rianne.’ Ze weet denk ik niet wat ze moet zeggen. ‘Ja, heel dom. I know! Geen connie gebruikt. Dus nu ben ik hier, ff to be sure. Ik heb geen klachten of zo, maar ja. Je weet het nooit, hè.’

Ze kijkt me met grote ogen aan, knikt ongemakkelijk en schuift een bureaulade open. Er verschijnt testmateriaal voor mijn neus, dat ze haastig mijn kant op schuift.

‘Als je aan het einde van de gang naar rechts gaat, kun je in een hokje de test afnemen. De gehele uitleg staat ook op de muren van die ruimte. Na afloop kun je het bij de balie afgeven.’

Ik schud Rianne de hand, blaas haar een kus en verlaat de ruimte. ‘Je bent een topper schat, fijne dag!’

Bij thuiskomst trek ik de voordeur achter me dicht en hoor Jazz praten met Zoë in de keuken. Ze is vorige week ingetrokken in de oude kamer van Lex en het bevalt goed. Ze heeft een rustige energie en is een goede aanvulling. De dynamiek die we hebben met z’n drieën is gebalanceerd, echt een *blessing*!

‘Ik heb nieuw speelgoed, schat!’ roept Jazz vanuit de keuken.

‘Uhm, too much information!’ Ik loop de keuken in.

‘Nee, niet zúlk speelgoed. Kijk! Ik heb een nieuwe gadget!’ Met trots

presenteert ze haar nieuwe keukenmachine. 'Echt, dit ding gaat mijn werk naar een nieuw niveau brengen! En jullie worden mijn proefkonijnen.'

Jazz is in de weer met deeg om een focaccia te maken. Wat kan deze vrouw niet? Ik kan nog veel van haar leren in de keuken. 'Zet jij de oven even aan, parel?'

Dat is het minste plús vrijwel het enige wat ik kan doen. 'Nou, dat lukt me nog wel hoor,' antwoord ik lachend.

'Focaccia maken is makkelijker dan je denkt, hè?' zegt Jazz. Dit is de eerste avond dat we met z'n drieën eten sinds Zoë hier woont.

'Gezellig, meiden! Mijn eerste huisavond!' Ik moet lachen. 'Wat?! Zo noem je dat toch?' Zoë bedoelt het lief.

Ik haal de bakplaten uit de oven en draai hem op 225 graden. 'Je hebt helemaal gelijk, schat, maar ik vind het woord huisavond zo verplicht klinken.'

Jazz knikt. 'Geen zorgen over verplichtingen, hoor, daar doen Marie en ik niet aan.'

Het is persoonlijke voorkeur, maar ik vind het erg fijn dat we gewoon gezellig eten of borrelen wanneer het spontaan uitkomt in huis. Er hangt altijd een bepaalde sfeer rondom huisavonden. Je móét het leuk hebben of je móét praten over hoe het in huis gaat. Voordat ik hier woonde heb ik in een huis gewoond waar het er op die manier aan toeging; sindsdien ben ik getraumatiseerd als ik het woord huisavond hoor. Persoonlijke voorkeur, zoals ik zeg.

Zoë helpt Jazz met de bereiding van een salade. 'Ja meiden, je hebt werkpaarden en sierpaarden,' zeg ik. Jazz is niks anders gewend. Zoë zal nog even moeten wennen aan het feit dat er een ongeschreven rolverdeling is. Ik ruim altijd op of dek de tafel. De dag dat je mij met een garde in mijn hand ziet lopen is de dag dat Pasen en Pinksteren gelijk vallen.

'Ik vind het heel leuk dat je zo goed kunt kokkerellen, Jazz!' zegt Zoë terwijl ze de dressing aan het mixen is. 'Voordat ik veel ging reizen kon ik nog net geen ei bakken, maar toen ik vorige zomer in Jakarta

was, veranderde dat. Nadat ik daar een workshop had gedaan ben ik echt de lol ervan gaan inzien.'

Jazz wijst met haar deegvinger mijn kant op. 'Zie je, MC'tje, er is nog hoop voor je!'

Het is nooit te laat om iets te leren, maybe in another lifetime. 'Hé, hebben we nog een mooie fles open van onze hospi die ik als sierpaard kan opentrekken? Dat vind ik wel een passend taakje,' vraag ik terwijl ik alvast naar het keukenkastje loop.

Jazz kijkt op van haar deeg, waar ze met haar vingers kuiltjes in maakt. Vraag me verder niet waarom. 'Check eens boven de koelkast, daar staat volgens mij nog een fles oranje wijn.'

'Ah, moesten we daarom toen wijn meenemen?' vraagt Zoë half lachend. 'Slim. Ik wist niet dat dat een ding was!'

'Dat had niks met onze wijnvoorraad te maken, hoor, wij vonden het gewoon héél belangrijk dat onze huisgenoot een goede smaak had,' zegt Jazz met een knipoog.

'Ja, zéker. Kennis over tannines, druifsoorten en wijnhuizen en zo, dat is heel belangrijk voor ons!' grap ik. Ik vis de fles uit het kastje. 'Donker kleurtje heeft deze... Nou, we gaan het meemaken.'

'Pour moi ook een glaasje graag,' zegt Jazz.

'Voor mij hoeft het niet, thanks,' zegt Zoë terwijl ze de salade omscheept. 'Ik drink eigenlijk alleen bij speciale gelegenheden en zo. Ik vind het fijn om een beetje... scherp te blijven. Dan zit ik ook fijner in mijn chakra's.'

Jazz knikt bevestigend. 'Helemaal fair hoor, schat. Je hoeft je niet te verantwoorden. Meer voor ons.' Ze heft haar lege glas alvast in de lucht.

'Proost, meiden! Zoë, ook nog op jouw komst. We vinden het supergezellig dat je bij ons bent komen wonen,' zeg ik, terwijl we onze glazen klinken.

'Hopelijk jij ook!' grapt Jazz.

'Zeker, meiden, ik ben blij met jullie!'

Er valt een moment van stilte waarin we alle drie een hap nemen van

de salade. Jazz doorbreekt de stilte. 'Hé, schat, even serieus. Hoe gaat het met je sinds je... nou ja, je weet wel... ontslagen bent?'

Ik leg mijn vork neer. 'Pfoe. Ja. Weet ik niet zo goed. Ik snap het wel, hoor, waarom ze dit hebben besloten. Ik bedoel, het kon niet anders. Ik ging gewoon full on life of Yvonne zonder dat ik het doorhad. Ik verwijt het mezelf nog steeds, echt hoe kon ik zó dom zijn. Maar ja, eerlijk: ik mis het wel. Het ritme, iets te doen hebben en bijvoorbeeld ook m'n collega's met wie ik het goed kon vinden. Ik dacht echt dat ik voorlopig op mijn plek zou zitten daar. Dat mocht kennelijk niet zo zijn.'

Jazz legt een hand op m'n arm. 'Lieverd, het komt echt goed, hè. Het is rot, maar jij komt zo weer aan de bak. Je bent een doorzetter, charismatisch, je kunt lekker babbelen en hard werken. Zie het gewoon even als een tussenfase.'

'Inderdaad!' vult Zoë aan 'Tussen wie je denkt te zijn en wie je echt bent. Omarm het onbekende wat nog komen gaat!' Heerlijk, Zoë. Lekker abstract, ik houd ervan.

'Precies, soms moet je even op je bek gaan om tot bepaalde inzichten te komen,' zegt Jazz.

'Misschien was dat gelikte kantoor toch niet de juiste plek voor je. Wie weet wat je nog te wachten staat!' voegt Zoë eraan toe.

Ik lach. 'Dat kan zeker kloppen. Zo heb ik er nog niet over nagedacht.'

'Misschien moet je even de stad uit,' zegt Jazz impulsief. 'Ja! Ga naar het strandhuis van je ouders, even uitwaaien!' tipt ze.

'Kan niet, wordt het hele najaar verhuurd.'

Zoë komt met een idee. 'Ik weet wel een plek voor je. Geen ruis, geen verwachtingen. Het is een halfuurtje buiten de Ring, maar het lijkt alsof je ergens in een uithoek zit, ben er vorig jaar geweest na m'n break-up met een stel.'

Jazz en ik kijken elkaar aan. 'Wacht, wat?' Ja, dat bestaat natuurlijk ook. We zijn verder heel open-minded hoor.

'Ja, ik was een tijdje poly. Vond het maar vermoeiend. Ik vertel dat later wel. Maar Marie, echt. Ga daarheen. Al ga je één nachtje. Wat

ruimte voor jezelf zal je goed doen.'

'Is er wijn?' vraag ik.

'Nee.'

'Dan moet ik er even over nadenken.' Ik maak natuurlijk een grap. We moeten lachen. Maar ergens voel ik dat ze gelijk heeft. Misschien is het precies wat ik nodig heb. Even offline, een nachtje of twee. Even niks hoeven en mijn interne bureaublad opschonen. Even alles op een rijtje.

'Ik app je de link, ja?'

'Doe maar. Ik ga ernaar kijken.'

Jazz haalt de focaccia uit de oven en klapt haar handen tevreden tegen elkaar. 'Oké, darlings. Tast toe. En als het niet te vreten is, bek houden.'

Ik houd van Jazz d'r grove humor, hopelijk kan Zoë het ook handelen.

Nadat ik mijn nachtbeugel heb ingedaan, wat ik trouwens niet vaak genoeg doe, open ik mijn laptop. Waarom zou ik niet even een kijkje nemen op die link van dat retraite? Via WhatsApp word ik doorverwezen naar de site van Stilteretraite BB (Binnen Blijven). Hun slogan lijkt ironisch, maar wel gemeend: *Adem in, waffel dicht*. Een stilteretraite. Ik had nooit gedacht dat ik zóiets zou doen, maar weet je: *why the fuck not?* Ik heb niks te verliezen, ben de draad een beetje kwijt, het is niet ver. Wat kan er gebeuren?

Ik scroll verder naar beneden. Ik zie een foto van een vrouw in, hoe kan het ook anders, een linnen broek op blote voeten. Ze staat trots op haar landgoed met daaronder een quote: *Onze plek is voor iedereen. Geef jij weleens 'druk druk druk' als antwoord? Dan is BB iets voor jou. Hier hoeft je niks te zeggen, sterker nog: liever niet – aldus Hilde (co-founder).*

Zo. Strenge tante. Het had me niets verbaasd als er had gestaan: *Spreken is zilver, maar jij bent pas goud als je gewoon even je mond houdt.*

Ik klik op het kopje *Zo kan jouw dagprogramma eruitzien.*

6:00 Ochtendritueel: Sauna & Cold Plunge

7:00 Yin Yoga tussen de koeien

8:30 Stiltewandeling met de groep

12:00 Lunchpauze op de hei

13:00 Kringgesprek

14:00-15:00 Moment voor jezelf

Na het kringgesprek kun je ervoor kiezen om deel te nemen aan het avondprogramma of kruip je lekker in de bedstee. Tijdens het avondgedeelte bieden wij paddotrips aan, cacaoceremonies of is het mogelijk om te microdosen met truffels uit de streek. Uiteraard onder professionele begeleiding.

Alles wat hier staat roept '???' bij me op, maar het schrikt me niet volledig af. Kijk, ik ga er zeker niet heen om te trippen, no way. Tijdens de lockdown heb ik een periode gehad dat ik alles heb geprobeerd wat er bestaat en daar houd ik het graag bij. Ik vraag me trouwens af hoe 'professioneel' die begeleiding dan is. Waarschijnlijk is dat een of andere gozer die ooit een hoge functie had bij een toko als Deloitte of iets dergelijks en nu het licht heeft gezien, *no offense at all*. Toch wekt het interesse bij me op. Niet het tripgedeelte, wel de rust en de stilte. Vooral om uit te zoeken waar ik aan toe ben.

Ik kijk naar de mogelijkheden. Hilde biedt verschillende pakketten aan, of course she does. Ze speelt slim in op de verschillende budgetten van yuppen die op zoek zijn naar innerlijke rust:

Stilte Bronze Package (€ 150): Een dagdeel vol wijsheden. Max. 3 uur zwijgen, journal erop los in ons zelf ontworpen notitieboek gemaakt van stro t.w.v. € 85. Lunch en ontbijt inbegrepen. Overnachting kan worden bijgeboekt. Gemeenschappelijke slaapplek in de yogazaal.

Stilte Gold Package (€ 350): 24 uur vol yoga, ademwerk en het dempen van je innerlijke stem. Je gaat niet weg voordat je op mute staat. Alle maaltijden inbegrepen, eigen slaapplek in onze cottages.

Stilte Platinum Package (€ 850): Hildes favoriet. Vijf dagen lang zen, detox en elke dag drie ayahuasca-ceremonies. Vegan sapkuur inbegrepen.

* Wij bieden ook private paardrijlessen aan op onze kanjers Moonstar en Forest. Dit kan worden bijgeboekt voor € 235 per les.

Uiteraard spreekt het *gold package* mij het meest aan. *Platinum* kan ik niet betalen, en *bronze*? Ik ga niet op een slaapzaal liggen, no way. Respect voor mensen die ook weleens hostels pakken et cetera, ik heb echt mijn eigen ruimte nodig als ik lig te snurken. Oké, ik ga dit doen. Onder het mom van *tijd voor mezelf*. Ik heb eigenlijk nog nooit een tripje geboekt in mijn eentje, ergens best spannend. Maar ook goed. Wellicht brengt het me wat en anders? Anders is het een nieuw hoofdstuk in mijn dagboek, vol nieuwe ervaringen. Wat kan mij het schelen.

II. Gold Package

Ik ga het echt doen. Naar Hilde. Even weg uit de stad. Om samen te zijn met mijn gedachten. Ja, natuurlijk vraagt dat om confrontatie.

Doodeng. Maar dat is hoognodig, ik moet er gewoon even uit. Ik heb er behoefte aan om mijn brein gewoon even te *resetten*. Ik weet niet hoe, maar de stad uitgaan is een begin. Om iets te doen wat ik nog nooit heb gedaan: mijn mond houden en kijken wat er gebeurt. De natuur opzoeken moet ook wel goed zijn voor een mens. Het enige stukje groen dat ik in de stad zie is mijn kamerplant of hooguit het Vondelpark. In coronatijd liep ik er elke dag. Maar rust vind ik daar nu niet meer. In de spits lijkt het net de beeldenstorm en als je die vermijdt, loop je tijdens je *mental health walk* tussen de toeristen die een plak *spacecake* te veel in hun holle kies hebben. Hilde heeft een heerlijk stuk grond. Tuurlijk ben ik een beetje zenuwachtig. Ja, heel eerlijk. De laatste keer dat ik de rust in mezelf ging opzoeken, zat ik denk ik nog in de baarmoeder, daarna werd het gewoon herres. Ik heb ook al jaren niet meer in een bus gezeten; niet uit onwil, maar ik kom nauwelijks ergens anders dan binnen de Ring. Erg, eigenlijk.

Met mijn suitsuit-trolley en een cappuccino van stach kom ik aan bij de bushalte Vijzelgracht. Ik check elke minuut of ik wel op het goede perron sta. Bestaat dat überhaupt bij bussen? Misschien is het nemen van de bus wel nóg meer uit mijn comfortzone dan deze hele retraite. Het is vroeg en nog muisstil op straat. Af en toe fietst er een verdwaalde ziel voorbij. Nog wakker of al wakker?

Bus 111 komt aanrijden, ik check in met mijn pinpas. Thank god dat deze optie er nu is. Mijn ov ben ik ooit vergeten op een after wegens bepaalde redenen. Ik zeg de chauffeur gedag die mij vriendelijk aankijkt en ga aan het raam zitten. Ik ben de enige passagier in deze burgerslurf. In de bus zet ik mijn favoriete playlist Gossip Girl Soundtrack weer aan om mijn main character-gevoel aan te sterken.

Terwijl ik naar buiten staar, zie ik de grijze contouren van de stad al snel veranderen in verschillende tinten groen.

Algauw stap ik uit op een plek die verder weg lijkt dan de rit van welgeteld vijfendertig minuten. Het voelt alsof ik in *the middle of nowhere* ben, terwijl deze plek nog steeds onder de gemeente Amsterdam valt. Maar daar gaat het nu niet om. Ik ben afgezet bij de bushalte die tien minuten verwijderd is van Hilde's retraite. Het ruikt hier schoon, de lucht die ik inademen voelt gezond voor mijn geasfalteerde longen. Niet omdat ik rook, maar door de uitstoot in de stad. Ik zie koeien die er vredig bij staan en vraag me af wanneer het de laatste keer was dat ik überhaupt een koe zag. Geen koffientje, geen juicebar of winkels. Gewoon één weg, omringd door weilanden. Ik open Google Maps en start de looproute.

Ik trek mijn koffertje achter me aan, dat af en toe dramatisch blijft steken in het gras, en loop het terrein op. In de verte zie ik een groep mensen staan, die samen met de organische wierooklucht steeds dichterbij verschijnen. Wat erg, ik ben de enige met een koffer. Classic.

Daar staat ze, als een soort uitverkorene. Hilde, zoals verwacht in wit linnen. Dit keer een jumpsuit. Ik zie alles erdoorheen, maar ook echt: alles. Ik denk dat het de bedoeling is. *What you see, is what you get*. Ik gok dat ze voorbij de veertig is en veel heeft meegemaakt. Ze heeft grote bruine ogen die mij aankijken alsof ze weet wanneer ik voor het laatst heb gehuild. Ze ziet er streng uit, op een goede manier. Ik heb dit nodig.

Ik loop op de groep af, met de focus op Hilde. Ik open mijn armen; een knuffel is toch wel gepast? 'Hé Hilde, ik ben Marie Claire!'

Ze stopt me met één blik. Geen woorden, gewoon een blik die zegt: stilte. Niet per se streng, maar wel gereserveerd. Ze dwingt het af op een vredige manier. Als een soort non-verbale afspraak die ik direct begrijp zonder er een woord aan vuil te maken. Wat een bijzondere vrouw.

In mijn *cottage*, die zich bevindt in een soort oude watertoren met twee verdiepingen, leg ik mijn spullen neer. Er ligt een katoenen zakje op mijn bed met daarin wat *retraite-essentials*. Het notitieboekje van stro, een pen met de tekst ADEM IN, WAFFEL DICHT, wollen sokken met grip en een lavendelspray. Ik betwijfel mijn keuzes, maar er is geen weg terug. Ik besluit het los te laten. Ik ben hier en betaal zelfs geld om dit te doen. Onder het mom van écht naar binnen keren, zet ik mijn telefoon op vliegtuigmodus. Dat is eigenlijk niks voor mij, maar het voelt nu als het juiste om te doen. Voordat ik op het icoon klik verschijnt er een Gmail pop-up. Ah, een *love letter*. Nou. Trek die pleister er maar van af!

Van: GGD Amsterdam

Onderwerp: *Uitslag soa-test beschikbaar*

Beste Marie Claire,

De uitslag van uw soa-test is binnen. Wij kunnen u mededelen dat er GEEN soa is aangetoond op basis van de door u ingeleverde materialen.

U hoeft naar aanleiding van deze testuitslag geen verdere actie te ondernemen.

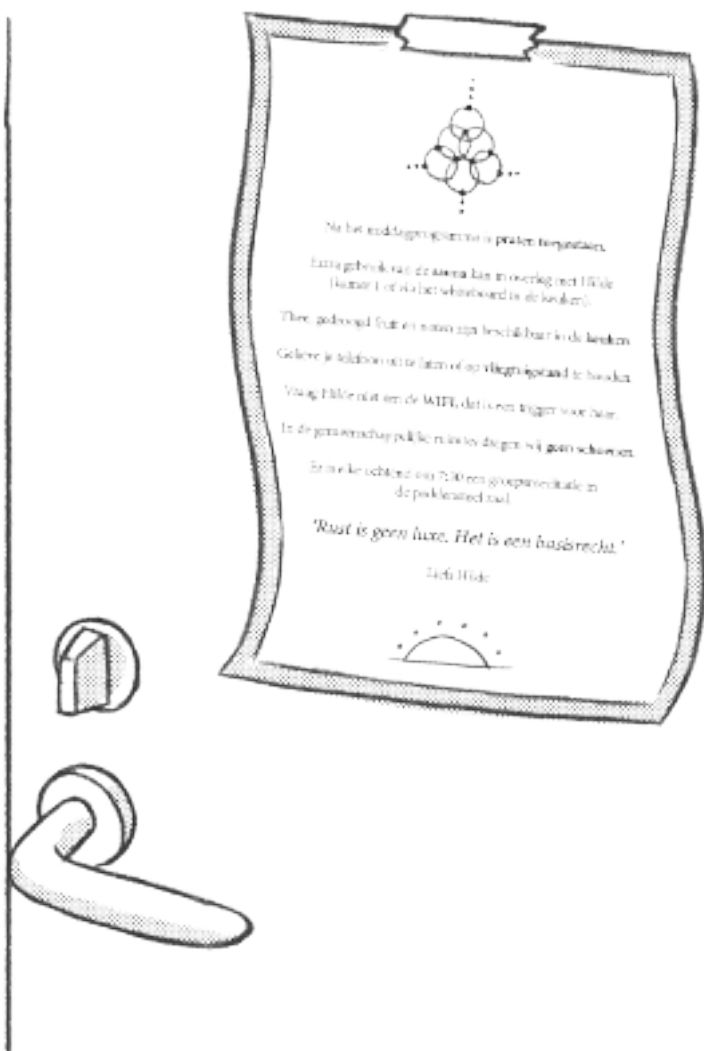
Mocht u in de toekomst opnieuw klachten hebben of risico lopen op een soa, dan adviseren wij u opnieuw contact met ons op te nemen voor een test of consult.

Met vriendelijke groet,

GGD Amsterdam

Afdeling Seksuele Gezondheid

Nou, fijn. Nu kan ik écht met een gerust hart en zonder jeukende doos naar binnen keren. Op mijn deur hangt een poster met algemene informatie:

Nou, wat een mooie woorden van Hilde. Vooral het stukje over de wif waarin ze ineens praat vanuit de derde persoon. Beseft zij trouwens wel dat sommige mensen het zich niet kunnen permitteren om tijd voor zichzelf te nemen? Ach, ze bedoelt het vast goed. Ik pak mijn minimalistische inboedel uit en doe de wollen sokken aan. Voordat ik terugkeer naar de groep voor het eerste programmapunt pak ik het notitieboekje waar ik mijn naam in schrijf.

Dit zijn de gedachten van: *Marie Claire*

Mijn eerste ingeving bij aankomst: *Wat doe ik hier?*

Mijn notitieboekje wordt dan maar de vervanger van mijn telefoon. Het programma begint met een kennismakingscirkel in de paddenstoelzaal. Op een ouderwets krijtbord staan aanwijzingen. Het is de bedoeling dat we elkaar leren kennen door te observeren. Je leest het goed, we mogen niet met elkaar in gesprek. Kijken, niet kopen. Iedereen zit kaarsrecht op een meditatiekussen en men kijkt vredig rond; ik probeer nog de juiste positie te vinden. Na enkele minuten heb ik wel gezien in wat voor groep ik me begeef. Het zijn alleen maar vrouwen. Kennelijk waren er geen mannen die zin hadden om hun mond te houden. Ik geef toe aan mezelf – want ja, tegen wie moet ik anders praten – dat ik het lastig vind om stil te zijn. Ik begin wel al lekker zen te worden, maar heb juist de behoefte om dit uit te spreken naar de groep. De anderen geven de stilte als het ware een knuffel, sommige mensen hebben hun ogen zelfs dicht.

Ik probeer wat te mompelen tegen de vrouw naast me; ze heeft drie kruisjes getatoeëerd op haar arm. Zou ze uit Amsterdam komen? Je weet toch wel wanneer je in een nieuwe groep mensen bent en je een soort vibe voelt met iemand, zo van: *wij vinden elkaar sowieso chill*. Dat

denk ik dus met haar te hebben. 'Hé,' fluister ik. 'Kom je ook uit Ams?'

Ik wijs naar haar tattoo.

Ze kijkt me met een lichte frons aan. 'Die staan voor mijn drie jeugdtrauma's. Ik kom uit Drenthe.' Ach, het is niet wederzijds.

'O, jeetje. Sorry.' Haar blik zegt: ik ben hier voor mezelf, niet voor jou. Mijn interesse wordt niet gewaardeerd.

Hilde geeft me een namasté-glimlach met de onderliggende boodschap: *Houd je smoel dicht.*

Niet praten = heftig...schrijf ik op.

Toch begint mijn lichaam verrassend goed te reageren op de rust. Ik raak steeds meer ontspannen. Het zet je wel, letterlijk, aan het denken. Als je je mond niet mag bewegen, zeg maar. Ik denk na over alle dingen die er in de afgelopen tijd zijn gebeurd. Deze groepssessie, staarwedstrijd of hoe je het ook wilt noemen, laat me anders voelen. Ik kan niet zeggen dat ik me volledig zen voel, maar mijn brein voelt wel iets lichter. Misschien komt het ook doordat het hier stil is en ik thuis het geluid van de stad gewend ben. Er gaat geen dag voorbij zonder sirenes, getoeter of parende duiven.

Op mijn wollen sokken glijd ik richting de keuken, in de hoop dat ik een haver-cappuccino kan scoren, ik acht de kans klein. Op het aanrecht staan twee kannen. Eentje met heet water, nergens een theezakje te bekennen. Op de ander staat de tekst *Kopi Luwak*. Ik ben zeker niet vies van nieuwe smaken, maar ik heb geen flauw idee wat dat betekent. Ik kies maar voor een glaasje warm water, voordat ik straks ineens aan het trippen ben. Misschien zit er wel een plantmedicijn in, weet ik veel. Iemand anders heeft zo te zien al het gedroogde fruit ontdekt en hiervan genoten. Ik stop maar een cashewnoot in mijn mond om de honger te stillen. Stom, ik had moeten ontbijten. Mijn koffie to go heeft geen bodem achtergelaten. Wat zouden ze voor de lunch in petto hebben? Vegan geitenballen gelegd op een bedje van gefermenteerde stro?

Ik loop nog wat rond, op zoek naar iets om het geknor van mijn maag te dempen en stoot mijn voet aan een kristallen klankschaal. Er galmt een kalm doch hard geluid dat ik hoor na-echoën in de paddenstoelzaal. Hilde maakt haar entree in de keuken. Ze grijpt naar de kan met een voor mij onbekende vloeistof en schenkt een kopje voor zichzelf in.

‘Hilde, sorry. Ik weet dat ik nog niet mag praten, maar wat is *Kopi Luwak*?’

Wederom een namasté-lach. Dit keer een open blik. ‘Als je dringende vragen hebt, mag je mij, Hilde, aanspreken. Dit is in feite zwarte koffie, Marieke. Deze bonen komen uit Indonesië. Daar lopen civetkatten rond op plantages die leven op koffiebossen. De pitten die ze uitscheiden worden verzameld, gewassen, gedroogd en geroosterd om koffie van te maken. Het is magisch lekker. Wil je ook een kopje?’

Oké, één: ze praat terug. Twee: ik heet geen Marieke. En wacht even, vraagt ze nou of ik kattenschijt wil drinken? ‘O het klinkt heerlijk, maar ik drink geen koffie. Dank je.’ Wat moet ik anders zeggen.

In de keuken hangt ook een prikbord vol flyers in pasteltinten. Uit ongemakkelijkheid loop ik ernaartoe.

Wil je iets helder krijgen? Vraag een **reading** aan bij Hilde.

Eronder hangt een lijstje waar je je naam op kunt schrijven.

Marie Claire

Hilde staat ineens weer in mijn aura, met die van haar. Ze fluistert in mijn oor. ‘Heb je behoefte aan een reading?’

Ik kijk haar verbaasd aan. ‘Een lezing? Ik lees niet zoveel.’

Ze lacht zachtjes, op een manier die me het gevoel geeft dat ik het

antwoord al had moeten weten. 'Geen lezing, een reading. Ik heb een zesde zintuig. Op mijn zeventiende viel ik van een ladder op m'n achterhoofd. Sindsdien zie ik kleuren bij mensen. Soms zelfs vormen. Soms krijg ik hele scènes binnen. Uit het verleden, het heden en de toekomst.'

Tuurlijk. Ze heeft een zesde zintuig. Of gewoon hersenschade? Dit spirituele is nieuw voor me, ik weet niet of ik hierin geloof. Ik kan het altijd proberen. Ik knik, ook omdat haar blik te intens is om dit aanbod te weigeren.

We gaan zitten in haar kantoor, waar ze denk ik ook slaapt. Ik zit op een bank, mijn ogen beginnen te jeuken. Ik ben allergisch voor stof en vrees dat ze het concept stofzuigen niet kent. Ze rommelt in een rieten mand en vist er een houten doosje uit. Er verschijnt een stapel met kaarten op haar salontafel, omringd door stenen. Of het kristallen zijn of straatstenen, dat is voor mij niet duidelijk. 'Gaan we een spelletje spelen? Ik kan alleen pesten, hoor, klaverjassen kan ik niet.' Wat gaat hier in hemelsnaam gebeuren?

Ze schudt de kaarten. 'Dit zijn tarotkaarten. Ik ga een kijkje nemen in jouw wereld. Zeg maar als ik moet stoppen met schudden.'

Ik knik ongemakkelijk. 'Stop maar,' zeg ik.

Ze legt in slow motion drie kaarten open op tafel. Het lijkt alsof ze jaren heeft geoefend op deze soepele beweging. De illustraties zijn kleurrijk, mysterieus, maar roepen vraagtekens bij me op.

Ze wijst naar de eerste kaart. 'Ja. De Dwaas,' zegt ze. 'Dat ben jij.'

Pardon? Ik kijk verward naar Hilde.

'Nee, niet omdat je dom bent. Je hebt een goed stel hersens, meisje. Je staat op het punt iets nieuws te beginnen, iets wat je nu nog niet weet. Maar je gaat voelen dat het tijd is. Diep vanbinnen weet je dat je moet springen.'

Ik zwijg, omdat ik niet weet wat ik moet zeggen. Is het überhaupt de bedoeling dat ik iets zeg? Ze communiceert vaag en metaforisch. Toch komt het op een of andere manier bij me binnen.

'Ah. Kijk, zwaarden acht.' Ze kijkt me aan alsof ik hoor te weten wat

dit betekent. 'Je denkt veel te veel na. Je hoofd is de reden waarom je vastzit. Je ziet nog geen uitweg en je hebt geen idee hoe de toekomst eruit zal zien. Hier maak je je zorgen over.'

Weet je wat gek is? Ze houdt het algemeen, maar toch herken ik me erin. Deze vrouw is heel goed met dat zesde zintuig van haar of ze is een master in doen alsof.

'En dan. Yes.' Ze pakt de derde kaart op en laat hem duidelijk zien. 'De Geliefden.'

O? Een partner? 'Dit gaat niet alleen over romantiek. Dit gaat over een relatie. Ja, ook met een ander, maar eerst met jezelf. Er komt een liefde in je leven, zodra jij stopt met vechten tegen jezelf.' Ze is nog niet klaar, plots doet ze haar ogen dicht en vouwt ze haar handen in elkaar. 'De liefde die op jouw pad gaat komen, is iemand die je al kent.'

'Wie dan?' fluister ik.

Ze glimlacht alleen maar. Dat kan ze goed, die Hilde. 'Dat weet je al.'

Nee, dat weet ik dus niet. Daarom vraag ik het. Ik krijg kippenvel. Ik denk dat het komt door de tocht, er staat een raam open.

'Durf het onbekende te omarmen, Marie. Kijk naar jezelf in de spiegel. Als je straks thuis bent, schrijf je een brief aan jezelf. Dat gaat je helpen. Vertrouw me maar,' voegt ze er nog aan toe.

Als ik terugloop naar mijn cottage probeer ik mijn verwarde gevoel te plaatsen. Heeft Hilde mij nou inzichten gegeven of mij vooral van m'n stuk gebracht? Ik heb het er warm van gekregen. Misschien komt dat trouwens door die verrekte wollen sokken. De betekenis van de kaarten blijft zich herhalen in mijn hoofd, vooral die laatste. *De Geliefden*. Ik weet niet of ik erin geloof, maar het idee dat ik eerst vrede moet sluiten met mezelf? Dat blijft wel even hangen.

Ik plof theatraal op het bed, waar ik direct spijt van heb. Als ik door mijn knieën ga en naar de lattenbodem kijk, zie ik dat ik deze heb gebroken. Onder het mom van het zwijggehalte hier, laat ik dit ook maar even achterwege. Ik neem plaats op het half ingezakte bed en staar

naar het plafond, waar sterren op zijn geplakt die vermoedelijk licht gaan geven als het straks donker wordt. Die dingen had ik vroeger ook in mijn kamer hangen, het voelt nostalgisch. Ik denk na over het gesprek met Hilde en hoe vreemd het is dat iemand die me amper kent met zulke rake dingen kan komen. Of misschien wil ik gewoon dat het waar is. Is dat niet vaak het geval met spirituele praktijken of ligt dat aan mij? Dat kan ook, hoor. Ik schud mijn hoofd alsof ik daarmee ook de intensiteit van mijn blik kan lozen. Ergens voelt het allemaal alsof ik in een vreemde film ben beland hier bij Hilde, zo'n vage *indie short film* waarbij je niet weet waar je naar kijkt. Voel ik me op mijn plek of is dit toch een ver-van-mijn-bed show?

Ik besluit me maar verder open te stellen voor de rest van het programma en spray een beetje van die lavendelspray in de kamer. Niet dat het iets oplost, het verhelpt vooral de muffe geur van de lakens die uit de vorige eeuw komen. Wanneer ik de paddenstoelzaal weer binnenstap, zit iedereen al kaarsrecht klaar op de kussens. Het kringgesprek dat ik eerder al op het programma had gezien is kennelijk een kringgesprek zónder woorden. Had ik kunnen weten natuurlijk. Weer alléén die ogen, intense blikken en kleine glimlachjes. En ik. Ik doe alsof dit helemaal mijn ding is, terwijl ik vooral wil vragen of iemand het ook zo warm heeft en of dit niet gewoon pre-cies hetzelfde is als de groepsmeditatie van vanochtend.

Wanneer het kringgesprek zonder woorden voorbij is, krijgen we 'tijd voor onszelf'. Ik besluit een stukje te wandelen, gewoon om mijn benen te strekken en omdat ik ergens nog hoop op een koffietentje in de buurt. Nog een zelfconfrontatie: mijn cafeïneverslaving is erger dan ik dacht. Geen succes.

Later die avond dwaal ik naar de paddenstoelzaal, waar het optionele avondprogramma in volle gang is. In de grote ruimte zitten een stuk of tien mensen in een kring, omringd door kaarsen in alle kleuren van de regenboog. Aan de blikken te zien, zijn er een paar mensen op weg naar een andere dimensie of al op de plaats van bestemming, dankzij de lokale truffels. Er wordt gelachen en gehuild.

Eén vrouw is in gesprek met zichzelf terwijl ze in de spiegel kijkt, iemand anders heeft een Tibetaanse klankschaal op haar hoofd alsof het een accessoire is.

Ik blijf even staan in de deuropening, meer als toeschouwer van deze slechte film dan als deelnemer. Een meisje draait zich naar mij toe en kijkt me met glazige ogen aan. Een blik die ik herken van de vorige teckel van mijn ouders die op een gegeven moment staar kreeg. 'Ja, jij daar. Jij bent echt paars vanbinnen en turquoise vanbuiten, dat zie ik...' fluistert ze.

Ik denk dat het beter is om niet door te vragen. 'Ah, thanks, schat!' zeg ik, alsof het een compliment was.

Na vijf minuten besluit ik dat ik genoeg heb gezien. Ik ben niet in de *mood* om zelf de pan uit te trippen op dit moment, maar het was mooi om het even te observeren vanaf de zijlijn.

Terug in mijn cottage trek ik de wollen sokken uit, kruip onder de dekens en merk dat mijn hoofd eindelijk een beetje stil wordt. Morgen weer terug naar mijn stad, Amsterdam.

De volgende ochtend word ik wakker van het geluid van vogels. Ja, echte vogels. Niét mijn wekker, maar *real nature ambience*. Ik kan je vertellen: dit hoor je niet op de grachten. Het voelt een beetje zonde om te vertrekken, maar toch ook als het juiste moment. Ik pak mijn spullen en neem afscheid van iedereen.

Hilde is in gesprek met een van de deelnemers. 'Hoe jij jezelf gisteren in de spiegel durfde aan te kijken, zó dapper. Zó krachtig. Het inspireerde mij echt om zelf weer eens te gaan trippen. Volgende maand geven we trouwens weer onze *Inner Schikken*-workshop. Dan microdosen we met honing van mijn buurman, Johan. Hij is imker. Terwijl de honing intrekt, maak je een bloemstuk dat jouw aura representeert. Vorige keer had iemand alleen maar dode takken gekozen en toen moest ze heel hard huilen. Het is héél bevrijdend!' Hilde haalt zo te horen elke stilte in van de afgelopen vierentwintig uur. Er is niks zen aan de manier waarop ze ratelt in turbostand. Grappig.

Tijd om te gaan. Ik keer weer terug naar mijn eigen rustoord: Amsterdam. Het is goed zo. De plek waar ik waarschijnlijk binnen twee dagen weer overprikkeld ben, maar toch zielsveel van houd.

Terug in deze stad, na een mensonterende vertraging met het ov, is alles meteen weer luid. Boze taxichauffeurs, scooters, een zwerver die me uitscheldt. *Honey I'm home!* Ik stap uit bij Centraal omdat ik daar in de buurt nog even een pakketje moet halen. Het is Jazz d'r verjaardagscadeau dat we gaan geven met de girls, een pastamachine. Uiteraard heb ik dit in mijn eigen voordeel in de groep gegoooid als cadeau-idee. Och, zo vermoeiend als een pakket dan verder van huis wordt geleverd, maar goed. Het is voor een goed doel!

Het DHL-punt is stampvol. Zo'n rij die al het geduld uit je lichaam zuigt als een soort irritante mug op een zonzvakantie. De mensen in de rij doen alsof ze al sinds vorige dinsdag wachten. Uit verveling kijk ik rond in wat voor zaakje ik me eigenlijk bevind. De notitieboeken, de schriften uit 2004, pakken papier in verschillend formaat, pennenbakjes en andere producten. Alles ligt onder een laag stof. Er wordt hier weinig tot niks verkocht. Zou het zo'n witwasfirma zijn?

Ik sta half te leunen op een rek met trieste verjaardagskaarten als ik achter me een stem hoor. Laag, warm, vriendelijk en ergens... herkenbaar. Ik draai me niet gelijk om. 'Hé Shaf, alles goed?! Ik heb weer een zending van honderd kilo, sorry man!' hoor ik hem tegen de man achter de balie zeggen. Voor mensen die een pakket willen verzenden is er een zelfbedieningssysteem. De kar die voorbijrijdt verbergt de identiteit van de man wiens stem ik denk te herkennen. Ik kan het niet plaatsen. Eerst hoor ik het gezoem van de scanner, een piepje, een label dat wordt uitgeprint en... hij draait zich om.

Er gaat een soort kleine stroomstoot door m'n hartklep. Het is Kai. Hij ziet mij. Ineens lijkt het geluid in de winkel weg te vallen. Geen Sky Radio dat door het geluidssysteem klinkt, geen kassa die opengaat, geen opgefokte mensen en hun talloze zuchten. Alleen onze blikken die elkaar kruisen.

We zeggen even niks. We lachen. Het voelt ongemakkelijk en fijn tegelijk. Vertrouwd. Hij loopt op mij af en geeft me een lange knuffel. Zo eentje die langer duurt dan sociaal geaccepteerd is, maar precies goed voelt. Hij zet een stap naar achter en kijkt me grijnzend aan. 'Ik besepte op de fiets naar huis direct dat ik je nummer helemaal niet had, toen was het al te laat. Wat ben ik blij om je te zien. Hoe is het met je?'

Ik lach, waarschijnlijk iets te breed vanwege de mensen om mij heen die levensmoe lijken te zijn. Het maakt me niks uit. 'Wat een mooie wending is dit,' zeg ik. Dat is het echt.

12. Brief aan mezelf

Lieve Marie Claire,

Het voelt een beetje gek om een brief aan mezelf te schrijven, maar goed. Ik hoop dat je wat zult hebben aan de volgende woorden. Je leeft in een wereld waarin er van alles van jou wordt verwacht. Van je omgeving, je ouders, je vriendinnen. Veel mensen om je heen lijken het misschien helemaal op orde te hebben, wat je het gevoel geeft dat jij dat ook moet. Maar het ding is: je hoeft het allemaal nog niet te weten. Dat weet ik nu ik deze brief schrijf. En dat mag jij je straks ook weer herinneren. Het feit dat je hier bent, is al een hele prestatie op zich. Denk even terug aan de duizenden momenten waarop je dacht: ik trek dit niet meer. Toch ging je door. Soms met wallen, mental breakdowns, een overdosis aan cafeïne en impulsieve online-shoppingssessies onder het mom van 'ik verdien het' of 'girl math'. Soms voelt het leven licht. Alsof je alles op orde hebt. Je zit goed in je vel en alles lijkt mee te zitten. Tot ineens de stroom uitvalt en alles donker oogt. Maar jij weet als geen ander waar de meterkast zit. Is dat trouwens nog steeds je opslag voor je

trillende vriendin? ;) Inmiddels weet je donders goed hoe je de stoppen weer omdraait als het plots anders loopt dan gedacht.

Alles op orde hebben als je 25 jaar bent. Dat was jouw ideaalbeeld. Realistisch? Nee. Het gaf je alleen maar stress. Stress om zo snel mogelijk aan een baan te komen, genoeg geld te verdienen en er ondertussen te zijn voor de mensen om je heen. Stress om alle vakjes aan te vinken op je innerlijke to-do lijstje dat je alsmaar blijft aanvullen...

Je viel op je smoeltje, facings verspreid over straat.

Je ego in duizenden stukjes. En toch leerde je om niet bij de pakken neer te gaan zitten. Je plakte een pleistertje en ging weer door. Tuurlijk, je baalde en was soms de weg kwijt, maar je ging niet in een slachtofferrol zitten.

En soms leerde je helemaal niks. Wat ook oké is.

Je verlangde naar zekerheid. Naar een contract.

Naar bevestiging.

Marie, bij dezer: je doet het goed. Zelfs als je het niet zo voelt. Zelfs als je 's ochtends wakker wordt en denkt: wat ben ik nou eigenlijk aan het doen? Wie houd ik voor de gek? Ja, soms huil je om niks. Of om alles. En daarna kocht je een vitamine C-serum van 70 euro dat volgens Tik Tok je huid laat stralen alsof er niks aan de hand is.

Misschien heb je nu geen vaste baan. Geen relatie.
Geen soa. Geen zekerheid. Maar kijk eens naar wat je
wel hebt: Je bent gezond. Je hebt een dak boven je hoofd.
Vriendinnen die je opvangen. Een moeder die appt of je
goed eet. Ouders die om je geven. Marie Claire, je hebt
de luxe om na te denken over wat je écht wilt. In de
tussentijd klus je wat bij voor de kost met Jazz, die altijd
wel hulp nodig heeft. Het komt wel goed. En dat is een
voorrecht, hopelijk beseft je dat. Je bent wat lessen rijker.
Je weet nu dat je nooit meer naar een retraite hoeft.
Maar ook dat stilte in je agenda soms nodig is om te horen
wat je echt voelt. Verlies jezelf niet in de ratrace van het
leven.

Blijf je eigen grenzen bewaken en weet dat jezelf op
nummer 1 zetten ook een optie is.

Blijf voor jezelf kiezen.

Blijf schrijven in je dagboek, ook al gaat het nergens over.

Blijf inchecken bij de mensen om wie je geeft. Je ouders,
je vriendinnen.

Blijf fouten maken om vervolgens weer opnieuw te beginnen, alleen dan leer je.

Blijf doorgaan, ook al heb je soms geen idee wat de volgende bestemming zal zijn.

Tot slot: ik hou van je, MC'tje. Ook als jij dat even niet doet. Je bent genoeg en dat zul je altijd blijven. Als je dat vergeet, dan lees je dit opnieuw.

Liefs, Marie Claire

